

www.burmeseclassic.com

လှိုင်းဝက်ဆန်းကြယ်စာပေမှာယနေ့ NO (II)

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

မုန်တိုင်းကျွန်း

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၅၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (မ-၂၂၄၀)
အမှတ်(၃၇)၊ ပလ္လင်ကုန်းလမ်း
ကျောက်ပြောင်၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်စီးမှုပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (ပြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+၁) ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ကုန်ပစ္စည်း - ပန်းအိမ်
- ပြန်ဆိုရေး - ရန်မိုးအောင်စာပေ
- အတွင်းမူလ - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

စာမျက်နှာ ၈၃

မင်းမြတ်သူရ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး - ရန်ကုန်

ပြန်ဆိုစာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၃၈ - ၈၁၁၂ x ၁၈၈၆ တီ၊

(၁) ရန်ကုန်တိုင်း

မင်းမြတ်သူရ

မုန်တိုင်းကျွန်း

မြန်မာရေး

ရန်မိုးအောင်စာပေ

အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း

မြောက်၊ တာမွေ။

ဖုန်း - ၀၉ - ၇၃၀၈၂၃၂၂

ဒို့တာဝန်အရေလုံးသုံး

ပြည်ထောင်စု ဝဏ္ဏိကုဏ္ဍ
တိုင်ဆိုင်သောစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဝဏ္ဏိကုဏ္ဍ
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စုကိုး ဝဏ္ဏိကုဏ္ဍ အဆုံးဖြတ်ပါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှတ်ယူက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လှည့် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဂျီးရီးယားကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အထောက်အပံ့အကူအညီ အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုက္ကပြင်စားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့် မှားယွင်းမှု ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မချောက်ချက်အောင် ထိခိုက်သိမ်း ဆောင်ရွက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ထွန်းကားမှုနှင့် ဘုရားရှိခိုး ဟောပြောပြင်စားရေး

၁၉၄၁ ခုနှစ် အကုန်၌ ကျာမဏီ၊ အီတလီတို့၏ မဟာမိတ် ဂျပန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲကို ဝင်ရောက်လာ ပြီး ဗြိတိန်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်တို့၏ ကိုလိုနီများကို ရက်လပိုင်းလေး အတွင်း၌ပင် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ဗြိတိသျှကိုလိုနီဖြစ်နေသော မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်၏ အကူအညီဖြင့် ၆လ အတွင်း သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ဂျပန်တပ်များ မော်လမြိုင်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးပေးပါမည်ဟု ကြေညာထားသော်လည်း ကတိမတည်ဘဲ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို ဖက်ဆစ်စနစ်အောက်သို့ သွတ်သွင်း

၆. မင်းမြတ်သူရ

ပစ်ခတ်၏။

အာရှတိုက် သာတူညီမျှရေးဟု ကြွေးကြော်ပြီး အပြော
နှင့်အလုပ်မညီဘဲ မြန်မာ တစ်မျိုးသားလုံးကိုညှင်းပန်း နှိပ်စက်ခဲ့
လေ၏။

ဂျပန်တို့သည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီများနှင့် ခြားနားမှုမရှိဘဲ အိမ်ဘီ
ကေ နှင့် အစ်အက်(စ်)ကေ ကဲ့သို့ ဂျပန်ကုမ္ပဏီကြီး များက မြန်မာ
စီးပွားရေးကို ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနောက် ဂျပန်တို့က မြန်မာပြည်ကို အတုအယောင်လွတ်
လပ်ရေးပေးပြီး အဓိပတိ အောက်တားဘမော်ကို စစ်သေနာပတိချုပ်
ခန့်အပ်လိုက်လေ၏။

ယခုတော်လှမ်းသည် ဂျပန်ခေတ် အောက်တားဘမော် အနီးရ
လက်ထက်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

✽

မြင်းသီတဇယ

BURMESE
CLASSIC

စိုးအောင်သည် ကမ်းနားလမ်း အတိုင်း လျှောက်လှမ်း
လာရင်း စတုရင်းပတ်တယ်ရှေ့ကို ရောက်သောအခါ ဂျပန်အရာရှိ
ကြီးများကို လက်ချင်းချိတ်တွတ်လာသော မြန်မာမိန်းမရှေ့များကို
တွေ့ရလေ၏။

ငွေတွေ ဝှက်တွေ နောက်လိုက်တဲ့ မြန်မာမတွေ ဒီလို ပါပဲ၊
အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းကလည်း မျက်နှာဖြူတွေကို လက်ချင်းချိတ်ကြ
တယ်။

ဟော... ဂျပန်ခေတ်ရောက်တော့လည်း ဂျပန်တွေကို လက်
ချင်းချိတ်ပြန်ပြီ။

မြင်းသီတဇယ

သူ့အာအုပ်စိုးသူအရှင်သခင်ဖြစ်ရင်ဒီမိန်းမတွေကိုထောင်
သွင်းအကျဉ်းချုပ်မယ်ဟုမဆီမဆိုင်တွေးလိုက်လေ၏။

စိုးအောင်သည် ကမ်းနားလမ်းမှ ဘုန်းကြီးလမ်းဘက်သို့
ရိုးကျွဲပြီး သုံးထပ်တိုက် တစ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့
လေ၏။

သူသည် သုံးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးရှိခေါင်မိုးထပ်ကို ငှားရမ်း
ပြီးနေထိုင်ခဲ့၏။

သုံးထပ်တိုက်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှာ မကျင်လွမ်းဆိုသော တရုတ်
အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

မကျင်လွမ်းသည် အပျိုကြီး အမည်ခံ ယုထားသော်လည်း
ဘုံကျောင်းရှိတရုတ်လူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် တိတ်တခိုး ဖြစ်ပွား
သဖြင့် အပျိုမစပ်ဟုဆိုကြ၏။

သို့သော် မကျင်လွမ်း အပျိုစစ်ခြင်း မစစ်ခြင်းသည် မိမိနှင့်
မဆိုင်လှချေ။

အရေးကြီးသည်မှာ မကျင်လွမ်း မိမိနှင့် ကင်းကင်း ရှင်းရှင်း
နေပြီး အလုပ်မှာ ဝင်မရှုပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်လေ၏။

စိုးအောင်သည် စနေ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ အသွားရရှိသော
သံလျင်ဘက်သို့ သွားလည်လေ့ရှိသည့်ဟု မကျင်လွမ်းကို သတင်း

လွင့်ထားလေ၏။

သို့သော် အခြစ်မှန်မှာ စိုးအောင်၌ သံလျင်ဘက်ရှိ အသွား
လည်း မရှိချေ။

ထိုကြောင့် သံလျင်သို့မည်သည့်အခါ သွားရောက်ခြင်း မရှိဘဲ
အင်းစိန်ဘက်ရှိ မိမိလျှို့ဝှက်ငှားရမ်းထားသော အိမ်ကလေး၌ သွား
ရောက်နေထိုင်လေ၏။

စိုးအောင်သည် အင်းစိန်ဘက်၌ ကရင်အိမ်တစ်လုံးကို ငှား
ရမ်းကာ မိမိကိုယ်မိမိ နယ်လှည့်ဆေးရောင်းသမားတစ်ယောက်ဟု
အမည်ခံထားလေ၏။

အင်းစိန်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကရင်လူမျိုးများသည် စိုးအောင်ကို
စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များကလွဲပြီး ကျန်သောနေ့များတွင် မမြင်ရဘဲ
နယ်တကာလည့်ပြီး ဈေးရောင်းနေသည်ဟု ထင်မြင်ကြလေ၏။

ကျန်သောနေ့များတွင် ဘုန်းကြီးလမ်းနေအိမ်၌ နေထိုင်ခြင်း
တို့မည်သူမျှ ရိုက်စားမိခြင်း မရှိချေ။

စိုးအောင်ဘုန်းကြီးလမ်းအိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ
ကျော်လွမ်းကို တံခါးဝမှာ သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပြီး

“ကိုစိုးအောင် ပြန်လာပြီလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ စိုးအောင်က စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ ခေါင်း

၁၀ မယ်မြတ်သူ

ကိုသာညီထွေးလိုက်လေ၏။

သူမ၏ တစ်ရပ်သော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ မီးလွှာသော အ
အင်္ကျီနှင့် အနတ်ရောင်ပိုးထည်လှံချည်ကိုဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

မကျင်လွင်သည် အရာရာကိုစူးစမ်းချင်သော စရိုက်ရှိ၏။

ထိုစရိုက်ကိုစိုးအောင် အကြောက်ဆုံးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်သူမနှင့်ရင်းနှီးရန် မကြိုးစားချေ။

စိုးအောင် အပေါ်ဆုံးထပ် လှေခါးဝရောက်သည်အထိ
မကျင်လွင်သူမနောက်ကျောကိုစူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။မကျင်လွင်သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသော အချိန်၌
စိုးအောင်အကြောင်း စဉ်းစားနေလေ၏။စိုးအောင် အဘယ်ကြောင့် သူမကို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လှုပ်နေ
သည်မသိချေ။အမှန်စင်စစ် သူမကဲ့သို့ မိန်းမရောလေး တစ်ယောက်ကို
စိုးအောင် ငြင်းဆန်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။မကျင်လွင်သည် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဆုံကျောင်းရှိ တံရုတ်
လူငယ်လေး အမိန်းနှင့် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို သတိရ၏။

မြင်းသီတေ

၁၂ စင်ပြာရူ

အမိန်းကြောင့် သူမ၏ဘဝခဏတာပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုရမဲ့
သော်လည်း အမိန်းသည် အချစ်ထက် ဘိန်းကိုပိုမက်သော လူငယ်
ဖြစ်သဖြင့် အသည်းနာနာနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရလေ၏။

ယခုတော့ ဘိန်းစား အမိန်းတစ်ယောက် ငယ်ငယ် ရွယ်
ရွယ်နှင့် ခရီးပြည်ကို ရောက်သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်ကစပြီး မကျင်လွမ်း၏ ဘဝအထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

စိုးအောင်၏ အသက်အရွယ်သည် သူမနှင့် မတိုင်းမယိမ်း
ဖြစ်သဖြင့် အမိန်းထက် စာလျှင် ပိုမိုတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မည် ထင်၏။

ထို့ကြောင့် စိုးအောင်ကို သူမစိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

စိုးအောင်ကဲ့သို့ ယောက်ျားပီသသော လူတစ်ယောက်
အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမလှ တစ်ယောက် အနီးမှာ ရှိနေရန်
လိုအပ်၏။

ထိုမိန်းမသည် သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်၏။

ထို့ကြောင့် စိုးအောင် အိပ်ခန်းရှိရာ အခန်းသို့ သူမကိုယ်
တိုင်ပင် အရဲစွန့်ပြီး တက်သွားလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ရှေးဟောင်းမုန့်ကြီး၏ ပျော့ညသူမကိုယ် သူမ
ကြည့်ပြီး သိမ်သောခါးနှင့် စွင့်ကားသောတင်ကို မြင်သော အခါရင်
ထဲတွင် ကျေနပ်သွားလေ၏။

သူမ၏ အလှကို ယောက်ျားသားများ စွဲမက်လောက်၏။

စိုးအောင်လည်း ဘာသားနဲ့ ထုထားလိုလဲ ဟု တွေးကာ
အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန် စိတ်အားတက်ကြွသွားလေ၏။

စိုးအောင်၏ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လိုလား
တောင့်တနေ့မှ ရသည်ဟုလည်း ထင်မြင်မိလေ၏။

ထိုအရာကို သူမ သိမြင်သလိုလည်းရှိ၏။

မကျင်လွန်သည် နောက်ဆုံးတွင် စိုးအောင်၏ ခေါင်မိုး ထပ်
အခန်းသို့ အရဲစွန့်ပြီး တက်သွားလေ၏။

သူမသည် စိုးအောင် အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အပျို
မလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရင်ခုန်ပြီး တံခါးကို မခေါက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ
လေ၏။

အတန်ကြာမှ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းလေး ခေါက်လိုက်သော
အခါ အထဲမှ တုံ့ပြန်သံ ထွက်လာလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

မကျင်လွန်က လေသံတီးတိုးနှင့်

“ကျွန်မပါ၊ မကျင်လွန်ပါ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခါ စိုးအောင်က

“ကျွန်တော် ရေခဲရက်တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေလို့ ခဏစောင့်ပါ”
ဟု ဖြေသံကြားရ၏။

မကျင်လွန်သည် စိုးအောင်၏ သန့်မာထွားကြိုင်းသော ကိုယ်
ခန္ဓာကို မြင်သော်လည်း ရမ္မက်စိတ်များ ဆူဝေသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် စိုးအောင် တံခါးဖွင့်ခြင်းကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

သူမကိုယ်ပိုင် အခန်းသော့ကို ယူပြီး တံခါးကို အလောတကြီး ဖွင့်
လိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်ရသော မြင်ကွင်း
ကြောင့် မကျင်လွန်ပါးစပ် အတောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ကိုယ်ချက်လုံးကို ကိုယ်မယုံနိုင်ဖြစ်သွား၏။

စိုးအောင်သည် ခေါင်းတွင် နားကြပ်တစ်ခုကို တပ်ဆင်ထား
ပြီး ဧရိယို အသံလွှင့်စက် ရှေ့မှာ ထိုင်နေ၏။

မကျင်လွန်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ဂျပန်တို့၏ ဝါဒဖြန့်
စက်များတွင် ပါဝင်သော ဧရိယို အသံဖမ်းစက် ရှေ့ရှိ သူလျှို့ တစ်
ယောက်၏ ပုသဏ္ဌာန်ကို မြင်ယောင်လာ၏။

မကျင်လွန်က

“အမယ်လေး... ငါသူလျှို့တစ်ယောက်ကို အိမ်ငှားလိုက်မိပြီ”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်၏။

မကျင်လွန်၏ အသံကြောင့် စိုးအောင်သည် အနောက်သို့
မကြည့်ဘဲ ရုတ်တရက် ခုန်ထလေ၏။

ကျင်လွန်က

“ဟင်... ရင်-ရင်ဟာ သူလျှို့-သူလျှို့ပဲ ရှင်ကို-ရှင်ကို...”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်နေစဉ် အနီးကို စိုးအောင်တိုးကပ်

လာပြီးလေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဘာလို့အလောတကြီးဝင်လာတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ရတော့မယ်”

ဟုပြောပြီး သူမ၏ ကိုယ်ကို သိုင်းဇက်ကာ ရင်ဘတ်ကို စူးရှသော အရာတစ်ခုဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

မကျင်လွန်ကနာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း သူမ၏အသံအပြင်သို့ ထွက်မလာခဲ့ချေ။

စိုးအောင်က သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာချလိုက်ရာ ခသွေးများ မြင်မကောင်းအောင် ထွက်ကျလာ၏။

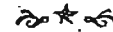
စိုးအောင်က ထိုမြင်ကွင်းကို စိတ်မသက်သာဟန် ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်လေ၏။

မကျင်လွန်အခန်းထဲသို့ တစ်မိနစ်လောက် နောက်ကျပြီး ဝင်လာလျှင် ယခုကဲ့သို့ အသက်ပေးစရာ မလိုချေ။

ယခုတော့ လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ဇက်ကလေး တစ်ရွက်ကဲ့သို့ နင်းချေလိုက်ရချေပြီ။

စိုးအောင်က မကျင်လွန်ကို ကြည့်ရှုရင်း “ကံဆိုးရှာတဲ့မိန်းမပါလား”

ဟုရေရွတ်ကာ ရေဒီယို အသံလွှင့်စက် ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး မိုလက်စသတင်းကို ဆက်ဖို့လေ၏။

ပျဉ်းမနား သစ်တောကျောင်းအနီးရှိ ဂျပန် စစ်တန်းလျား
များနှင့်လက်နက် အင်အား ခန့်မှန်းချက်ကို ရေးပို့လိုက်ပြီး နောက်
သူ၏ထုံးစံအတိုင်း

“အမေရုကျမ်းမာပါစေ”

ဟုအဆုံးသပ်ကာ သတင်းကိုပိတ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ရေဒီယို အသံလွှင့်စက်ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်ကာ ခွေခွေလေး လဲကျနေသော မကျင်လွှမ်းကို တစ်ချက်စောင်း
ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

သူမသည်ချောမောလှပပြီး ခြုံငုံစွေးစွေးရေဆေး ငါးကဲ့သို့
တက်မက်ဖွယ် အတိဖြစ်နေသဖြင့် မကျင်လွှမ်းကို အကြံချင်သော

ယောက်ျားသားများ ပြောက်ပြားစွာရှိနေနိုင်၏။

ထိုယောက်ျားသားများတွင် မိမိလည်း ပါဝင်နိုင်၏။

စိုးအောင်သည် အတွေးဆုံးသည်နှင့် မကျင်လွှမ်း၏အနီးသို့

တိုးကပ်ကာ အင်္ကျီနှင့် ထင်ကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။

သူမ၏ခြုံငုံစွေးစွေးနုအိသော အသားပိုင်များ ပေါ်လာသော အခါ
မျက်နှာလွှဲပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် ရန်ကုန် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို လှည့်စားဖို့ လုံ
လောက်လေပြီ။

မကျင်လွှမ်းသည် မိမိကို ခြုံငုံစွယ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခု
တည်းဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ရ၏။

သူမ၌သော့ပိုတစ်ချောင်းရှိနေခြင်းကို မိမိခိုင်စားမိဖို့ကောင်း
၏။

စိုးအောင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။

မကျင်လွှမ်း၏အလောင်းကို ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်ဆေးပြီးသော
အခါ လိင်ဖောက်ပြန်သူ တစ်ဦး၏ လက်ချက်ဟု ယူဆပေလိမ့်မည်။

စိုးအောင်သည် ညအမှောင်လွှမ်းသော အချိန်ကို စောင့်ပြီး
မကျင်လွှမ်း၏ဘုန်းကြီးလမ်းအိမ်မှ ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

အင်းစိန်သက်၌ မိမိကားခြမ်းထားသော အိမ်တစ်လုံးရှိလေ၏။

၂၀ ဓမ္မပြတ်သုတ်

ထိုအိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ပြီး နယ်လှည့် ဆေးဆရာ
ဘဝကိုပြောင်းလဲရမည်။

ပုလိပ်များ မိမိအနှောက်သို့ အလွယ်တကူ သဲလွန်စ ကောက်
ပြီး လိုက်ပါရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်းစိန်၌ နေထိုင်သော နယ်
လှည့်ဆေးဆရာဘဝနှင့် ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဆန်ကုန်သည်
တစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ များစွာ ခြားနားလှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုလိပ်အဖွဲ့က သဲလွန်စ မကောက်နိုင်
အောင် မိမိအစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းရဦးမည်။

မကျင်လွယ်ရမ္မက်စေကြပြီး မိမိ၏ ခေါင်ပိုးထပ်သို့ တက်လာ
ခြင်းသည် ပင်မားယွင်းမှုဖြစ်၏။

ညအမှောင်လွှမ်းလာသောအခါ စိုးအောင်သည် လန်ချား
တစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကွမ်းခြံဘူတာကြီးမှ အင်းစိန်သို့ ပြုတ်ရထား စီးခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့ သူ့ကို သီဟနှင့် မစိန်ဆင်၏ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို
ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကျင်းပ
ဖြစ်ခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး နှစ်ဘက်မိဘဆွေမျိုးများ မရှိတော့သဖြင့်
မစိန်ဆင် ဈေးရောင်းရာ ကျောက်မြောင်းဈေးရှိ ဈေးသူဈေးသား
အနည်းငယ်သာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသို့ လာရောက်ချီးမြှင့်ကြလေ၏။

မစိန်ဆင်သည် မိဘနှစ်ပါး၏ လက်ငုပ်ဖြစ်သော မြန်မာဆေး
အရောင်းဆိုင်ကို ကျောက်မြောင်းဈေး၌ ဖွင့်လှစ်ထားပြီး ကိုသီဟ
တစ်ယောက်ဆေးဆိုင်သို့ ဈေးလာဝယ်ရင်း ဗူးစာဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုသီဟ၏ဇာတိမှာ မြန်မာပြည်အောက်ဖျား တနင်္သာရီ ဒေသ ဖြစ်ပြီးရန်ကုန်မြို့သို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လာရောက်ရင်း ရေကြည်ရာ မြက်နရာရှာဖွေစားသောက်နေသူဖြစ်၏။

ကိုသီဟနှင့်မစိန်ဆင်တို့ စုံတွဲသည် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြီး နောက် ကျောက်ပြောင်းရပ်ကွက် မလ္လာကုန်းလမ်းရှိ ငှားရမ်းထား သော အိမ်လေးကို ပြန်ခဲ့ရာ မစိန်ဆင်နှင့် ရင်းနှီးသော ဈေးသူ ဈေး သား၊ အချို့က သူတို့ အနောက်က လိုက်ပါပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ပို့ဆောင် ကြလေ၏။

ဈေးသူဈေးသားများအနက်ကိုသန်းနိုင်ဆိုသော လူပျိုကြီး ကမလ္လာကုန်းလမ်းရှိအိမ်တလေးကိုဦးစွာရောက်နှင့်နေပြီးကိုသီဟ နှင့်မစိန်ဆင်တို့စုံတွဲအားခဲဘိုးငါးကျပ်ပေးမှအိမ်ထဲသို့ဝင်ခွင့်ပြုမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ကျန်သော ဈေးသူ ဈေးသားများက လည်းပျော်ရွှင်စွာ ထောက်ခံကြလေ၏။

လိုအခါ မစိန်ဆင်က လူပျိုကြီး ကိုသန်းနိုင်ကို မျက်စတင်၊ ထိုးပြီး

“လူပျိုကြီးနော် သူများစုံတွဲတွေကိုအနောက်အယုတ်ကြပ် ကြစ်လုပ်ကိုယ်အလှည့်မရောက်ဘဲငှက်ပျောတုံးနဲ့ဖက်နေရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဈေးသူဈေးသားများသည်သဘောကျ

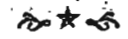
ဟန်ဖြင့်ရယ်မောကြကုန်၏။

ကိုသီဟကမူ ညားကာစ အသစ်စက်စက် ချစ်ဇနီး ကလေး ဖြင့် အေးအေးလူလူ နေချင်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူပျိုကြီး တောင်းဆို သော ငွေငါးကျပ်ကို မဆစ်ဝံ့တော့ဘဲ ပေးရန် သဘောတူလိုက်ရာ ဈေးသူဈေးသားများသည်ပျော်ရွှင်စွာ သဘောပေးပြီး ကျောက်ပြောင်း ဈေးသို့ပြန်သွားလေ၏။

အသစ်စက်စက်နီးလေးအတွက် လတ်ဇက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်
ထောပတ်သုပ် ဝယ်ယူကာ ကျောက်မြောင်းဈေးသက်လမ်းသို့
ပြန်လည်ကူးသန်းလာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းတစ်ဖက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း
နှင်လာသော ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ကိုသီဟ၏အရှေ့သို့ရုတ်တရက်
ပေါ်လာသဖြင့် ကိုသီဟသည် ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း
မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။

ကိုသီဟသည် ဂျစ်ကားတိုက်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့်
လမ်းတစ်ဖက်သို့လွင့်စင်သွားလေ၏။

ကိုသီဟသည် ထိုအခါမှပင် မစိန်ဆင်၏ ခါးကို ဖုတ်ပြီး အိမ်
ထဲသို့ ဝင်ကာ ညားကာစ မောင်မယ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဖုံးမမြင်
လေမမြင်ပျော်ရွှင်ကြလေ၏။

ကိုသီဟနှင့် မစိန်ဆင်တို့သည် မင်္ဂလာပွဲပြီးနောက် ကျောက်
မြောင်းဈေးအတွင်းရှိ စေးဆိုင်ကို မဖွင့်ဖြစ်ဘဲ သုံးရက်လုံးလုံး
ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြလေ၏။

ဈေးပြန်ဖွင့်သောနေ့တွင် ကိုသီဟနှင့် မစိန်ဆင်သည်
တက်ညီလက်ညီဈေးရောင်းကြလေ၏။

ညနေဆိုင်သိမ်းချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုသီဟသည်
ကျောက်မြောင်းဈေး တစ်ဖက်လမ်းရှိ ကာကာဆိုင်သို့ ကူးကာ

မြန်မာ့တပ်မတော်အကြံပေးအရာရှိချုပ်ဗိုလ်ချုပ်ဆာကူရိုင်း
သည် ဂျပန်ရုံးရာပုံစံ ဆောက်လုပ်ထားသော ယောဂျီဟန် အခန်း
လေး၌ထိုင်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသာကီးနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးကောမာဝါရီတို့ကို
စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ယောဂီဟန် အခန်းသို့ဝိုက်မှူးကြီး ဆာကီး
နှင့်ဒုဝိုက်မှူးကြီးကောမာဝါနီတို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဂျပန်လူမျိုးသုံးယောက်သည်လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုဂျပန်နီးရာ
ပုံစံအတိုင်း ခူးတုတ်ထိုင်ကြပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးများကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး လေးနက်စွာသောက်သုံးကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ဆာကုရှင်းတို့လက်ဖက်ရည်ပွဲပြီးဆုံးသော အခါ

ပြောင်းသစ်တံလေ

ကိုယ်တိုင်စုတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးနှစ်ဦးဝင်ရောက်လာပြီး
 ခန်းကန်များကိုသိမ်းဆည်းလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ဘဏ္ဍာရှင်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာရန်စေခိုင်းလိုက်ပြီး တိုင်းရေးဥပဒေ ကိစ္စများကိုဆွေးနွေးလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်စောကူရှင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ပြန်မပြည်စစ်မျက်နှာမှာကျပ်တိုနိပ္ပန်တပ်မတော်အခြေ
အနေဘယ်လိုရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာဂီးက

“ကျွန်တို့ကုန်တွေမြန်မာပြည်ကိုအလွယ်တကူသိမ်းပိုက်နိုင်လို့အောက်ခြေလွတ်နေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဒုတိယ-ကြီးကောမာဝါရိကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါအမှန်ဘဲ ဝိုလ်ချွမ်း၊ မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာက ဂျပန် စစ်
ဇက်အရာရှိကြီးတွေ အမြင်မကျယ်ကြဘူး။ ရေတပ်နဲ့ကုန်းတပ်
လည်း အချင်းချင်း စိတ်ဝင်းကွဲနေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ဆာဏ္ဍာရိုင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ရိစ္ဆသံတယံကမ္မ ငါတို့က ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ အသက်

ပြောင်းလဲသောစာပေ

ချင်းထပ်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေချိန်မှာ ပြည်မက စစ်အရာရှိကြီးတွေ ရာထူးလုနေကြတယ်။ စစ်တပ်ထဲမှာ သူတို့က သူလူကိုယ်လူခွဲခြားထားလို့ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ညီညွတ်မှုတွေလည်း ပျက်ပြားကုန်ပြီ။

ဟုတ်မချမ်းမမြောက်ခြင်းပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးထာကီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထာကူရိုင်းကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး

“ဟို-ကျွန်တော်တို့နဲ့ပွန်တပ်မတော်က မော်လမြိုင်ကိုသိမ်းပိုက်ပြီးရင် ဘီအိုင်အေကို လွှတ်လပ်ရေး ကြေညာပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိပတည်တော့ မြန်မာတွေမကျေနပ်ဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထာကူရိုင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဂျပန်က စကာပူကို အချိန်တိုလေးနဲ့ သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်တော့တိုက်ကျက် ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်က မြန်မာပြည်စစ်ပျက်နာတိုသိမ်းပိုက်ထားဖို့ပေါ်လစီချမှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ နိပွန်တွေဘက်က ဘီအိုင်အေကို ကတိချက် သလိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးထာကီးက မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့်

“ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး သူတစ်လူငါတမင်း

လုပ်နေတာလဲ ပြဿနာတစ်ခုပဲနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထာကူရိုင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ပြဿနာမှ အတော်ကြီးတဲ့ ပြဿနာပဲကွ၊ စစ်ပုလိပ်တွေရမ်းကားတာတရားလွန်နေပြီ။ စစ်ဦးစီးချုပ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မြန်မာဘုရားကျောင်းကန်တွေ ဖျက်ဆီးတယ်၊ မြန်မာ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်၊ မြန်မာတွေအပေါ် အနိုင်ကျင့်တာ လွန်နေပြီ။ ဂျပန်တွေကို မြန်မာတွေရဲ့အသည်းထဲမှာ ခါးခါးသည်းသည်း မုန်းတီးနေကြပြီ။ ဒီအတွက် ငါတို့ကို တစ်နေ့ပြန် ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကေမာဝါရီက ဝင်ရောက်ပြီး

“မြန်မာပြည်ထဲကို အင်္ဂလိပ် သူလျှို့တွေ အများကြီး ဝင်ရောက်နေပြီ ဗိုလ်ချုပ်၊ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့တွေ မကြာခဏ ဇမ်းမိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇမ်းမိတဲ့ သူလျှို့တွေက ဒုတိယတန်းစားနဲ့ တတိယတန်းစား သူလျှို့တွေများတယ်။ ပထမတန်းစား သူလျှို့တွေကိုတော့ ဇမ်းမိသေးဘူး”

ဟုပြောကာ တားပွဲပေါ်သို့ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို တင်ကာ

“ဒီဖိုင်တွဲ ထဲမှာ ပထမတန်းစား သူလျှို့တစ်ယောက်ရဲ့ ဖုတ်

တမ်းပါတယ်

ဟုဆိုလေရာ ဝိုင်းချစ်ကြီးက ဖိုင်တွဲတို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဝိုင်းချစ်ကြီးက မျက်မှောင်ကြွက်ပြီး

“သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်သင်္ကေတကို ရှေးမထားပါလား”

ဟုရေရှည်လေရာ ဝိုင်းချစ်ကြီးကောစာခါရံက

“သူ့သတင်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ကျစာယ်၊ သတင်းယူတာလည်း ရဲဝံ့တယ်၊ ဒီလိုသူလို့မျိုး ခန့်ခက်သုံးပေတတ်လောက်ရှိရင် ကျုပ်တို့နဲ့ပွန်တပ်မတော်စစ်ရှုံးမှာပေါ့ရာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဝိုင်းချစ်ကြီး ဆာကူရိုင်းက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“သူ့ကို အမြန်ဆုံးရအောင် ဖမ်းတော့ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတာတွေရထားလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဝိုင်းချစ်ကြီး ဆာကူရိုင်းက ဝှက်စရာခေါ်ပြီး

“သူ့သတင်းတွေရဲ့အဆုံးသတ်မှာ အမေရိကန်တပ်မတော်တွေ တဲ့စာသားကလွဲလို့ အာသဲလွန်စရာရထားသေး”

ဟုပြောလေရာ ဝိုင်းချစ်ကြီး ဆာကူရိုင်းက ဖိုင်တိုက်ဟန်

မြင့်မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့က မြန်မာ့တပ်မတော်အကြံပေးတာဝန်ယူထားရတာ၊ ဒီတီဇွန်ကိုမဖြေရှင်းနိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဝိုင်းချစ်ကြီး ဆာကူရိုင်းက

“တစ်နည်းတော့ ရှိပါတယ် ဝိုင်းချစ်၊ ထိပ်တန်းသူလို့ တစ်သောက်ကို ဖမ်းမိဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့နဲ့ပွန်တပ်မတော် တစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဝိုင်းချစ်အောင်ဆန်းကို အသိပေးပြီး မြန်မာလူမျိုးစုံထောက်တစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝိုင်းချစ်ကြီး ဆာကူရိုင်းက သဘောမတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလှမ်းပြီး

“ဝိုင်းချစ်အောင်ဆန်းထက် စစ်သေနာပတိချုပ်ဒေါက်တာ ဘမော်ကို ပိုသဘောကျတယ်၊ ဝိုင်းချစ်အောင်ဆန်းက လူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့သူဟာ သူတိုင်းပြည်အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မဲလှမျိုး၊ သူ့ကို ကျုပ်မယုံဘူး၊ သူ့ထက်စာရင် ဒေါက်တာဘမော်ကို ပိုပြီး ယုံကြည်တယ်၊ ဒေါက်တာဘမော်ဟာ ကျုပ်တို့ကို ကူညီနိုင်

၃၂ စင်မြတ်သူ

လိမ့်မယ်"

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျပန်စစ်အရာရှိကြီး သုံးယောက်စလုံးမည်
သည့်စကားကိုမျှမဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ရာကိုလေးနက်စွာ စဉ်းစား
နေလေ၏။

စိုးအောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ငြိသီသူလူလျှို့ဝှက်ရင်းတွင်
အမှုထမ်းဖြစ်ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေလေ၏။

ဆူသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်၌ ရွတ်ရွတ် ရွံ့ရွံ့
အမှုထမ်းကာ မြန်မာ့သတ္တိကို ပြခဲ့၏။

သို့သော် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အမှုထမ်း
ဘောင် တံဆိပ်တစ်ခုနှင့် ဆူပဒါဆိုသော ရာထူး အငယ်စားလေး
တစ်ခုသာ ရလိုက်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌သူတို့မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်ပြန်များအတွက်
ဆရာမရှိသလိုခံစားရ၏။

မက်ဆိုင်တေးမီးယားရှိအကြမ်းတမ်းဆုံးအနီးကပ်တိုက်ပွဲများ၌ ရန်သူအီရတ်တို့၏ရင်စသို့ ဓားသွားဖြင့် တအိအိ ထိုးသွင်းလိုက်ပုံကို နားထောင်သူများက ပုံပြင်အဏ္ဏာရီတစ်ခုသဖွယ် ယူဆကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စိုးအောင်သည် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှထွက်လိုက်ပြီး တပ်ထဲတွင် ခင်မင်ခဲ့သော ဂေါ်ရမ်းမိတ်ဆွေများနှင့်အတူ မေမြို့တွင် နွားမွေးရန်ကြလေ၏။

စိုးအောင် မေမြို့သို့ ထွက်မည့်နေ့တွင် အိန္ဒိယသို့ ပြန်မည့် မက်ဆိုင်တေးမီးယား စစ်ပြန်မဟာဒူး ရောက်လာပြီး

“ငါ အိန္ဒိယ ပြန်ပြီး နပန်းသတ်တော့မယ်၊ မင်းလည်း နပန်းကောင်းကောင်းတတ်တာပဲ၊ ငါနဲ့အတူ အိန္ဒိယလိုက်ပြီး နပန်းသတ်ပါလား”

ဟုခေါ်လေ၏။

မဟာဒူးသည် နပန်းပညာကို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆည်းပူးခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး တပ်ထဲတွင် အချိန်အားသည်နှင့် နပန်းပွဲဆင်နွှဲသူဖြစ်၏။

စိုးအောင် ကိုယ်တိုင်လည်း နပန်းဝါသနာအိုး ဖြစ်သဖြင့် မဟာဒူးနှင့် မကြာခဏ နပန်းပွဲဆင်နွှဲ၏။

စိုးအောင်သည် မဟာဒူးနှင့် အိန္ဒိယ လိုက်သင့် မလိုက်သင့်

စဉ်းစားနေလေ၏။

သို့သော် မဟာဒူးက အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ခေါ်သော အခါ မငြင်းတော့ဘဲ ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လေ၏။

စိုးအောင်သည် အိန္ဒိယသို့ ရောက်သောအခါ နပန်းပွဲများ အတော်အတန် နှံ့ပြီးနောက် အိန္ဒိယ-ယောဂီကြီး တစ်ဦးထံတွင် ဆည်းကပ်ပြီး ယောဂပညာကို ဝါသနာကြီးစွာ သင်ကြားနေလေ၏။

ထိုသို့ ယောဂပညာသင်ကြားနေစဉ် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကာနယ်ဝီလျံ ဆိုသူရောက်လာပြီး ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် ပြန်လည် အမှုထမ်းလိုသလား ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကို စိတ်နာနေသော စိုးအောင်က အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး သေတာတောင် စစ်ထဲမဝင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကာနယ်ဝီလျံက စိုးအောင်၏ အခြေကြောင့် ‘ရယ်မောလိုက်ပြီး’

“မင်းကို ကြည့်ရတာ စစ်တပ်ကို တော်တော် စိတ်နာသွားသလိုပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

“စိတ်နာတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ ခင်ဗျား
တို့အတွက် အသက်စွန့်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း တိုက်ပေးရတယ်၊ ဒီ
အတွက် ကျုပ်တို့ ရလိုက်တဲ့ ရလဒ်က အမှထမ်းကောင်း တံဆိပ်
ကလေးတစ်ခုနဲ့ ဆူပဒါဆိုတဲ့ အလွန်သေးငယ်တဲ့ ရာထူးလေး
တစ်ခုပဲရလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အင်္ဂလိပ်တွေဟာ အရာရာအဆင့်
အတန်းခွဲခြားချင်တယ်၊ စစ်တပ်ထဲမှာလည်း ရာထူးချင်း တူရင်
တောင် ယူနီဖောင်းနဲ့ အစားအစာအရ အဆင့် အတန်းခွဲခြားထား
တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာဖြူတွေကို ဘီအိုအာလို့ခေါ်ပြီး တိုင်းရင်း
သားတပ်တွေကိုတော့ အိုင်အိုအာ လို့ခေါ်တယ်၊ ဘီအိုအာနဲ့ အိုင်အို
အာ အဆင့်အတန်းချင်း မတူတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ယူနီဖောင်း
လည်း မတူဘူး၊ လစာလည်း မတူဘူး၊ ငြိတိသျှ၊ စစ်တပ်မှာ စတန်း
လက်ဖက်နှင့်၊ လက်ဖက်နှင့်၊ ကက်ပတ်နဲ့၊ မေဂျာ ဆိုပြီး ရာထူး
အခေါ်အဝေါ်ရှိတယ်၊ တိုင်းရင်းသားစစ်တပ်မှာတော့ ဂျမဒါ၊ ဆူပဒါ၊
ဟာပဒါ၊ ဆူပဒါမေဂျာဆိုပြီး အဆင့်အတန်းခွဲခြားထားတယ်၊ စစ်တပ်
ရိက္ခာဆိုရင်လည်း ဘီအိုအာရာရှင်က ထောမတ်၊ ဒီနီခဲ၊ အသားဘူး၊
ငါးဘူး တွေရတယ်၊ အိုင်အိုအာ ရာရှင်ဆိုရင်တော့ ဆန်၊ ဂျုံကြမ်း၊
ကုလားမ၊ သစ်သီးခြောက်လောက်ပဲရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဂရိတ်

ငြိတိနီနီဝံသားတွေဆိုပြီး လက်အောက်ခံနိုင်သားတွေကိုအဆင့်
အတန်းခွဲခြားထားရုံမက တပ်ထဲမှာတောင် အဆင့်အတန်း ခွဲခြား
ထားသေးတယ်”

ဟုပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်လေရာ ကာနယ်ပီလျှံက
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မင်းပြောတာမှန်သင်သလောက်လည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
မှားတာတွေလည်းရှိတယ်၊ ရိက္ခာ ရာရှင်ဝေတဲ့ နေရာမှာ လူမျိုး
တစ်မျိုးရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ ရှိတယ်၊
ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေး
အတွက် စွန့်စားခံတဲ့ လူတွေလိုအပ်နေတယ်၊ မင်းတို့ တိုင်းပြည်
ဖက်ဆစ်လက်အောက်မှာ ဒုက္ခတွင်းထဲရောက်နေပြီ”

ဟုပြောလေရာ စိုးအောင်ကခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကိစ္စခင်ဗျားတို့ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကာနယ်ပီလျှံက သက်ပြင်းချပြီး

“မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာအတွက် အရည်အချင်းရှိတဲ့သူလျှံ
တစ်ယောက်လောက်လိုနေတယ်ကွာ”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်သည် သူလျှို့ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“သူလျှို့ ဟုတ်လား။ ကျုပ်တစ်ဆားပဲ သူလျှို့မှ မဟုတ်တာ” ဟု ပြောလေ၏။

ကာနယ်ဝီလျံက

“မင်းကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ခြံတိသျှ သူလျှို့တွေ အများကြီး လွတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး ခပ်ညံ့ညံ့တွေ ဆိုတာ ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေး လက်ရောက်သွားတာမျိုးပဲ။ ခြံတိသျှ အစိုးရနဲ့ ယဟာမိတ်တွေဟာ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်လက်က ပြန်ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးသတင်းတွေ အများကြီး လိုအပ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

စိုးအောင်သည် ကာနယ်ဝီလျံ၏ စကားကြောင့် သူလျှို့ လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

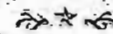
“ကျုပ် သူလျှို့လုပ်ဖို့ စဉ်းစားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို မေဂျာ ရာထူးလောက်ပေးမှ သူလျှို့လုပ်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကာနယ်ဝီလျံသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါပြန်မယ်။ မင်းတို့ မေဂျာ ရာထူး ပေးလို့ ရမရ ဌာနချုပ်မှာ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စိုးအောင်သည် မိမိကဲ့သို့ ဆုတဒါ တစ်ယောက်က မေဂျာ ရာထူးတောင်းခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သော အရာကို တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လူလျှို့ရေးအဆင့်အတန်းခွဲခြားသော ခြံတိသျှ စစ်တပ်က လက်ခံမည်မထင်ချေ။

“ဟားဟားဟား... ငါနဲ့မည် မေဂျာစိုးအောင်တဲလား... မေဂျာဆိုတာ နည်းတဲ ရာထူးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီရာထူးကြီးကို မျက်နှာဖြူတွေ ငါ့ကိုအောင်သက်သက်နဲ့ ပေးလိုက်ပုံရတယ်”

စိုးအောင်သည် လူတန်းစား ခွဲခြားတတ်သော ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကို ပညာပေးလိုက်ရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်သွားလေ၏။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ရှိ ဆူဗဒါဆိုသော ရာထူးငယ်လေးမှ မေဂျာဆိုသော ရာထူးကြီးသို့ အဆင့်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ပြီး ရရှိသွားလေ၏။

ဗြိတိသျှ စစ်တပ်သည် မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာအတွက် အရည်အချင်းရှိသော သူလျှို့ဝှက်ယောက်ရဲရန် များစွာ အရေးကြီးနေပုံရ၏။

ထိုနောက် စိုးအောင်သည် အိန္ဒိယပြည် အလယ်ပိုင်း မိုက်ဆိုပြည်နယ်တွင် ဗြိတိသျှ စစ်သူလျှို့ဝှက်သင်တန်းကို စာတွေ့လက်တွေ့ သုံးလခန့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သင်ကြားရ၏။

ထိုသို့ သင်ကြားရာတွင် အိန္ဒိယသင်တန်းဆရာများသည် မြန်မာလူမျိုးများ ရခဲလှသော မေဂျာရာထူး ရရှိထားသော စိုးအောင်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်ကြလေ၏။

သင်တန်းဆင်းပြီးနောက် စိုးအောင်နှင့် ဆာဂျင် မောင်ဂျင်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကာနယ်ပီလျှံ ပြန်ရောက်လာပြီး စိုးအောင်ကို စစ်ရုံးကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စစ်ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ ထိပ်တန်း စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံပေးလေ၏။

ဟစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ တိုက်ရိုက်ကော်မရှင်နှင့် စိုးအောင်အား မေဂျာရာထူး ခန့်အပ်လိုက်လေ၏။

စိုးအောင်သည် မိမိထံသို့ ရောက်လာသော မေဂျာ ရာထူးခန့်အပ်လွှာကို ယယုနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

၄၂ စမ်းပြန်လျှာ

တစ်ကြိမ် စောတင်လှ၊ စောအောင်မင်း၊ ဝိုင်ဇာလက်သမား၊
ဦးသောင်းတို့ကိုရန်သူနယ်မြေသို့လေထီးဖြင့်ဆင်းရန်တာဝန်ပေး
အပ်ခြင်းခံရ၏။

လေထီးဆင်းရန် သတ်မှတ်နယ်မြေများမှာ ဟင်္သာတ၊ မြန်
မောင်၊ ကြမ်းစင်းနှင့်ရခိုင်ရိုးမတစ်ဝိုက်ဖြစ်၏။

ဦးအောင်က လေထီးဆင်းရမည့်မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး
ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ခင်ဗျားတို့ကျွန်ုပ်ကို ဒီနေရာတွေ ဆင်းခိုင်းရင်တော့ သေ
လမ်းတွန်းပို့တာနဲ့အတူတူပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ဒီနေရာတွေကို
ငြိတ်သွားတပ်တွေကြောခဏလေထီးဆင်းတတ်တယ်ဆိုတာဂျပန်
တွေ မပြောနဲ့၊ ရခိုင်ရိုးမက ရွာတွေ တောင် သိနေပြီ၊ ကျွန်တော့်
ဒီနေရာတွေမှာလေထီးဆင်းဖို့သဘောမတူဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကာနယ်ပီလျှာသည် ဦးအောင်စကားကြောင့် သက်ပြင်းချ
လိုက်ပြီး

“မင်းကဘယ်နေရာမှာလေထီးဆင်းချင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဦးအောင်က မြန်မာပြည် အောက်ဘက်ပိုင်း ကျိုက်ထိုဝန်း

စုန်တိုင်းကျွန်း

ကျင်သို့လက်ညှိုးဖြင့်ဝိုင်းလိုက်ပြီး

“ဒီနေရာလောက်ဆိုရင်မဆိုးဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာကာနယ်ပီလျှာကခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဒီဆိုရင်ကျွန်ုပ်တို့အဆက်အသွယ်တွေဆီကိုရောက်အောင်

အဝေးကြီးသွားရလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ဦးအောင်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်အောင်သွားမယ်၊

သေရှာဖို့ပဲလိုတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သေတွင်းထဲကိုတော့မသွားပါရစေနဲ့”

ဟုဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါကာနယ်ပီလျှာကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းပြီ၊ မောင်ရင် ဆင်းမဲ့နေရာကိုကျွန်ုပ်ရောက်အောင်

ချပေးမယ်၊ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင် ထမ်း
ဆောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်ဦးအောင်တို့သည်တောင်စွန်းနှင့်ကျိုက်ထိုကြားရှိ

တောအတွင်းသို့လေထီးဆင်းရလေ၏။

ဦးအောင်တို့လေးယောက်မြေပေါ်သို့ကောင်းစွာ ဆင်းသက်

နိုင်သော်လည်း ကျန်သောပိုင်ယာလက်သမား ဖိုးသောင်းသည် တောင်ပေါ်ရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကိုင်း၌လေသီး ငြိနေလေ၏။

ဖိုးသောင်းကို သူတို့လေးယောက် ခိုင်းခန်းကျည်စွဲကြီးစား နေစဉ် သေနတ်သံများ ကြားရသဖြင့် ဖိုးအောင်က ရန်သူဟု ဒေသိဟစ်ပြီး အကာအကွယ်ယူရန် သတိပေးလိုက်သော်လည်း နောက် ကျသွားလေပြီ။

ဖိုးသောင်းသည် လေထဲတွင် လေသီးတန်းလန်းဖြင့် တွန့်လိမ်ပြီး အသက်ပျောက်နေရှာ၏။

ဖိုးအောင်တို့ ရှိရာတောင်ကြောသို့ ဂျပန် စက်သေနတ် ကျည်ဆံများ ဖိုးသီးဖိုးပေါက်ကဲ့သို့ ကျရောက်လာပြီး ဖိုးအောင်တို့ အဖွဲ့မှလူများ ကျည်ဆံများ ထိမှန်ပြီး အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်၏။

ဖိုးအောင်သည် သေနတ်ကျည်ဆံများကြားတွင် ပုန်းကွယ်ရင်း ကလကတ္တား စစ်ဌာနချုပ်တွင် ဂျပန်စစ်တပ်၏ တန်ပြန်သူလို့ ရိုနေပြီး မိမိတို့သစ္စာဖောက်ခံရကြောင်း ခိုပေးမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျောပိုးအိတ်တို့ သိုင်းလွယ်ပြီး တောထဲသို့ တဟုန်ထိုးပြေးလွှားလိုက်ရာ မိမိအနောက်သို့ ရန်သူကျည်ဆံမှ တဖွဲ့ဖွဲ့လိုက်ပါလေ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မပြီးသေက...

မြောက်လာမဲ့၏။

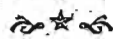
ဖိုးအောင်သည် ထိုအချိန်မှစပြီး ကလကတ္တား စစ်ဌာနချုပ်၏ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အန္တရာယ်တွင်းက လွတ်ကင်းနေလေ၏။

ဖိုးအောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဗြိတိသျှ စစ်သူလို့ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပုံကို စဉ်းစားနေရာမှ လက်ရှိဘဝကို ပြန်ရောက်သွားလေ၏။

သူသည် အင်းစိန်အိမ်ကလေး၌ နယ်လှည့်ဆေးရောင်းသမားဘဝကို ပြန်လည်ခံယူထားလေ၏။

မိမိနေထိုင်သော တစ်ထပ်မျှင့်ထောင်အိမ်ကလေးသည် ဝါးရုံပင်များ၏ အလယ်တွင် ရှိသဖြင့် အပြင်လူများ အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်ချေ။

ထိုအရပ်တွင် မိမိနေရပ်ကို စပ်စုမည့်သူလည်း မရှိချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန့်ဆင်တစ်ယောက်ကို သိဟ၏အဖြစ်
ကို ခြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ကိုသီဟသည် လတ်ထပ်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကား
မတော်တဆ ဖြစ်ကာ သူ၏ ခြေတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

မိန့်ဆင် တစ်ယောက် ကိုသီဟအတွက် ယူကြိုးမရ ဖြစ်
သည်ထက်ပိုပြီး ကာယကံရှင် ကိုသီဟမှာ ပိုမိုခံစားရလေ၏။

ကိုသီဟသည် လူနာသတင်းမေးရန် လာသည့်လူများကိုပင်
ထွက်မတွေ့နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဖြစ်ရလေ၏။

ကိုသီဟသည် စိတ်ကျ ရောဂါ ဖြစ်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ စကား
မပြောဘဲနေလေ၏။

ညားကာစ ဇနီးအသစ် စက်စက်ကလေးကိုပင် မမြင်ကွယ်ရာ
တွင် ရှောင်ပုန်းချင်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မိန့်ဆင်သည် လင်ဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကို
မကြည့်ရက်နိုင်တော့ဘဲ ကိုသီဟ၏ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်မေးမြန်းရ၏။

ထိုအခါ ကိုသီဟက သူ၏ ဓမ္မရုပ်ဇာတိဖြစ်သော တနင်္သာရီ
နယ်ဘက်သို့ ပြန်ချင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

မိန့်ဆင်သည် ကိုသီဟ၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ်
တွေဝေသွားလေ၏။

ကိုသီဟနှင့် မိန့်ဆင်တို့ ဖြစ်ရပ်ကို ယူကြိုးမရ ဖြစ်ကာ
လူတိုင်း စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်ကြ၏။

မိန့်ဆင်ကို သနားကာ ရုဏာသက်ကြ၏။

မိန့်ဆင်သည် ကိုသီဟ ကားတိုက်ခံရသည့်နေ့မှစပြီး နေ့
တိုင်း မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်နေ၏။

သူတို့ဘဝကို သနားကာ ရုဏာသက်သူများ တအိမ်တိုင် ယာ
ရောက်လာပြီး သတင်းမေးကြ၏။

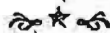
အားပေးစကား ပြောကြ၏။

၄၈ ဓမ္မိဗျာဓိ

ကိုသီဟ၏ အတိမြေသို့ ပြန်လျှင် မိမိ၏ ကျောက်မြောင်း
ဈေးရိုစေးဆိုင်ကလေးကို ရောင်းချပြီး တွတ်သွားရပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိန့်ဆင်သည်သူမ၏ မိဘလက်ငုပ်မြစ်
သော စေးဆိုင်ကလေးကို ရောင်းချပြီး ကိုသီဟ၏ ဆန္ဒ အတိုင်း
တနင်္သာရီဘက်သို့ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကိုသီဟသည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းလင် မဟုတ်ပါလား။

မြိတ်မြို့သည် တနင်္သာရီကမ်းခြေ၏ ကျယ်ပြန့်သော ကမ်း
ခြေဒေသကို မြို့တည်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ကိုသီဟ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ဟင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောမှောက်
ပြီး ကိုသီဟငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့ရ၏။

ထိုကြောင့် ကိုသီဟကို မြိတ်မြို့ရှိ ကုန်သည်ကြီး ဦးပွက မွေး
စားခဲ့၏။

ကိုသီဟ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွားပြီး မြိတ်မြို့သို့
ပြန်ရောက်သောအခါ ကုန်သည်ကြီး ဦးပွသည် သားဖြစ်သူကို ယူကြား
ရေးဖြစ်ပြီး ကိုသီဟ စိတ်ချမ်းသာသလို နေထိုင်စေ၏။

ကိုသီဟသည် စိတ်ကျရောဂါ ဖြစ်ပြီး မည်သူနှင့်မျှ အတွေ့

၅၀ စင်စစ်လူ

မခံဘဲအခန်းထဲမှာတစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်နေထိုင်လေ၏။

မစိန်ဆင်သည် စိတ်ခေါက်ကျနေသော လင်ဖြစ်သူကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်အားပေးစကားပြောပြီး မယားဝတ္ထရားနှင့်အညီ ပြုစုလေ၏။

သို့သော်ကိုသီဟ၏စိတ်ဝေဒနာ သက်သာဟန်မရှိဘဲ ဗြိတ်ကျွန်းစုအတွင်းရှိ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းတွင်သာ သွားရောက်နေထိုင်ချင်ကြောင်းပြောလေ၏။

ကုန်သည်ကြီးဦးပွသည် သားဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒကို သဘောမတူသောကြောင့်တားမြစ်ရန်ကြိုးပမ်းလေ၏။

သို့သော် ကိုသီဟ၏ ဆန္ဒပြင်းပြလွန်းသဖြင့် တားဆီးလို့မရဘဲ နောက်ဆုံးတွင်လိုက်လျှော့လိုက်လေ၏။

ဗြိတ်ကျွန်းစုများသည် ကျွန်းပေါင်း ၈၀၀ကျော်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပြီး လူသူ အရောက်အပေါက်များသော ကျွန်းများ ရှိသလို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပါးပြီး သီးခြားကမ္ဘာ နှင့်ဟူသောကျွန်းများလည်းရှိ၏။

ကုန်သည်ကြီးဦးပွသည် သားဖြစ်သူ၏ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်ကြိုးစားနေစဉ် မုန်တိုင်းကျွန်းပေါ်ရှိ မီးပြတိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သောမိတ်ဆွေကြီးဦးကောင်းနှင့်တွေ့ဆုံလေရာဦးကောင်းက

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့သားကို ငါရှိတဲ့ မုန်တိုင်းကျွန်းပေါ်မှာပဲ စိတ်ချလက်ချ နေထိုင်ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

မုန်တိုင်းကျွန်း၌ပီးပြတိုက်ငယ်တစ်ခုရပြီး မြိတ်ကျွန်းစုထဲရှိ ကျွန်းစုများအနက် တျော်တော်ဆောင်ကျောက်တန်းအလွန်များပြားသော အရပ်၌တည်ရှိလေ၏။

ကုန်သည်ကြီးဦးဖွသည် ကိုသီဟတို့လင်မယား နေထိုင်ရန် မုန်တိုင်းကျွန်း၌တစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံးတည်ဆောက်ပေးလေ၏။

မုန်တိုင်းကျွန်းသို့ပြောင်းရွှေ့ကာနီးတွင် ကိုသီဟက မစိန်ဆင်ကိုကြည့်ပြီး

“ဒီမှာ မစိန်မိန်ကိုယ်ပြောင်းနေမဲ့ မုန်တိုင်းကျွန်းဆိုတာ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ကျွန်းပေါ်မှာ သက်ရှိ လူသားဆိုလို့ အဖေမိတ်ဆွေကြီး ဦးကောင်းပဲရှိတယ်၊ ကျွန်းပေါ်ကိုရိက္ခာပို့တဲ့သင်္ဘောတောင် ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်လောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့မလိုက်ဘဲ နေမယ်ဆိုရင် နေခဲ့ပါ”

ဟုပြောလေရာ မစိန်ဆင်သည် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားပြီး

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင်ဘာလို့ မိန်းကားတဲ့စကားတွေ ပြောရတာလဲ၊ စိန်ဆင်က ရှင်ရဲ့မိန်းမလေ၊ ရှင် ဘယ်ကို ဘယ်သွားသွား ကျွန်မလိုက်ရမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုသီဟက

“စိန်ဆင်ကိုယ်ကိုလမ်းခွဲရှင်ခွဲနိုင်တယ်၊ စိန်ဆင်ဆန္ဒအတိုင်း

ပါ”

ဟုပြောလေရာ စိန်ဆင်က ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် တအင်အင် ခြိတ်ခိုပြီး

“ကျွန်မရှင်ဘယ်တော့မှလမ်းမခွဲဘူး၊ ရှင်အနားမှာပဲ ကျွန်မနေမယ်”

ဟုပြောလေရာ ကိုသီဟသည် မစိန်ဆင်၏ပခုံးကိုဖက်ကာ တုန်ယင်သော အသံဖြင့်

“ကိုယ်လည်း စိန်ဆင်နဲ့ မခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေကြားထဲမှာလည်း ကိုယ်မနေနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် မစိန်ဆင်သည် ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ ဆိုသည့် စကားရှိသည့်အတိုင်း ကိုသီဟ နေထိုင်ရာ မုန်တိုင်းကျွန်းသို့လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကိုသီဟသည် မုန်တိုင်းကျွန်းပေါ်၌ ဆိတ်မွေးမြူရေး လုပ်ကိုင် ခုန်ရည်ရွယ်ထားလေ၏။

မုန်တိုင်းကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ယုန်အများအပြားကို

တွေ့ရသဖြင့် ယုန်များကိုပါ ခွေးမြူရန်ကြံရွယ်လေ၏။

မုန်တိုင်းကျွန်းသို့ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ကိုသီဟ၏ အထီးကျန်ဝေဒနာတိုးတက်လာပြီး ချိုင်းထောက်တစ်ရောင်ဖြင့် ကျွန်းအနှံ့လှည့်လည်သွားလာနေလေ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ညတစ်ည၌ မစိန်ဆင်သည် ကိုသီဟ၏ အိပ်ခန်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကိုသီဟကား မတော်တဆ ဖြစ်ပြီး သည်နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့လင်မယားအခန်းခွဲပြီး အိပ်ခဲ့ရ၏။

ယခု ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီး တစ်လကျော်ကြာပြီး နောက်ကိုသီဟကျွန်းမာရေးကောင်းမွန်လာသည်ဟုမျှော်လင့်ပြီး ကိုသီဟ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်နေသော ကိုသီဟက ကမန်းကတန်းထထိုင်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့်

“မင်းဘာလို့ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်လာရတာလဲ၊ အခုချက်ချင်း ထွက်သွား”

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

မစိန်ဆင်သည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော ကိုသီဟကို နားလည်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ မောင်းထုတ်ရတာလဲ၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်နားလည်မှုမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကိုသီဟက မစိန်ဆင်ကို ကြည့်ပြီး

“နားလည်မှုဟုတ်လား၊ မင်းကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် နားလည်ခဲ့လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မစိန်ဆင်သည် ကိုသီဟကို ကြေကွဲဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ရှင်ကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး ဟုတ်လား၊ ပြောရက်လိုက်တာရှင်၊ နားလည်မှု မရှိရင် မြို့ကြီးပြကြီးကို စွန့်ပြီး လူမရှိတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုနေနိုင်မလဲ၊ ဒီလောက်ပြီး ငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့ အရပ်မှာ ရှင်ရှိနေလို့ ကျွန်မ နေထိုင်နိုင်တာ၊ ရှင်သာ မရှိရင် ကျွန်မ ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ရက်တစ်နာရီတောင် နေလို့မရဘူးရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုသီဟသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် ချက်နာကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ချုံးပွဲချိုလိုက်လေ၏။

မစိန်ဆင်က ကိုသီဟကို ကမန်းကတန်း ပြေးပွေ့လိုက်ပြီး

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့တာလဲ-ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာအမှားလုပ်မိလို့

၅၆ စမ်းပြန်သူ

လဲ၊ပြောပါပြောစမ်းပါ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကိုသီဟကအတန်ကြာအောင်ရှိက်ကြီးတင်ငိုယိုနေပြီးမှ

“ကိုသီဟက ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိတဲ့ ယောက်ျားပါ ကွာ။
မင်းအပေါ် ကိုယ်ဘာဝန် မကျေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်တို့ ကလေး
မရနိုင်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ မင်းကို ဒီကျွန်းကို ခေါ်လာမိတာ
ကိုယ်သိပ်မှားတယ်။ တကယ်ဆို မင်းကို ကိုယ်ကွာရှင်းပစ်ရမယ်။
ကိုယ်သိပ်ညံ့တယ်။ ကိုယ်တစ်ကိုယ်ကောင်းသိပ်ဆန်တယ်”

ဟုတတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေလေ၏။

ကိုသီဟ၏ စကားကြောင့် မစိန်ဆင်၏ ရင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်ဖို့
လာပြီးလင်ဖြစ်သူကို သနားကရုဏာစိတ်ဖြင့် နှစ်သိမ့်နေလေ၏။

သူမ၏ရင်ထဲတွင် မူတစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာသလိုခံစားလိုက်
ရလေ၏။ ကိုသီဟ၏ ထွေးပိုက်မှုကို သူမတစ်သက်လုံး မရနိုင်တော့
ချေ။

✽

မြနင်းသီတာပေ

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် မိမိမမျှော်လင့်ဘဲ ဂျပန်စစ်ဌာန
ချုပ်သို့ ပြောင်းလဲတာဝန် ထမ်းဆောင်ရခြင်းကို နားမလည် နိုင်
အောင် ဖြစ်မိလေ၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က အနီပတိ ဒေါက်တာဘမော်ရုံးမှ
တိုက်ရိုက်ခန့်အပ်စာဖြင့် မြန်မာ့တပ်မတော်အကြံပေး ဌာနချုပ်သို့
ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဟု သိလိုက်ရ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုဌာနသည် မြန်မာ့တပ်မတော် အကြံပေး
ဌာနဟု အမည်နာမ တပ်ထားသော်လည်း ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်း
ရေးဌာန ဖြစ်ကြောင်း အင်စပက်တော်လုမိုး ရိပ်စားမိပြီး ဖြစ်၏။

မြနင်းသီတာပေ

အင်စပက်တော်လုမိုးကို မြန်မာ့တပ်မတော်အကြံပေး
အရာရှိဗိုလ်ချုပ်ဆာကူရှင်းကိုယ်တိုင်လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး

“မြန်မာပြည်ထဲကိုအင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဝှက်အများကြီးရောက်
နေတယ်။ သူတို့ဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတွေပါသလို အရည်
အချင်းမဲ့တဲ့ သူတွေလည်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေး
ဌာနချုပ်က သူလျှို့ဝှက်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖော်ထုတ်ခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ့်
တိုင်းပြည်ကိုယ်နေရပ်မဟုတ်တဲ့အတွက် အားလုံးကိုမဖော်ထုတ်
နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူလျှို့ဝှက်တွေကို ဖမ်းဆီးဖို့ အဓိပတိ ဒေါက်တာ
ဘမော်ကိုအကူအညီတောင်းခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးသည်မမျှော်လင့်ဘဲ
မိမိဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်သို့ပြောင်းရွှေ့ခြင်းအကြောင်းကိုရိပ်စားမိသွား
လေ၏။

ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးက မစွမ်းနိုင်သော ခက်ခက် ခဲခဲ
သူလျှို့ဝှက်များကိုမိမိရှာဖွေထောက်လှမ်းပေးရမည်။

ထိုအတွက် မိမိအပေါ်ကြီးစွာသော ဖိအား သက်ရောက်
မှာသေချာ၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာကူရှင်းက အင်စပက်တော်လုမိုးကို
ကြည့်ပြီး

“ဒီအတွက် စစ်ဌာနချုပ်က မောင်ရင်ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ
အများကြီးပေးမှာပါ။ မောင်ရင် လိုအပ်တာ အကုန်တောင်းဆို နိုင်
တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကောင်းပါပြီ။ ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ကျုပ်
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ် ဆာကူရှင်းက

“သိပ်ကောင်းတယ်။ အာရှတိုက်သာတူညီမျှရေးအတွက်
ကျုပ်တို့အားလုံးမှာတာဝန်ရှိတယ်။ မောင်ရင်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ။
လိုအပ်တဲ့ အမျက်အလက်တွေ အားလုံး ဟောဒီ က ဗိုလ်မှူးကြီး
ဆာကီးဆီမှာတောင်းယူနိုင်တယ်”

ဟုပြောပြီး အနီးရှိဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဂျပန်စစ်ရုံးမှပြန်လာပြီး နောက်
အာရှတိုက်သာတူညီမျှရေးဆိုသောစကားကိုခေါင်းထဲတွင်တတ်
တွတ်ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

အာရှတိုက် သာတူညီမျှရေး ရှိမရှိတော့ မသိ... မြန်မာတစ်
ပြည်လုံး ဆင်းရဲတွင်း နက်သည်ထက်နက်နေသည်ကိုမြင်ရ၏။

၆၀. ခပ်ပြာရုပ်

ဂျပန်ခေတ်မြန်မာနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးချွတ်ချုံ့မှာကုန်စျေး
နှုန်းကြီးမြင့်စွာက ဆပ်ပြာအထည်အလိပ်စသောလူသုံးကုန်ပစ္စည်း
များလည်းအလွန်ရှားပါးလှ၏။

ဂျပန်ခေတ်သည်အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှင့်များစွာအောင်မြင်လှ၏။

ထို့ပြင်ကိုရှေ့ဂျပန်တို့၏မြန်မာပြည်သားတို့အပေါ်နိုင်ထက်
စီးနင်းလုပ်သော သတင်းများကိုလည်း နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြား
နေရ၏။

ယခုလည်းမိမိအတွက်ဆုတ်လည်းဆူးတားလည်းရှူးအခြေ
အနေသို့ဆိုက်ရောက်နေလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်း
ဆောင်ရပေမည်။

ဦးအောင်သည်ကလကတ္တားဌာနချုပ်ကရောက်လာသော
ညွှန်ကြားချက်ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ညွှန်ကြားချက်မှာ

“မိတ်ဆွေတွေဆုံဆည်းရာမှာတွေ့ဆုံကြ”

ဟုဖြစ်လေ၏။

ဦးအောင်သည်ဆုံဆည်းရာမှာဆုံတွေ့ရန်အလွန်ဝန်လေး၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ကလကတ္တားမှလွှတ်လိုက်သော
ပပ်ညှပ်သုလျှို့များကိုဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးကမ္မကြာဓကဖမ်းမိ
လေရှိ၏။

ထိုသို့ဖမ်းမိသည့်အခါတိုင်း ခပ်ညည့်သူလျှို့များသည် ဂျပန် တို့၏စစ်ဆေးမှုကို မခံနိုင်ဘဲ လျှို့ဝှတ်ချက်များကို ဖော်လေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ဖော်သည့်အခါ ခပ်ညည့်သူလျှို့များသည် မိမိနှင့်တွေ့ ဆုံမည်ဆိုသည်များကို မဖော်ဘဲ နေမည်မဟုတ်။

ထိုအခါ ဆုံဆည်းရာအဖြစ်သတ်မှတ်သော ဖလေဆလမ်း ထောင့်ရှိ အာမေးနီးယားသင်္ချိုင်း၌ ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေး ကလူများ ခြေချင်းလိပ်နေပေတော့မည်။

ကလကတ္တားရှိ ကာနယ်ဝီလျံတို့ လူစုသည် ပေါ့ဆလွန်း လှ၏။

၎င်းတို့သည် ငါးစာကိုသာ ဖြစ်ပြီး ငါးခြားမျိုးကို မမြင်သော ငါးမိုက်များနှင့်တူ၏။

ဂျပန်တို့သည် ဆုံဆည်းရာမှစောင့်ပြီး ခပ်ညည့်သူလျှို့များကို ဖမ်းရုံသာ ရှိတော့၏။

ဦးအောင်သည် ကာနယ်ဝီလျံတို့လူစုကို ယုံကြည်မှုမရှိသဖြင့် မိမိ၏နေရပ်လိပ်စာကို မပေးဘဲနေ၏။

မိမိလွှင့်နေသော ဧရဒီယို အသံလှိုင်းနံပါတ်ကိုလည်း လျှို့ ဝှက်ထားခဲ့၏။

ထိုကြောင့်ပင် မိမိကိုယ်မိမိရန်သူနယ်မြေတွင် သက်ဆုံးရှုံး

နေသည်ဟု ယုံကြည်၏။

ဦးအောင်သည် ကာနယ်ဝီလျံတို့ညွှန်ကြားချက်ကို နားမဝင် သော်လည်း ဂျပန် စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ အခြေအနေကို သိလို သဖြင့် ဆုံဆည်းရာသို့ တွက်ခဲ့၏။

ဦးအောင်သည် ဆုံဆည်းရာအဖြစ်သတ်မှတ်သော ဖရေဇာ လမ်းထောင့်ရှိ အာမေးနီးယား သင်္ချိုင်းသို့ အင်းစိန်ဇော်ကယ် ရထားစီးပြီး တွက်ခဲ့၏။

ကွမ်းခြံဘူတာ (ရန်ကုန်ဘူတာ) ကြီးသို့ ရောက်သော အခါ အာမေးနီးယားသင်္ချိုင်းသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

သူတို့ သူလျှို့များ ဆုံဆည်းရာတွင် တွေ့ဆုံသည့်အခါ ပင်နီ တိုက်ပုံကိုဝတ်ဆင်ပြီး သတင်းစာခေါက်တစ်ခုကိုကိုင် ထားရမည်ဟု ဆို၏။

သူလျှို့များ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တွေ့လျှင်

“ကျုပ်တို့တွေ ပြန်ပြီ၊ အညာကို ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းရ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်က

“ဆီးပေါင်းတွေ ရောင်းမကုန်သေးလို့ အညာမပြန်ဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ပြောရမည်။

ပြီးနောက်မိမိတို့၏စုံစမ်းထောက်လှမ်းထားသမျှကိုတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတိုင်းပင်ဆွေးနွေးရမည်ဆို၏။

စိုးအောင်-ထူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဖရေဇာလမ်းထောင့်ရှိ အာမေးနီးယန်းသင်္ချိုင်း(ပိစတာ ပန်းခြံ)သို့ရောက်သောအခါ ကျောက်စိတ်တစ်လုံးပေါ်တွင်အေးဆေးစွာထိုင်နေသောပင်နီတိုက်ပုံဝတ်လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရ၏။

ထိုသူ၏လက်ထဲတွင် သတင်းစာခေါက်တစ်ခုကိုကိုင်ထားပြီးသင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းသို့မျက်လုံးဒေါက်တောက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုသူ၏ပုံဟန်မှာ သူလျှို့အတွေ့အကြုံ မရှိသော အဖျော်တန်းတစ်ဦးနှင့်ဆင်တူလေ၏။

စိုးအောင်သည် ထိုသူကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ထိုသူသည်ငြိတိသူ၊ သူလျှို့အစစ်မဟုတ်ဘဲ ဂျပန်တို့လူစားထိုးထားသော သူလျှို့လည်းဖြစ်နိုင်၏။

ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်လူသည် တစ်နာရီကျော်အောင် စောင့်ပြီး စိုးအောင်ရောက်မလာသောကြောင့်ထိုင်ရာမှထပြီးပြန်လေ၏။

စိုးအောင်သည် ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်လူ၏ အနောက်မှ နောက်ယောင်ခံသူရှိမရှိသေချာအောင်စစ်ဆေးပြီးနောက်နောက်ယောင်ခံသူမရှိကြောင်း

သူမရှိကြောင်းသေချာသောအခါပင်နီတိုက်ပုံဝတ်လူအနောက်မှလိုက်ခဲ့လေ၏။

ပင်နီတိုက်ပုံဝတ် လူအနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံသူ မရှိခြင်းမှာ ထူးဆန်းသလိုရှိ၏။

စိုးအောင်သည် ပင်နီတိုက်ပုံဝတ် လူ၏ အနောက်သို့ လိုက်သွားလေရာ ထိုသူသည် ကန်တော်လေးဘက်ရှိ လမ်းတစ်လမ်းသို့ဝင်သွားပြီး နှစ်ထပ်တိုက်အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေ၏။

ထိုသူတက်သွားပြီးနောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်မှ ခန်းဆီးလှုပ်ခတ်သွားသောကြောင့် ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးကစောင့်ကြည့်နေကြောင်း ခိုလှုံစားမိလိုက်၏။

ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးမှူးပင်နီတိုက်ပုံဝတ် လူအနောက်က ရှိခိုးမလိုက်ခြင်းကို ခိုလှုံစားမိသွား၏။

သူသည် သူလျှို့၏အိမ်ကို ကျော်ပြီးပြန်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ပြန်ကာ လျှောက်တန်းဇာတ်ရုံ၌ချစ်သူပုန်ဆိုသော ပြဇာတ်ကို ဝင်ကြည့်ပြီး အမျိန်ခြန်းနေလေ၏။

ပြဇာတ်ပွဲပြီးသောအခါ သူ့နာရီခန့်ရှိနေလေ၏။

စိုးအောင်သည် တရုတ်တန်းဘက်သို့ သွားကာ တရုတ်တလပ်ရှိ လောင်းကစားပိုင်းမှူး၌ သူ့သန့်မခင်ကျော်သည်အထိ

အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ ကန်တော်လေးဘက်သို့ လန်ရှားစီးလာပြီး ဖိမ်မယ်မိန်း၏အိမ်ရှေ့တွင် လန်ရှားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းလိုက်လေ၏။

လန်ရှားကုလား ထွက်သွားသောအခါ ဖိမ်မယ်၏ အိမ်သို့ မဝင်ဘဲ ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်လူ၏ လမ်းသို့ သွားကာ နောက်ဖေးလမ်း ကြားရှိ သရက်ပင်မှ တစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်ထပ် ဝရန်တာသို့ ခိုဆွဲ တက်ခဲ့၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ အတွေ့အကြုံ နည်းရှာ သော သူလျှို့ဟာ ကုလားသောကုလားမော အိပ်နေလေ၏။

စိုးအောင်သည် သူလျှို့၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ကာ စားပွဲခုံ အံဆွဲကို ဖွင့်ပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို ရှာဖွေကြည့်ရှုပြီး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေ၏။

ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်လူသည် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဂျပန် ထောက်လှမ်းရေးကလွတ်ထားသော သူလျှို့အတု ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုသူလျှို့အတုကြောင့် ကလကတ္တားက လွတ်လိုက်သော သူလျှို့ပေါင်းများစွာ ဂျပန်လက်ရောက်ပြီး ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခံရနိုင်၏။ ထောင်နန်းခံရနိုင်၏။

စိုးအောင်သည် သူလျှို့အတုကို မဖြစ်မနေရှင်းပစ်ရန် တာဝန် ခံလာ၏။

ဘုရားမကြိုက်သော အလုပ်သို့ မဟုတ် မိမိမလုပ်ချင်သော အလုပ်ကို လုပ်ရပေတော့မည်။

စိုးအောင်သည် အိပ်ပျော်နေသူကို သတ်ဖြတ်လျှင် တရားမျှ တရာ မရောက်သဖြင့် ထိုသူ၏ ပါးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်ပြီး နှိုး လိုက်၏။

ထိုသူ အိပ်ရာ နှိုးလာသောအခါ စိုးအောင်ကို ကြောင်အမ်း အမ်းကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ သူနိုးလား၊ ကျွန်ုပ်ဘာကောင်အောက် မေ့လဲ၊ နိဗ္ဗန်တပ်မတော်ရဲ့အထူးစုံစမ်းရေးအရာရှိလျှ” ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

စိုးအောင်က ထိုသူကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ “ငါကလည်း ဂျပန်သူလျှို့တွေကို လိုက်ရှာပြီး သတ်နေတဲ့ ကောင်ကွ”

ဟုပြောကာ ထိုသူ၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

ထိုသူသည် အော်ဟစ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း စိုးအောင်က ထိပ်ပိတ်ထားသဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှန်းကန်ပြီး အသက်ထွက်

၆၁ ဇော်မြတ်သူ

သွားလေ၏။

စိုးအောင်သည် ဂျပန်အလိုတော်ရိတ်မှ စာရွက်စာတမ်း
အချို့ကိုသိမ်းဆည်းပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျပန်အလိုတော်ရိတ်၏
ချက်နာချင်းဆိုင် အိမ်ရှေ့ရှိ ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးများက ဂျပန်
အလိုတော်ရိတ်မှန်ဖြင့် အချက်ပြလေ၏။

သို့သော် အလိုတော်ရိတ်ထံမှတုံ့ပြန်သံမကြားရသဖြင့် အရေး
ပေါ်ပြီဟု ဆိုကာ ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာ
ကြပြီး ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်ဆုံးကြောင်းသိရှိသွားလေ၏။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ အင်စပက်တော်လှမ်းနှင့် ဂျပန်
စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်လာ၏။

ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သာမာမိုတိုက

မြောင်းဆီတပေ

“သေသွားတဲ့လူတရားရန်သူသူလျှို့ဝှက်ရာမှာအစားဝင်ထားတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့လူပါးလွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကလကကတ္တာကရေဒီယိုအသံလွှင့်ချက်ကိုကျုပ်တို့ဖမ်းယူရတယ်၊ ဒီအသံလွှင့်ချက်အရရန်သူသူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်တို့လူ ဆုံဆည်းရာမှာ တွေ့ဆုံကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်တို့လူကိုတည်ကြက်လုပ်ပြီးရန်သူသူလျှို့ဝှက်ကိုဖမ်းဖို့ စီစဉ်ထားတာဗျ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုအခါအင်စပက်တော်လှမ်းကမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့လူသာကြောင့်အသတ်ခံလိုက်ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုကဆက်ပြီး

“မနေ့ကကျုပ်တို့လူ ဆုံဆည်းရာလုပ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အာမေးနီးယန်းသင်္ချိုင်းမှာ သွားစောင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကသူလျှို့ဝှက်ရောက်မလာဘူး၊ ဒီနေ့ရောက်တော့ ကျုပ်တို့လူ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းကတစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ မနေ့က ခင်ဗျားတို့လူ အာမေးနီးယန်းသင်္ချိုင်းမှာ သွားစောင့်နေတုန်းရန်သူသူလျှို့ဝှက်ရောက်လာပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တယ်၊ ရန်သူသူလျှို့ဝှက်ဟာ ခင်ဗျားတို့လူရဲ့ နေရပ်ကို သိပြီးတော့ လှပန်အလိုတော်ရှိမှန်း ရိပ်မိသွားလို့ ရှင်းပစ်လိုက်ပုံရတယ်”

ဟုပြောရင်းသေသု၏အနီးတွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဓားဒဏ်ရာကိုကြည့်ကာ

“နိဗ္ဗိဒ္ဓါကိုထိုးလိုက်တော့အသည်းထဲကိုစိုက်ဝင်သွားပြီး အမြန်ဆုံးအသက်ထွက်သွားပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနောက် အိမ်၏ အနောက်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း သရက်ကိုင်းအကျိုးအပွဲများကိုကြည့်ကာ

“ရန်သူဟာ သရက်ကိုင်း ပေါ်ကနေ အိမ်ထဲကို ကျော်ဝင်ခဲ့တာပဲ၊ လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီးတော့အိမ်ရှေ့ခါးကိုဖွင့်ပြီးသွေးအေးအေးနဲ့ထွက်သွားခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေရာဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုက

“ဒီလူဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သူလျှို့ဝှက်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းကမည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲတစ်စုံတစ်ရာကိုလေးနက်စွာစဉ်းစားနေလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုက

“ကျုပ်တို့ရဲ့တန်ပြန်သူလို့ တစ်ယောက်တော့ သွားပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ကျုပ်တို့မှာတန်ပြန်သူလို့တွေ အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်၊ သူတို့ကိုအသုံးပြုလို့ရပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းက သက်ပြင်းချပြီး

“တန်ပြန်သူလို့ဆိုတာရေရှည်တော့စိတ်မချရဘူး၊ သူတို့ကို ဗြိတိသျှတွေရိပ်ခံသွားနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုက

“ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးကရန်ကုန်မြို့မှာအရည်အချင်းရှိတဲ့ သူလို့တစ်ယောက်မှ မရှိစေချင်ဘူး၊ ဒီလူသတ်မှုရဲ့အဓိကတရားခံကို ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံးဖမ်းမိမှ ဖြစ်မယ်၊ သူဟာ ကျုပ်တို့စောင့်ကြည့်နေတဲ့ကြားကဒီလူလွတ်ထွက်သွားတယ်”

ဟုပြောလေရာအင်စပက်တော်လှမ်းကသက်ပြင်းချပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဒီလူကိုမရရအောင်ဖမ်းရမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုက

“လွယ်ပါ့မလား၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့မှ ဘာအချက်အလက်မှ မရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းကခေါင်းညှိပြီး

“အဖြေမရှိတဲ့ပုစ္ဆာဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ဒီလူဘယ်လောက်ပီရိသေသပ်တယ်ဆိုပေမဲ့အမှားတစ်ခုခုတော့ ကျွန်းလွန်မှာပါ၊ ကျုပ်တို့သဲလွန်စကိုရအောင်ရှာရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုကမျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“သူကျွန်းလွန်တဲ့အပြစ်မှမရှိတာဘယ်လိုသဲလွန်စရှာမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါအင်စပက်တော်လှမ်းကယာမာမိုတိုကအထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“သူလူမျိုးရင်သက်သေခံတွေအတုလုပ်မယ်၊ တားဆီးထားတဲ့နေရာတွေကို ခိုးဝင်မယ်၊ ဓါတ်ပုံတွေ ရိုက်မယ်၊ ရေဒီယိုသတင်းတွေပို့မယ်၊ သူတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို တစ်ယောက်ယောက်တွေ သွားရပ် သဲလွန်စ မကျန်အောင် အပြတ်ရှင်းပစ်မှာသေချာတယ်၊

၇၄ မင်းပြာသာဒ်

ဒါကြောင့် ဒီနပ်ပိုင်းအတွင်းသဲလွန်စမပေါ်အောင် ကျွန်းလွန်သွားတဲ့
မူခင်းတွေကိုရှာရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝိုက်ကြီး ယာမာမိုတိုက သဘောပေါက်
ဟန်ဖြင့်ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒီလိုအမှုတွေမြန်မာ တစ်ပြည်လုံးမှာ တောင်လို ပုံနေတာ
ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“ရန်ကုန်မြို့က အဓိကပဲ၊ ဒါကြောင့်ရန်ကုန်မြို့မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့
လက်သယ်မပေါ်တဲ့ လူသတ်မှုတွေကို အဓိကထားပြီး ရှာမယ်။ ကျုပ်
တို့ရဲနယ်မြေကျဉ်းလိုက်တဲ့ သဘောပဲ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

✽

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ လက်သည်
မပေါ်သော မူခင်းများကို စစ်ဆေးပြီး မသင်္ကာဖွယ် မူခင်းတစ်ခုကို
ဦးစွာသွားတွေ့လေ၏။

ထိုမူခင်းသည် လွန်ခဲ့သောလက ဘုန်းကြီးလမ်း၌ဖြစ်ပွား
ခဲ့သော လူသတ်မှုဖြစ်၏။

အိမ်ရှင်မကျင်လွင်ဆိုသော မိန်းမကို အိမ်ငှားယောက်ျားက
မတရားကျင့်ရန်ကြံစည်ရင်း လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟုလတ္တာ
လမ်း ဂါတ်ကမှတ်ချက်ချလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံး
သွားသော အိမ်ငှားဖြစ်သူကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

ထိုကြောင့် ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ပြီး လူသတ်မှုမှတ်တမ်း အစအဆုံး
ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

ထိုသို့ ဖတ်ရှုရင်း မှခင်းဆရာဝန်၏ မှတ်ချက်ကို ဖတ်ပြီး မျက်
လုံးပြူးသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက လက်ချစ်တီးပြီး

“ငါသံသယဖြစ်တာ မှန်နေပြီ”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် လတာလမ်း ဌာနအုပ်ထံမှ
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသော ဖိုင်တွဲကို ယူပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဖိုင်တွဲကို ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်သို့
ယူဆောင်လာပြီး ခိုလှုံကြီး ယာမာမိုတို ရှေ့သို့ ချလိုက်ပြီး

“သဲလွန်စ ရလာပြီဗျို့။ ဟောဒီအမှုတွဲမှာ အိမ်ရှင် မိန်းမလဲ့
သတ်သွားတဲ့ လူဟာ ဓားမြှောင်ကို အသုံးပြုပြီး လုပ်ကြံသွားတာ၊
မှခင်းဆရာဝန်ရဲ့ မှတ်ချက်အရ နှိုးကြားကို ဓားတိုလေးဖောက်ထွင်း
ဝင်သွားပြီး အသည်းကို ထုတ်ချင်းပေါက်သွားတယ်တဲ့။ ကျုပ်တို့
မိတ်ဆွေ သူလျှို့ရဲ့ ဓားချက်နဲ့ တူမနေဘူးလား။ နောက်ပြီး ကော့
မကျင်လွှပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ဖြဲရပေမဲ့ မုဒိန်း
ကျင့်မခံရဘူး။ ထိပ်တန်း သူလျှို့တွေဟာ မုဒိန်းမှု ကျူးလွန်လေ့မရှိဘူး။

ဒါဟာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို လှည့်စားဖို့ အတွက် အဝတ်တွေ စုတ်ဖြဲ
တာဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်သံသယဖြစ်နေတာ”

ဟု ပြောလေရာ ယာမာမိုတိုက သက်ပြင်းချပြီး

“တိုက်ဆိုင်မှုလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ သူလျှို့ရဲ့ အမှုတွဲဖိုင်ကို ကျုပ် ပြန်ကြည့်
ဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲမြင်သွားပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုအပျောက်ရှင်း
လိုက်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုသည်အင်စပက်တော်လုမိုးပြသသော
အချက်ကိုကြည့်ပြီးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“ခင်ဗျား ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျို့ ဒီလူဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ
ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးသူလို့ပဲ၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ မိအောင် ဖမ်း
ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက သက်ပြင်းရှူပြီး

“သူ သိပ်တော်တဲ့ သူလို့ပဲ၊ အတွေ့အကြုံလည်း များတယ်၊
ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုဖမ်းရမလဲ”

ဟုတီးတိုးရှေ့ရွတ်နေလေ၏။

✽

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် သူလျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲကို အတန်ကြာ
အောင်ကြည့်ရှုပြီး တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ

“ဟုတ်ပြီ၊ မကျင်လွှပ်အသတ်ခံရတဲ့နေ့နဲ့ ဗျဉ်းမနား သစ်
တောကျောင်းက ဂျပန်စစ်သတင်းတွေပို့တဲ့နေ့တစ်နေ့တည်းပဲ”

ဟုဆိုကာ သူလျှို့ဝှက်သော သတင်း တစ်နေရာကို မင်နီဖြင့်
ဝိုင်းလိုက်ပြီး

“ဟောဒီနေရာမှာ အတော်ကြာကြာ ရပ်သွားတယ်၊ ဒါဟာ
သတင်းပို့တာ ခဏရပ်သွားတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒီအချိန်ဟာ သူလျှို့ဝှက်
မကျင်လွှပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို သတ်ဖြတ်တဲ့ အချိန်ပဲ၊ မကျင်လွှပ်ဟာ
အိမ်ကူးရဲ့အခန်းကိုရှုတ်ရှာရက် တက်သွားရင်း သူလျှို့ဝှက်သတင်းပို့တာ

ကြည့်ပြီး

“မင်းတော်တော် ဂုံးတိုက်လိုက်တယ် ထင်တယ်၊ ငါ့အဖေ
စိတ်ဆင်းရဲပြီး ပြန်သွားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မမိန်ဆင်က သက်ပြင်းချပြီး

“အစ်ကို အစ်ကိုအတိုင်း အဖေ မြင်သွားတာပါ၊ ကျွန်မ အမှန်
တရားကို မဝံ့ကွယ်ချင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုသီဟက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“မင်းတော်တော် ဂြဿနာ ရှာချင်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ငါ့အဖေ စိတ်
ဆင်းရဲအောင် မင်းဘာလို့ပြောရတာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မမိန်ဆင်က ကိုသီဟကို ရင်နာဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲတာကို ရှင်ထည့်မတွက်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုသီဟက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“မင်းဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာ ရှိလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မမိန်ဆင်က ကိုသီဟကို အမိပါယ်ပါပါ ကြည့်ပြီး

“ရှင် တကယ်မသိဘူးလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသ
လား၊ ရှင်ရဲ့အချစ်မခံရဘဲ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေရ

ထိုနေရာတွင် မြိတ်ကျွန်းစု အတွင်းရှိ မုန်တိုင်းကျွန်းဟုခေါ်
တွင်သော ကျွန်းလေး၌ စာတတ်မြုပ်နေထိုင်သော ကိုသီဟနှင့် မမိန်ဆင်
အကြောင်းကို ဖော်ပြပေးပါမည်။

ကိုသီဟ၏ မွေးစားဖခင် ကုန်သည်ကြီးဦးပွသည် မုန်တိုင်း
ကျွန်းသို့လာရောက်ပြီး ကိုသီဟ၏ စိတ်ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို
လေ့လာလေ၏။

ထိုသို့ လေ့လာပြီး ကိုသီဟ၏ စိတ်ကျန်းမာရေး ထူးခြား
ဟောင်းမွန်ခြင်း မရှိသဖြင့် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ကိုသီဟသည် ကုန်သည်ကြီးဦးပွ ပြန်သွားသောသဘောကို

၈၂ မယ်မြတ်သူ

တာရှင်နားမလည်ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုသီဟသည် မစိန်ဆင်၏ မျက်နှာကို

ကြည့်ပြီးခေါင်းခါယမ်းကာ

“မင်းဒီကျွန်းကိုလိုက်ခဲ့တာမှားယွင်းမှုတစ်ခုပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

“မင်းကိုမြို့ပေါ်မှာနေခိုခိုအခွင့်အရေးတွေပေးခဲ့သားပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ဆင်၏မျက်နှာညှိုးသွားပြီး

“ရှင်ဒီလိုဖြစ်နေမျိုးမှာကျွန်မတစ်ယောက်တည်းဘယ်ထား

ခဲ့ရက်ပါ့မလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုသီဟသည် မစိန်ဆင်ကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ မီးပြ
တိုက်စောင့်ကြီးဦးကောင်းထံသို့အရက်သောက်ရန် ထွက်ခွာသွား
လေသည်။ ကိုသီဟ အရက်အလွန်အကျွံသောက်သော ညများ၌
သစ်လုံးအိမ်သို့ပြန်မလာဘဲမီးပြတိုက်၌အိပ်စက်လေ့ရှိ၏။

တိုညများတွင်မစိန်ဆင်သည်တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်
နေထိုင်ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးနှင့်ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုသည်ပန်းဆိုး

ဆန်းလမ်းရှိဗီယာနာကစေးတိုက်တွင်ထိုင်ကြ၏။

သူတို့ နှစ်ဦး အမှုတွဲလိုက်ရင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး ရင်းနှီး
ချွမ်းဝင်လာ၏။

ယာမာမိုတိုသည်အမှုလိုက်ကာစကအင်စပက်တော်လုမိုး
ဆိုအထင်မကြီးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း အင်စပက်တော်လုမိုး
သည်ပိပိထက်များစွာအတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူဖြစ်ကြောင်းနိပ်စား
သိရှားပြီးတလေးတစားဆက်ဆံလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ယာမာဓိတိုသည်
ဇက်ဆစ် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း၊ စိတ်သဘောထား၊ နူးညံ့
သိမ်မွေ့ပြီး အရည်အချင်းရှိသူတစ်ဦး အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမိ၏။

သူတို့ နှစ်ဦး ဗိယာနာ ကဇေးတိုက်တွင် ထိုင်ရင်း ယာမာ
ဓိတိုက

“ဂျပန်ကို လွမ်းတယ်ဗျာ၊ ဗုရိုတောင်နဲ့ ချယ်ရီပန်းတွေကို
မမြင်ရတာ ကြာပြီ၊ ကျွန်ုပ် ဂျပန်ကို သတိရတဲ့ အခါတိုင်း ဂျပန်ရိုးရာ
ဟိုက်ကွာကဗျာလေးတွေရေးပြီး အလွမ်းမြေရတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှိုင်းက

“ကိုယ်လူမှာ မိန်းမမရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းရာ ယာမာဓိတိုက

“ကျုပ် ရည်းစား လင်နှောက်လိုက်သွား ကတည်းက အိမ်
ထောင်မပြုဖြစ်တော့ဘူးဗျာ၊ ဂျပန်မှာ ကျုပ်အမေအိုကြီးပဲ ကျန်ခဲ့တာ”

ဟုဆိုလေ၏။

ဂျပန်ဗိုလ် ယာမာဓိတိုက

“ကျုပ်တို့နိဗ္ဗန်တွေ အင်တာတိုက်ပွဲမှာ အခြေအနေမကောင်း
ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ ဂျပန်လူမိုက်တွေကြောင့် မြန်မာတွေ ကျွန်ုပ်တို့
ကိုတော်တော် မုန်းတီးနေလောက်ပြီထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှိုင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဂျပန်လူမျိုးတွေဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ လူမျိုးတွေဆိုတာ
ဂျပန်တွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာတွေကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်ခံစားမိပါ
တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဇက်ဆစ်စနစ်ဆိုးကြောင့်လို့ ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂျပန်ဗိုလ် ယာမာဓိတိုက

“ကျုပ်ကတော့ ခိုက်ရိုင်းတဲ့ ဂျပန်တွေလို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား
တို့ဗိုလ်မှူးကြီး လို့သိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ မိနာမီလိုပဲ
မြန်မာတွေကို ချစ်ပါတယ်၊ မြန်မာတွေဟာ အင်မတန် ဖော်ရွေပြီး
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ လူမျိုးပါ၊ ကျုပ်တို့ ဂျပန် အများစုလည်း ယဉ်
ကျေးသိမ်မွေ့ကြပါတယ်၊ ဇက်ဆစ်စနစ်ကသာ ဆိုးတာပါ၊ ဂျပန်ကို
ပြန်ချင်ပြီဗျာ”

ဟုလွမ်းဆွေးဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းက

“ခင်ဗျား အမှုပြီးရင် ဂျပန်ခဏပြန်ရင် ပြန်ပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလေရာ ယာမာဓိတိုက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေစပိုင်ကို ဘယ်လိုဖမ်းကြမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းက

“ကျုပ်တို့ နိုင်ငံမှာ သူလျှို့လုပ်ဖို့ အတွက် ငြိတ်သူတွေက
မြန်မာလူမျိုးတွေကိုပဲ ရှာဖွေပြီး သုံးကြတယ်။ ဒီမြန်မာတွေဟာ
အစိမ်းသက်သက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ များသောအားဖြင့် အတွေ့
အကြုံရှိတဲ့ စစ်ပြန်တွေများတယ်။ မြန်မာစစ်ပြန်ထဲက ခက်ခဲဆုံးပိုတေး
မီးယား စစ်ပြန်တွေကို ကျုပ်တို့သံသယရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်တွေဟာ ငြိတ်သူတွေ ဆုတ်ခွာတော့
သူတို့နဲ့ ပါသွားကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ယာမာမိုတိုက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ကျုပ်တို့က သူလျှို့ဝှက်လို့ မြင်မှမမြင်ဘူးတာ စစ်ပြန်
တွေကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဘာထူးမှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းက

“မင်္ဂလာဒုံ စစ်သင်တန်းကျောင်းမှာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား
စစ်ပြန်တွေရဲ့ အုပ်စုလိုက် ခေတ်ပုံတွေ ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးလမ်းက
မကျင်လွယ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေက ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ သူလျှို့ကို မြင်စေ
ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ ယာမာမိုတိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြီး
“ဒါကြောင့်လဲ အင်စပက်တော်ဟာ ငိုထက်တော်တာကိုး”
ဟုတွေးလိုက်မိလေ၏။

★

ထိုကြောင့် ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုကို ဇနီးဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်
၏။ ယာမာမိုတိုရောက်လာသောအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကလန်ကဆန်လုပ်နေလို့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က
ဗိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကင်ပေတိုင်မှာ စစ်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ တရုတ်ကြီးသည် ကင်ပေတိုင်ဆိုသော
အသံကိုကြားသည်နှင့် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး

“အမလေး... ကင်ပေတိုင်ကိုတော့ မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ မေးတာ
ဖြေပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးက မက်ဆီပိုတေးမီးယား
စစ်ပြန်များ၏ ဓါတ်ပုံစာအုပ်ကို ပြသကာ သူလျှို့၏ ဓါတ်ပုံကို ရှာဖွေ
လေ၏။

တရုတ်ကြီးသည် ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကို တပ်ကာ ဓါတ်ပုံများကို
တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံကြည့်လေ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို လက်ဖြင့်
ထောက်ပြီး

“လူသတ်သမားတွေပြီ၊ မကျင်လွှမ်းကို သတ်သွားတာ ဒီလုပ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မင်္ဂလာဒုံစစ်သင်တန်းကျောင်း
သို့ သွားပြီး မက်ဆီပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်များ၏ ဓါတ်ပုံခိုင်တွဲကို
လက်မှတ်ထိုးယူကာ ဘုန်းကြီးလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဘုန်းကြီးလမ်းရှိ မကျင်လွှမ်း နေထိုင်သော သုံးထပ်တိုက်၏
အောက်ဆုံးထပ်တွင် နေထိုင်သော တရုတ်ကြီးက အင်စပက်တော်
လှမိုးကို ကူညီချင်ဟန် မရှိဘဲ ငြိမ်းဆန်နေလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တရုတ်ကြီးကို ဆွဲဆောင်နိုင်
ရန် အတွက် ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုကို အသုံးပြုရန် ကြံလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ဗျတ်မှောင်ကြွတ်ပြီး ဓါတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာ ယောက်ျားပီသသော လူတစ်ဦး၏ ဓါတ်ပုံကို မြင်တွေ့ရ၏။

ဓါတ်ပုံအောက်တွင် ဆူဗဒါရိုးအောင်ဟု အမည် ထိုးထား သဖြင့်

“သေချာရဲ့လား ပေါက်ဖော်ကြီး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တရုတ်ကြီးက

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဝသူကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ မယုံရင် ဝမိန်းမဈေးက ပြန်လာရင် မေးကြည့်”

ဟုပြောလေ၏။

တရုတ်ကြီး၏ ဇနီး ပြန်လာသောအခါ၌လည်း ဓါတ်ပုံစာအုပ် ကိုကြည့်ပြီး

“အမလေး... လူသတ်သမား... သူ့သူ မကျင့်လွှမ်းကို သတ် တဲ့လူ”

ဟုအထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လေရာ အင်စပက်တော်လုမိုး တို့သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန်ရိုးအောင် ဆိုသော သူလို့ အကြောင်းကို ခိုလှုံစားမိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူလို့ရိုးအောင်ကို မရမက ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်

လိုက်၏။

ရိုးအောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘုန်းကြီးလမ်းထိပ်၌ ဆန်ပြတ် ရောင်းသော ကိုအုန်းဆိုသူထံမှ သိခဲ့ရပြန်၏။

“ဒီလိုက လူချောဗျ၊ အရစ်မြင့်ပြီး ဥပမိရုပ် ကောင်းပေမဲ့ အဝတ်အစား အဟောင်းတွေပဲ ဝတ်တယ်၊ သူ့အလုပ်က ဆန်ကုန် သည်လို့ ဆိုတယ်၊ အိမ်ရှင်မိန်းမကို မတရားကျင့်ပြီး သတ်သွားတယ် လို့ကြားတော့ ကျုပ်ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ အမှန်တော့ မကျင့်လွှမ်းက ဘုံကျောင်းက တရုတ်အမိန်းမကွဲကစည်းကစိတ်လေနေပုံရတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ မကျင့်လွှမ်းစတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် သူလို့ရိုးအောင်နှင့် ပတ်သက် သော နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို စုစုဆောင်းလေရာ မက်ဆိုပိုတေး မီးယားတွင် စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သဖြင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိများ ကပင် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါစစ်တပ်မှ ထွက်ပြီး မေမြို့၌ နားစွေးပြုရေး လုပ်ကိုင်ရန် ကြံရွယ် ဖူးကြောင်း သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်ပြန် မဟာဒူးနှင့်အတူ အိန္ဒိယသို့ လိုက်သွားပြီး နပန်းသမား ဘဝကို ခံယူ ခဲ့ကြောင်း သိရလေ၏။

၉၂ စပယ်မြတ်သူ

အင်စပက်တော်လှိုင်းက ဆက်လက်ပြီး

“သုဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ကျုပ်တို့ဘာသာ ဆက်စပ်ကြည့်ရအောင်။ သူ့အိမ်ယာကိုရောက်သွားပြီး များမကြာမီ ငြိတ်သွားထောက်လှမ်းရေးကလာဆက်သွယ်လိမ့်မယ်။ စိုးအောင်ဟာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တာဝန်ထမ်းခဲ့ပေမဲ့ အကျိုးခံစားမှု မရှိတဲ့အတွက် စစ်တပ်ကို စိတ်နှာပြီး ထောက်လှမ်းရေးက ကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာအတွက် အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူလျှို့ဝှက်ယောက်လိုနေတဲ့ ငြိတ်သူ၊ စစ်တပ်ဟာ စိုးအောင် စိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ပေးလိမ့်မယ်။ စိုးအောင်ဟာ အခွင့်အရေးကောင်းကောင်းရလို့ စစ်တပ်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပြီး စစ်သူလျှို့ဝှက်သင်တန်း တတ်တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကဲ့သို့စာတ်ပုံကို ပုံတွေအများကြီး ကူးပြီး ပုလိပ်ဌာနတွေ အားလုံး ဖြန့်ထားရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော ဘီအိုင်အေ မြန်မာတပ်မတော်သည် ဂျပန် အမှတ်(၃၃) အမှတ်(၅၅) တပ်မကြီးများနှင့်အတူ ငြိတ်သူတို့ကို မြန်မာ့မြေပေါ်မှ တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့၏။

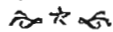
သို့သော် စစ်ပွဲအောင်နိုင်ပြီးနောက် ဂျပန်တို့သည် ၎င်းတို့ပေးထားသော ကတိသစ္စာမတည်ကြည်ဘဲ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို မကြေညာဘဲ နေလေ၏။

ထိုပြင် ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်က မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်ထားပြီး စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် အုပ်ချုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် မြန်မာတို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုပြင် ဂျပန်တပ်မတော်က ဘီအိုင်အေ

၉၄ ဓမ္မပြတ်သူရ

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ဘီအီးအေ မြန်မာ့ကာကွယ်ရေး
တပ်မတော် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းခဲ့လေ၏။

ဘီအီးအေ တပ်များကို ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ပဲခူး၊ ပျဉ်းမနား
အစရှိသော နေရာများ၌ တပ်များချထားလေ၏။ ဂျပန်တပ်မကြီးများ
စစ်ပွဲဝင်သည့်အခါ ဘီအီးအေက ပြည်စောင့်တပ်တာဝန်ယူရလေ၏။

ယနေ့ နံနက် နန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော်၏ နေအိမ်၌
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့် မြန်မာဝန်ကြီးများ အစည်းအဝေးပြု
လုပ်ရာ ဒုတိယ နန်းရင်းဝန် သခင်မြနှင့် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်
ချုပ်အောင်ဆန်းလည်း တက်ရောက်ခဲ့၏။

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အစည်းအဝေး၌ မြန်မာ့တပ်မတော်
အကြံပေးအရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ဆာကုရိုင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာကီးနှင့်
ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ကောမာဝါနီတို့လည်း တက်ရောက်ကြလေ၏။

ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ်ဆာကုရိုင်းသည် အစည်းအဝေးတွင် အာရ
တိုက်သာတူညီမှုရေးဟူသော ကြွေးကြော်သံကိုသာ တွင်တွင် ပြော

ဆိုနေပြီး နိပ္ပန်တပ်မတော်သည် အာရှတိုက်ကို ကယ်တင်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ဝါဒဖြန့်ပြောဆိုနေသဖြင့် ဒေါက်တာဘမော်က ဝါဒနိ သန်းလိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက

“ကတိမတည်တဲ့ ဇတ်ဆစ်တွေ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကြီးများကလည်း အောင်အီးသည်းခံပြီး နားထောင် နေရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဆက်လက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာမှာ ဗြိတိသျှ သူလျှို့တွေ အများကြီး ဝင်ရောက်နေတယ်။ သူလျှို့တွေထဲမှာ ကြောက်ရော အကောင်းဆုံး သူလျှို့ကတော့ အမည်မဲ့၊ လိပ်စာမဲ့၊ သူလျှို့ တစ် ယောက်ပဲ။ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ ကျုပ်တို့ မြန်မာတပ်မတော် အကြံပေးအဖွဲ့က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီ ကြပါ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ စကားကို ရပ်တန့်ပြီး အစည်းအဝေးကို ဆက်လက်ကျင်းပလေရာ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကထပြီး

“ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ဟာ လွတ်လပ်ရေးရပြီ ဆိုပေမဲ့ စာရွက် ပေါ်က လွတ်လပ်ရေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ အများကြီး ရုန်းကန်

ရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်တဲ့ အခါ ရန်သူဟာ အနီးကပ်ဆုံးမှာ ရှိနေတယ်လို့ သဘောထားကြပါ”

ဟု ပြောပြီး အစည်းအဝေးကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

နန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော်၏ စံအိမ်ဝန်းထဲက အထွက် တွင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘဝင်း (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစ်ကို) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“တိုင်းရေးပြည်ရေးက ရှုပ်ထွေး လိုက်တာကွာ၊ ရေနံချောင်း ပြန်ပြီး ကျောင်းဆရာပဲ လုပ်ချင်တော့တယ်။ နေပါဦး... ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ပြောတဲ့ သူလျှို့ ကိစ္စတို့ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဘယ်လိုမှ သဘောမရဘူး။ အဲဒီ သူလျှို့ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျုပ်စခေါင်းထဲမှာ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီဇက်ဆစ်ကောင် တွေကို ကျုပ်တို့ တစ်နေ့ နေ့ပြန်ချရမှာပဲ။ ဗြိတိသျှ သူလျှို့က ကျုပ်တို့ ဟိုတစ်ဇက်တစ်လမ်းက ကူညီနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောပြီး သူ၏ ဝက်စလီစားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

သမီးယုပိုဆောင်ရေးတပ်များ၊ ဒေသဆိုင်ရာ ပျောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များကိုလည်း ဖွဲ့စည်းထားကြောင်းလည်း သိရ၏။

ဦးအောင်သည် ထိုသတင်းများကို ရေဒီယိုမှ လျှို့ဝှက်ပြီး ပိုရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ ကလကတ္တား စစ်ဌာနချုပ်သို့ မိမိနှင့် တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့ ရေဒီယိုလှိုင်းများကို ဂျပန်စစ်တပ်က လှမ်းရေးမှ ရှိပြီး ဖမ်းယူနေသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးအောင်သည် အင်းစိန်ရှိ ဗာရင်ရွာကလေး၌ နယ်လှည့်ဆေးဆရာအဖြစ် နေထိုင်ရင်း ဂျပန်တို့၏ လျှို့ဝှက်စစ်သတင်းများကို ရနိုင်သမျှ စုံစမ်းစစ်တက်လှမ်းလေ၏။

ထိုအခါ ဘီဒီအေ တပ်မတော်မှ တပ်ရင်း(၁)သည် မန်းတောင်းတောင်ကုတ်လမ်းတွင် ၎င်းတပ်ရင်း(၂)သည် ရန်ကုန်မြို့၏ မြို့စောင့်တပ် အဖြစ် ၎င်းတပ်ရင်း(၃)သည် အထက်မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာတွင် ဂျပန်တပ်မတော်နှင့် ပူးတွဲ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ၎င်းသိရလေ၏။

ထို့ပြင် တပ်ရင်းအမှတ်(၄)(၅)(၆) တို့ကို ယှဉ်းမနား၌ တပ်ဖွဲ့ထားကြောင်း စုံစမ်းသိရှိ၏။ ထို့ပြင် စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်းများ၊

ထိုကြောင့် ကားပျက်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ဒရိုင်
ဘာနစ်ဦးသည် ကားကို ဟိုစမ်းစမ်းသည်စမ်းစမ်းဖြင့် ပြင်ဆင်နေ
ကြောင်းတွေ့ရ၏။

စိုးအောင်သည် ကားစက်ပြင် ပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်
မြောက်လေရာ ကားပျက်ကို ဝင်ပြီး ပြင်ဆင်လေရာ ကားသည် ဖွတ်
ချက်ဖွတ်ချက် မြည်ပြီး စက်ပြန်နီးလာလေ၏။

ကားစက်ပြန်နီးလာသောအခါ ဒရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်၏
မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကားစက်ပြန် မနီးရင် ဂျပန်လက်ဝါးစာ
မိတော့မလို့”

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင်သည် ဒရိုင်ဘာနှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး
ကားပြင်တတ်သူ မဟုတ်ကြောင်း ခိုင်စွာ မိသဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့ကားကစိတ်မချရသေးဘူး၊ တောင်ငူအထိ သွား
မယ်ဆိုရင် တော့လမ်းမှာ ပျက်မှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒရိုင်ဘာနှစ်ဦးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်
သွားလေ၏။

ကားဆရာတစ်ဦးက
“ဒုက္ခပါဗျာ၊ လမ်းမှာ ကားစက်ပျက်ရင် ဂျပန်ပါးရိုက်ခံရမှာ

တစ်နေ့သံဃ်စိုးအောင်သည် မင်္ဂလာဒုံဘက်ရှိ ဝိမင်းဆိုင်
တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေစဉ် ဂျပန် စစ်တပ်မှ စစ်ကားတန်းကြီးသည်
ထမင်းဆိုင်ကြီးအနီးတွင် ရပ်တန့်ပြီး ဖျတ်နေသော စစ်ကားတစ်စီးကို
ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

စိုးအောင်သည် သူလျှို့ဝှက်ဦးပီပီ ဂျပန်စစ်ကားတန်းကြီးကို
စိတ်ဝင်စားသွားပြီး မသိမသာ စုံစမ်းကြည့်လေရာ တောင်ငူသို့သွား
မည့်စစ်ကားတန်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

စိုးအောင်သည် တောင်ငူ၌ ဂျပန် စစ်တပ်ရှိကြောင်း မသိ
သဖြင့် အံ့သြသွားပြီး ဂျပန်စစ်တပ်ကို စုံစမ်းရန် ကြံစည်လေ၏။

သေချာတယ်တကယ်တော့ဒီကားတွေဟာ ဂျပန်စစ်တပ်ကတား
တွေမဟုတ်ဘူးဟု အင်္ဂလိပ်တွေစစ်ပြေးပြီးကျန်နေတဲ့ကားတွေဟာ
ဒါကြောင့်ဂျပန်ဒရိုင်းဘာတွေအင်္ဂလိပ်ကားအကြောင်းနားမလည်
လို့ကျွန်တို့ကိုအစားရောယွဲ့လာတာ

ဟုပြောရင်းစိုးအောင်ကိုအားကိုးဟန်ဖြင့်ပြောနေတာ

“ဆရာ..ကျွန်တို့နဲ့တောင်ငူလိုက်နိုင်ရင် လိုက်ပေးပါလား
ဗျာ”

ဟုတောင်းပန်လေရာ စိုးအောင်သည်မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်
အောင်မြင်သွားသဖြင့်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တောင်ငူကိုလိုက်မယ်ဆိုရင်ဘယ်လောက်ရှားလဲ”

ဟုအိုတ်တင်ခံလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒရိုင်းဘာနှစ်ဦးက၎င်းတို့

ရရှိသောကားထဲမှတစ်စက်ပေးပါမည်ဆို၏။

စိုးအောင်သည် ဒရိုင်းဘာ နှစ်ဦး၏ တမ်းလှမ်းချက်ကို
လက်ခံပြီးတောင်ငူသို့ဂျပန်စစ်ကားတန်းဖြင့်လိုက်ပါသွားလေ၏။
ထိုသို့လိုက်ပါရင်းဂျပန်စစ်တပ်၏လက်နက်လူသူအင်အားကိုမသိ
မသာစွာစစ်လေ၏။

တောင်ငူသို့ရောက်သောအခါစစ်သားအချို့ကိုချန်ကျန်သို့
ဖြန့်လှည့်ဆယ်ဆောင်ရန်အတွက်ဒရိုင်းဘာများကိုပြန်လေွတ်အသ

ဘဲစစ်တပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိတန်းလျားတွင်အိပ်စက်ခိုင်း၏။

စစ်တပ်ဝန်းအတွင်းသို့ဒရိုင်းဘာများမဝင်ရန်ကြပ်တည်းစွာ
ထားမြစ်ထား၏။စိုးအောင်သည် ဂျပန် စစ်တပ်အတွင်းသို့ တိတ်
တဆိတ်ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရန်ကြံစည်နေလေ၏။

သူသည်တောင်ငူသို့ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပင်ဂျပန်
စစ်တပ်သို့ခိုးဝင်ရန်ကြိုးစားလေ၏။ သူသည်နေ့လယ်ဘက်လူရှင်း
သောအချိန်ကိုစောင့်ပြီးစစ်တပ်၏ခြံစည်းရိုးကိုကျော်တက်လေ၏။

စိုးအောင် ကျော်တက်သော အပိုင်းသည် စစ်တပ်၏
အနောက်ဘက်အပိုင်းဖြစ်သဖြင့်လူသူကင်းရှင်းလေ၏။

စိုးအောင်သည် အုတ်တတိုင်းကို ကျော်တက်ပြီးနောက်
စစ်တပ်ရှိခေါင်းများအနီးသို့တရွေ့ရွေ့ချင်းကပ်လာ၏။

ထိုနောက်ဝိုဒေါင်းများ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလိုက်
သောအခါဂျပန်တို့၏တင်တားများ၊သံချပ်ကာကားများ၊လေယာဉ်
ပစ်အမြောက်များကိုအံ့ဩစွာကောင်းလောက်အောင်အမြောက်
အမြားတွေ့ရ၏။

စိုးအောင်သည်လက်နက်ကြီးများကိုခတ်ပုံရိုက်ရန် စစ်တပ်
ဝိုဒေါင်းထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

ထိုအခါလက်နက်များအားလုံး ခေတ်ပေါ်ဂျပန် လက်နက်

များဖြစ်နေ၏။ ဦးအောင်သည် လတ်နက်များကို တင်မရာဖြင့် တတ်ပုံ
တဖြုတ်ဖြုတ် ရိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနောက်မှ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး ဂျပန်ဘာသာဖြင့်

“လက်မြှောက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

ဦးအောင်သည် မိမိ၏ ပေါဆော့ကို အပြစ်တင်လိုက်ပြီး ဂျပန်
စစ်သားများကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်မြှောက် ဟန်ဆောင်ပြီး အရှေ့သို့ တိုးကာ
ဂျပန် စစ်သားတစ်ဦး၏ နံကြားသို့ ခြေဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်ရာ ဂျပန်
စစ်သားသည် ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက်ကြောင့် နံရိုးများ သွင်သွင်
ကျိုးသွားလေ၏။

ကျန်သော စစ်သားသည် ဦးအောင်နှင့် နီးကပ်နေသဖြင့်
ပြောင်းရည်သေနတ်ကို သုံးရန် အခက်တွေ့နေစဉ် ဦးအောင်က
သေနတ်ပြောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စစ်သား၏ ပေါင်ကြားကို မူးဖြင့်
တိုက်လိုက်ရာ စစ်သား ဓွေစွေလေး လဲကျသွားလေ၏။

ဦးအောင်သည် စစ်သားများကို အရှင်ထားရန် ဗီဖြစ်နိုင်
သဖြင့် မလွဲသာဘဲ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး အမြဲတီရှင်း

လိုက်၏။

ဦးအောင်သည် ဂျပန်စစ်သားများကို ရှင်းလင်းပြီးနောက်
ဒရိုင်ဘာများ နေထိုင်သော တန်းလျားသို့ မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ကား
ကြည့်လိုက်ရန် လမ်းပေါ်သို့ ဘက်စို၏။

အဝေးမှ ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ အကြော်ဆိုင်း
အကြော်စားရင်း ကားကြည့်စောင့်လေ၏။

ဦးအောင်သည် မိမိတို့ မသိမသာ အကဲခတ်နေသော
အကြော်သည် မိန်းမပျိုကို ကြည့်ရင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျပန်
စစ်ထောက်လှမ်းရေးက သူမကို စစ်ဆေးနေပုံကို ကြိုတင်မြင်ယောင်
နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် စစ်ကျွန်လော်ရီကားတစ်စီး ရောက်လာသော
ကြောင့် လမ်းပေါ်တက်ပြီး တားဆီးလိုက်ရာ လော်ရီကား ဒရိုင်ဘာက
ကားကို ရပ်ပေးပြီး အကြော်သည် မိန်းမပျိုကို ပြိတ်တံကြည့်ကာ

“စိန်စိန်ရေ အစ်ကိုကြီးကို အကြော်တစ်ပြားဖိုးပေးပါ”

ဟု ပြောလေရာ စိန်စိန်ဆိုသော မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်း

စုလိုက်ပြီး

“အကြွေးမရောင်းဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာက ရယ်မောပြီး

ကိုယ့်ဘယ်တုန်းကအကြွေးစားဖူးလို့လဲ”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်သည် အကြော်သည်နှင့် ဒရိုင်ဘာကို ကြည့်ပြီး ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးကစစ်မေးလျှင် မိမိကိုရောက်ချမည့်သူ များဟုရိုင်းစားမိလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအရပ်မှအမြန်ဆုံး ထွက်ခွာရမည်ဖြစ် သဖြင့် ကိုယ့် ဆိုသော ဒရိုင်ဘာ၏ ကားဖြင့်ပင် ကားကြုံလိုက်ရန် ခွင့် တောင်းရ၏။

စိုးအောင်သည် ပဲခူးသို့ရောက်သောအခါ ဂျပန်စစ်ထောက် လှမ်းရေးကို မျက်လှည့်ပြရန် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး

“ကားကြုံလိုက်ခွင့် ရလို့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒရိုင်ဘာကြီးရယ်.. ကျုပ်က ပဲခူးသား စစ်စစ်ပါ။ ကျုပ်ကို ပဲခူးမှာ ကိုတမော်ဆိုရင် လူတိုင်း သိပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဂျပန်စစ်သားများ သေဆုံးမှုကြောင့် စစ်ထောက်လှမ်းရေးက လူများမိမိအနောက်သို့အသည်အသန်လိုက်လံရှာဖွေနေသေချာ၏။

စိုးအောင်သည် ပဲခူးသို့ရောက်သောအခါ ညမောင်ခိုသန့်စ ပြနေလေ၏။ စိုးအောင်သည် ပဲခူးမြို့ထဲရှိ ဓာတ်ပုံဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို

မြင်တွေ့ပြီး မိမိရှိက်ကူးထားသော ဂျပန် စစ်လက်နက်များကို ကူး ဆေးကြည့်လိုက်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုကြောင့် မြို့ထဲရှိ အသုဘအိမ်တစ်အိမ်သို့ဝင်ပြီး ဖဲရှိက်ရင်း အချိန်ဖြန်းနေလေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ မြို့ထဲရှိ ဓာတ်ပုံဆိုင်ပတ်ဝန်း ကျင်သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်း မှောင်ရပ်နိမ့်ပြီး ဆိုင်အနီးသို့တိုးကပ် သွားလေ၏။ စိုးအောင်သည် ဓာတ်ပုံဆိုင် တံခါးကို ဟစတာကီးဖြင့် ခွင့်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်လိုက်လေ၏။

ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ဓာတ်ပုံကူးသည့်အမှောင်ခန်း ထဲသို့ ဝင်ပြီး မိမိ ရိုက်တူးခဲ့သော ဂျပန်လက်နက်များ၏ ဖလင်ကို စေးကူးလေ၏။

ထိုအခါ နဂ္ဂတစ်များ ကောင်းမွန်သဖြင့် အခြောက်ခံပြီး ဓာတ်ပုံ စက္ကူဖြင့် ကူးလိုက်လေ၏။ ဓာတ်ပုံများ အားလုံး ကောင်းမွန်သဖြင့် ရင်ထဲတွင်အေးမြသွားလေ၏။

စိုးအောင်သည် ထိုညက တစ်ညလုံး မိမိထောက်လှမ်း ရရှိထားသော ဂျပန်စစ်စခန်းများ၏ အချက်အလက်များကို စက္ကူ ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံဖလင်အဖြစ် ကူးကာ ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲတွင် အချိန် ဖြန်းနေလေ၏။ နံနက် အရက်တက် အချိန်သို့ ရောက်သော အခါ

၁၁၁ မင်းမြတ်လှ

ခါတ်ပုံဆိုင်ကဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြီး ဘူတာရုံသို့ ထွက်ခဲ့၏။
ပြီးနောက်ပဲ ဘူတာမှတစ်ဆင့်ရန်ကုန်ဆင်းရန်ရှိကရင်ရှာသို့ပြန်ခဲ့
လေ၏။

အင်စပက်တော်လှပိုးသည် တောင်ငူ စစ်ဌာနချုပ်မှ တုန်
လှုပ်ဖွယ်သတင်းတစ်ပုဒ်ကိုမမူ့လင်ဘဲကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂျပန်
ဗိုလ်ယာမာခိုကိုကိုခေါ်ပြီး တောင်ငူသို့သွားရောက်ရလေ၏။

တောင်ငူစစ်ဌာနချုပ်သို့ရောက်သောအခါသေဆုံးနေသော
ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်၏အလောင်းကိုတွေ့ရ၏။

အင်စပက်တော်လှပိုးသည်စစ်သားနှစ်ယောက်၏ရင်ဘတ်
ရှိဒဏ်ရာကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ၎င်းတို့၏ဒဏ်ရာ
များကိုကမန်းကတန်းရှာကြည့်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာများကိုမြင်မဟွေ့

သောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ခိတ်ဆွေဆူဒါးဖိုးအောင်ရဲ့လက်ချက်ဗျူနန်းကြားကိုဖောက်ပြီး အသည်းကို စိုက်သွားအောင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ တိုက်စိုက်နိုင်တယ်။ သူဟာတောင်ငူထိအောင်ခြေလှမ်းကြနေပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုက

“ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ ဂျပန် ဆာမူရိုင်း စာစ်ယောက်လို အစွမ်းထက်နေပြီ”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် အင်စပက်တော်လုမိုးက ဖိုးအောင်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လေရာ ဂျပန် စစ်ကားတန်း၏ စက်ဆရာအဖြစ် လိုက်ပါလာကြောင်း သိရ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ဖိုးအောင်ကိုခေါ်ဆောင်လာသော ဒရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်ကို ဖိုးအောင်၏ ခါတ်ပုံကို ပြသလေရာ ဒရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်စလုံး အလန့်တကြားဖြင့်

“စက်ဆရာ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်သွားသူမှာ ဖိုးအောင်ဖြစ်ကြောင်း သေရာသွားလေ၏။

ထိုနောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆက်လက် စုံစမ်းရာ အကြောင်းသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူမ၏ ခိုင်တွင် ဖိုးအောင်အကြော်ဝင်စားပြီး ဒရိုင်ဘာကိုပွဲ၏ ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါသွားကြောင်း ထွက်ဆိုလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုး ရန်ကုန် လတ္တလမ်း ဂါတ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုပွဲ၏ ကားကိုစုံစမ်းစေ၏။

ထိုအခါ လတ္တလမ်း ခါတ်ရှိ ဌာနအုပ်က ဒရိုင်ဘာကိုပွဲကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ကားကြွလိုက်သူမှာ ဘမော်ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး ပဲခူးသား စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် အင်စပက်တော်လုမိုးကို ဖုန်းပြန်ဆက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သူလိုကြေးစားတစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ ပဲခူးသားတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူ ကျွန်ုပ်ထင်တာထက် ပိုလည်နေဖို့လား။ သူဟာ ကျုပ်တို့ ခြေလှမ်းတွေကို ခိုပိတ်မိနေတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုလမ်းလွဲလိုက်တာဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အပြန်လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ပဲခူးမြို့သို့ ဝင်ပြီး ပုလိပ်ဌာန၌ သူလျှို့ဝှက်ဖိုးအောင်၏ သံလွန်စကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါပုဂံဂိတ်ရှိဌာနအုပ်က

“ကျုပ်တို့မြို့ပေါ်မှာ ဘာမှဝင်းမှမဖြစ်ဘူး ဆရာ
ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုဦးက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ထူးထူးခြားခြား ကိစ္စတွေဖြစ်တာ မရှိဘူးလား”
ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါဌာနအုပ်က သက်ခြင်းချပြီး

“မြို့ပေါ်က ခါတ်ပုံဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာတော့ ညက သူနီမင်လို့
ပစ္စည်းတွေ ခြေရာလက်ရာမျက်နေတယ် ဆိုပြီး တိုင်ထားတယ်။
ဒါပေမဲ့ ခါတ်ပုံဆိုင်ထဲက အဘိုးတန်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ မပျောက်
တာတော့ ထူးဆန်းတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုဦးက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ခါတ်ပုံဆိုင် ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ခါတ်ပုံဆိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်
တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ်ကြီးက ခါတ်ပုံဆိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ဖူး
လေ၏။

ထိုအခါ ခါတ်ပုံဆိုင်ရှင် တရုတ်က

“ကျုပ်က လူပျိုကြီး၊ ကင်မရာကို မိန်းမတွေထက် ချစ်လို့
တစ်သက်လုံး မိန်းမမယူဘဲ လူပျိုကြီး လုပ်နေတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ညက
ကျုပ်ဆိုင်ထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်သွားတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ ရေနေ့ကြမ်းအိုးဟာ ပီရိုပေါ်ကနေ ခါတ်ပုံ
ကူးတဲ့ အမှောင်ခန်းထဲကို ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ အလုပ်ခန်း
ထဲကို ဘယ်တော့မှ အပိုတွေ မယူတတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ ခါတ်ပုံ
ကူးတဲ့ စက္ကူတွေလည်း ပျောက်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုဦးသည် ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုကို ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေညတန်းက ဒီဆိုင်မှာ ဝင်ခဲ့ပြီး ဂျပန်စစ်တပ်
က ခါတ်ပုံတွေ ကူးသွားပုံရတယ်။ သူ ဘယ်လောက် ကြိုးစား ဆန်
သလဲ ဆိုတာ ကြည့်၊ ကျုပ်တို့ကို ပညာပြုပြီး ခါတ်ပုံဆိုင်ထဲမှာ ခါတ်ပုံ
ဝင်ကူးနေတယ်။ သူ့ကို လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ မျက်ခြေပြတ်
သွားပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဗိုလ်ကြီးယာမာမိုတိုက

“ဒီလူ သိပ်ရက်စက်တယ်။ ဘုန်းကြီးလမ်းက မကျင်လွှပ်ဆို
တဲ့ မိန်းမကို လည်း သတ်တယ်။ အခု ဂျပန်စစ်သား နှစ်ယောက်ကို
လည်း သတ်ပြန်ပြီ။ သူ့ကို ကျုပ်တို့ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား”

၁၁၄ မယ်မြတ်သူ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အင်စပက်ထော်လုမိုးက သက်ပြင်းချပြီး
“ပုလိပ်ဌာနနဲ့ဘူတာတွေ ကားဂိတ်တွေမှာ သူ့ကိုစောင့်
ကြည့်ဖို့လိုလာပြီ ကျုပ်တို့ကကောင်းရင် သူ့ကိုတွေ့နိုင်ပါသေးတယ်
ဟုတိုးတိုးပြောလိုက်၏။

BURMESE
CLASSIC

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကလကတ္တာမြို့စစ်ရုံးကြီး၌ ပြိတ်သူ၊ ဗိုလ်ချုပ်
ဟူးဘတ်ရန်(စ်)နှင့် ဗိုလ်ချုပ်စလင်း (၁၉၄၅၊ ဧပြီလ၊ မြန်မာပြည်
သိမ်းတိုက်ပွဲကို ဦးဆောင်ခဲ့သူ) တို့သည် မြန်မာပြည် ပြန်လည်
သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာ အခြေအနေကို
ဆွေးနွေးနေကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းစဲသို့ ကာနယ်ဝီလျံဝင်ရောက်လာ
လေရာ ဗိုလ်ချုပ်စလင်းက

“ဆိုပါဦး ကိုယ်လူရဲ့သူလို့ အခြေအနေ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကာနယ်ဝီလျံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

မြန်မာ့သီတင်းပတ်

“သူ့အကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူး ဝိုလ်ချပ်ရယ်-
ဒီကောင်ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဝိုလ်ချပ်စမစ်ကမျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးလက်ရောက်သွားပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကာနယ်ဝီလျံကခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သူလို လူကို ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးက ဖမ်းလို့ မလွယ်ပါ
ဘူး။ ဒီကောင်ဟာ မက်ဆီဒိုတေးမီးယားမှာ သိပ်ထူးချွန်တယ်၊
ရန်သူနဲ့ဆက်ဆံရာမှာ လိုအပ်ရင် အလွန်ရက်စက်တယ်၊ အလွန်လွယ်
လျှို့ဝှက်ပြီး နေ့နက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို သူ့ရဲ့လိပ်စာနဲ့ လေလို့င်း
အမှတ်ကိုလည်း မပြောဘူး၊ သူ့ရဲ့အမှတ်အသားဆိုလို့ အမေရိကန်
မာယါစေ့ဆိုတဲ့ စာသားကလွဲရင် ဘာမှ မထည့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတင်း
တွေကိုတော့ အခွင့်အရေးရရင် ရသလိုပို့ပေးလေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝိုလ်ချပ်ဟူးဘာလ်ရန်(စ်)ကခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်ပြီး

“ဒီလိုကောင်မျိုး အီတလီစစ်မျက်နှာမှာ တစ်ယောက်တွေ
ဘူးတယ်၊ သူတို့ သိပ်တော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်သိမ်းတိုက်ပွဲမှာ
ကျုပ်ကတိုက်ခိုက်ရေးအပိုင်းမှာ မပါဘဲ ဗြိတိန်အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ယူ
ထားတဲ့အတွက် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအပိုင်းတွေဝင်မစွဲနဲ့”

ချင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏

ထိုအခါ ဝိုလ်ချပ်စမစ်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးက ကျုပ်တာဝန်ပါ၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ သူလျှို့ဝှက်အဆက်အသွယ်ကို ရအောင်ယူပြီး
ထိပ်တန်းသတင်းတွေကိုရအောင်ယူရမယ်”

ဟုဆိုကာ ကာနယ်ဝီလျံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ
ကာနယ်ဝီလျံသည် မိမိခေါင်းကို ဆင်နင်းပြီး ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိ
လိုက်ပြီး စိုးအောင်ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

ဒီလိုကောင်မျိုးကို သူလျှို့ဝှက်လုပ်ခိုင်းတာ ငါ့အဖုန်း ဟုလည်း
ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

❦

မှန်တိုင်းကျွန်း ၁၁၉

ကရင်ရွာကလေးမှလူများကိုခေါ်ရှည်ထွက်မည်ဟုသတင်းလွှင့်ကာ
ရန်ကုန်မြို့မှထွက်ခဲ့လေ၏။

ကရင်ရွာတစ်ရွာလုံး စိုးအောင်ကိုခင်မင်နေသဖြင့်အင်းစိန်
ရွာထိပ်သို့လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

စိုးအောင်သည် တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း သွားရင်း
ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကိုပင်လယ်ဘက်မှဆက်သွယ်ရန်ကြံစည်ထား၏။

ဂျပန် စစ်ထောက်လှမ်းရေး၏ ရန်မှ လွတ်အောင် ပြေးရန်
ခက်ခဲမှာသေချာ၏။

စိုးအောင်သည် ကွမ်းခြံဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ဂျပန်
စစ်ထောက်လှမ်းရေးကိုလှည့်စားရန် ရှည်ရှည်ချက်ဖြင့်လက်မှတ်ရုံ
သို့သွားပြီး

“ကျွန်ုပ်တို့ကိုလက်မှတ်တစ်စောင်ပေးပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် လက်မှတ်ရောင်းသော စာရေးသည်စိုးအောင်
မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ဘဲ လက်မှတ်တစ်စောင်ကိုဖြတ်ကာ

“တစ်ကျပ်နဲ့နှစ်ပြားကျပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်ထံမှ ပိုက်ဆံယူသောအခါ မျက်နှာကို မြင်တွေ့
သွားပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့် လက်မှတ်ရုံအတွင်း နံရံကို တစ်ချက် လှမ်း

မြှင့်သိစာပေ

စိုးအောင်သည် အင်စိန် ကရင်ရွာသို့ပြန်ရောက်သောအခါ
ရန်ကုန်မြို့မိမိ၏ သူလျှို့ဝှာဝလုံခြုံမှုမရှိတော့သလိုခံစားရ၏။

မကြာမီဂျပန် စစ်ထောက်လှမ်းရေးများ မိမိကို ခြေရာခံ
သွားနိုင်၏။

ထိုကြောင့်ဗြိတိသျှစစ်ဌာနချုပ်ရှိရာ ကလကတ္တာသို့ပြန်ရန်
ကြံစည်လိုက်၏။ စိုးအောင်သည် ကလကတ္တာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့
အရဲစွန့် ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး မိမိ၏ သူလျှို့ဝှာဝ အဆုံးသပ်ပြီး ကလ
ကတ္တာသို့ပြန်လာမည်ဟုသတင်းပို့လိုက်၏။

ထိုသို့သတင်းပို့ပြီးနောက်ရန်ကုန်မြို့မှအမြန်ဆုံးထွက်ခွာရန်
ကြံစည်လေ၏။ သူသည် ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကိုသယ်ဆောင်ပြီး

မြှင့်သိစာပေ

ကြည့်လိုက်ပုံကိုမြင်ရ၏။

ဦးအောင်သည် လက်မှတ်ရုံမှ ပြန်ထွက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုမိလိုက်၏။ မိမိ၏ ဓါတ်ပုံကို ဂျပန် စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ရရှိသွားပြီး သဘောဆီပါး ဘူတာတို့တွင် ဖြန့်ဝေထားပုံရ၏။

လက်မှတ်စာရေးသည် မိမိကို မြင်တွေ့ပြီး နံရံတွင် ကပ်ထားသော ဓါတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံရ၏။ ဦးအောင်သည် အနောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

ထိုခေတ်က ရထားတွဲကို ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း ဆိုပြီး အတန်းအစား သုံးမျိုး ခွဲခြားထား၏။

တတိယတန်းတွဲများကို ဂဏန်း နံပါတ် (၃) ကို ရေးထိုးထားပြီး တွဲအချို့တွင် ဥရောပတိုက်သားများ အတွက်သာ၊ မိန်းမများ အတွက်သာ ဟု စာတန်းများ ရေးကပ်ထား၏။

ဦးအောင်သည် ထိုတွဲများကို ကျော်ပြီး မိမိ လက်မှတ်ဝယ်ယူထားသော တွဲပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားသည် ကွမ်းခြံဘူတာကြီးမှ စတင်ထွက်ခွာလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဗြိတိသျှ သူလျှို့ဝှက်မှုဦးစီးအောင် ကိုလိုက်ထိုသို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်း ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးများ သိရှိသွားပေလိမ့်မည်။

မိမိ အစွမ်းကုန် လျှို့ဝှက်ထားသော သူလျှို့ဝှက်မှုကို ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးက သိရှိသွားသဖြင့် ဂျပန်တို့ဘက်၌ အရည်အချင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ရှိပုံရ၏။

ထိုသူသည် မည်သူ ဖြစ်မည်နည်း။

ဦးအောင်သည် ဂျပန် ထောက်လှမ်းရေးကို ရှောင်တိမ်းပြီး ရထားပေါ်က ပြန်ဆင်းရန် မကြိုးစားဘဲ ရှေ့စရီးကိုသာ ဆက်ခဲ့၏။

မိမိနှင့် ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးက ပုဂ္ဂိုလ်များ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြရပေတော့မည်။

၁၂၁

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေက ဒီလောက်လွယ်မယ်၊ မထင်ဘူး၊ သူက ကြေးစားအစပ်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဘက်က ကြိုးစား ကြည့်ရမယ်၊ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးရဲ့ကုလားရုံပိုင်ကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဘူတာတွေကို ရထားဝင်ချိန် မေးရမယ်”

ဟုဆိုကာ ကုလားရုံပိုင်ကြီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမြန်းလေ၏။

ယာမာမိုတိုက အင်စပက်တော်လှမ်း၏ အနီး၌ စိတ်လှုပ်ရှား

စွာ စောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် အင်စပက်တော်လှမ်းက ယာမာမိုတို ဘက်လှည့်ပြီး

“ရန်ကုန်ကနေ ရထားက ၇ နာရီ ၁၀ မိနစ် ထွက်တာဗျ၊

ဒါပိန်ဘူတာကို ခနာရီ ၅၅ မိနစ်မှာ ရောက်မယ်၊ အခုပဲ ခနာရီကျော်ပြီဆိုတော့ ဒါပိန်မှာ စောင့်ဖမ်းလို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရထားက ၁၀ နာရီ ၁၀ မိနစ်ဆိုရင် ပဲခူးဘူတာ ရောက်မယ်၊ ပဲခူးမှာ ရထားက နာရီဝက်လောက် ရပ်မယ်၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ပဲခူးမှာ စောင့်ဖမ်းရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျုပ်တို့ ပဲခူးဂါတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းရမယ်”

မြင်းဆီစာပေ

အင်စပက်တော်လှမ်းသည် ဘူတာကြီးမှ လက်မှတ်ရောင်းစာရေး၏ ဖုန်းကို ရသဖြင့် ဆိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း စွန့်ထလိုက်ရာ သူနှင့်အတူရှိနေသော ဗိုလ်ကြီး ယာမာမိုတိုက အလန်တကြားဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိတ်ဆွေ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမ်းက

“ကျုပ်တို့လူကို ဘူတာကြီးက လက်မှတ်စာရေးက တွေ့လိုက်တယ်၊ သူက ကျွန်ုပ်တို့ကို သွားမယ်ဆိုပဲ၊ တျိုက်ထိုမရောက်မီသူကို ကြားဘူတာတွေမှာ ဆီးဖမ်းလို့ရနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုက မျက်မှောင်ကြတ်ပြီး

မြင်းဆီစာပေ

၁၂၄ မင်းမြတ်ကျ

ဟုပြောလေရာ ခိုလှုံပြီး ယာမာဓိတိုက်စိတ်မရှည်နိုင်တော့
ဘဲ

“ပြောနေကြတာဟာ ရထားမီးအောင်ကျွန်ုပ်တို့အမြန်ဆုံးပဲခူး
ကိုလိုက်သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ ရွှေထဲမှ ဖြေထွက်လေ၏။ အင်စပက်တော်လှိုင်းက
အနောက်မှ လိုက်ပြီး အမိုးဖွင့်လှစ်ကားပေါ်သို့ ရန်တက်လိုက်၏။

စိုးအောင်သည် ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်း ဂျပန်စစ်
ထောက်လှမ်းရေးမှ မိမိအနောက်ကို သံလွန်စကောက်ပြီး လိုက်ပါ
မည့်အချိန်ကို ခန့်မှန်းရာ ပဲခူးဘူတာသို့ ရထားဆိုက်သည်နှင့် စစ်
ထောက်လှမ်းရေးက ပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်လာနိုင်ကြောင်း ဂိုဏ်းမိ၏။

ထို့ကြောင့် ပဲခူးမရောက်မီ စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှ လူများကို
မျက်စိဖြတ်ရန်ကြံစည်၏။ စိုးအောင်သည် လူရှင်းသော တွဲတစ်ခုသို့
ဝင်ပြီး သတ္တလပ်ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ပုဆိုးကြမ်း
နှင့်ပင်နီအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး တွဲထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တောသားများ ရောင်းသော ဖာတစ်လုံးကို ဝယ်
လိုက်ပြီး သူ၏ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကို ဖာထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

၁၂၆ မင်းမြတ်သူရ

နံနက် ၉ နာရီ တွင် ဒါးပိန်ဘူတာသို့ ရထားဆိုက်လေရာ
တောသားတစ်စု အနောက်မှ ကွယ်ပြီးဖာကို ထမ်းကာရထားပေါ်မှ
မထင်မရှားဆင်းလိုက်၏။

ဖာကိုထမ်းပြီး ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကြမ်းဝတ်ထားသော
တောသားတစ်ယောက်ကိုမည်သူမျှ ဂရုပြုမိမည်မထင်ချေ။

စိုးအောင်သည် ဒါးပိန် ဘူတာမှ ဖာကို ထမ်းပြီး ကားဂိတ်သို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကားဂိတ်သို့ ရောက်သောအခါ ငှက်ပျောသီးများ
တင်ဆောင်လာသော ဒေါ်လှစ်ကား တစ်စီးကို တွားဆီးလိုက်ရာ
စပါယ်ရာက ကားပေါ်က လက်ယပ်ခေါ်ပြီး

“ဖာကြီးပိုက်ထားတာ မြင်တာနဲ့ လမ်းကြုံလိုက်မဲ့လို့ဆိုတာ
ကြိုသိပြီးသား... ကားပေါ်ရောက်ရင်တော့ ကျုပ်ကို ကူညီပေးရမယ်
နော်”

ဟုတောင်းဆိုလေရာ စိုးအောင်ကရယ်မောလိုက်ပြီး

“မပူနဲ့ဗျို့၊ ဖာပိုက်ပြီး လိုက်လာတာ အားလုံး ကျုပ်တာဝန်
ထားလိုက်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားစပါယ်ရာအလုပ်က ပြုတ်ပြီ”

ဟု ပြန်လည်နောက်ပြောင်ကာ ကားပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်
လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းတို့ ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ
ပဲခူးဂါတ်ရှိ ဌာနအုပ် ဦးဘတုတ် ရောက်ရှိလာပြီး အရေးတကြီး
အမှုအရာဖြင့်

“ဆရာတို့ပြောလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရှာလို့မတွေ့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေရာ အင်စပက်တော်လှမ်းသည် စိတ်လှုပ်
ရှားဟန်ဖြင့် ဘူတာထဲသို့ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်း အနောက်မှ ဂျပန်ဗိုလ် ယာမာမိုတို
ပြေးလွှားပြီး လိုက်ပါသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းသည် ဘူတာအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား

ပြီးတဲ့များတစ်တွဲပြီးတစ်တွဲလိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။

အင်စပက်တော်လုနီးသည်တွေများအားလုံးအရှေ့အနောက်ကုန်စင်အောင်ကြည့်ရှုပြီးနောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီလူ သိပ်လျင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ထက် နာတစ်ဈားသာ သွားပြန်ပြီ၊ ကြားဘူတာတစ်ခုမှာ ဆင်းပြီး မျက်လှည့်ပြသွားတယ်၊ ကားလမ်းကဆက်သွားတယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါယာမာမိုတိုက

“သူဘယ်ကိုသွားမယ်ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုနီးကမျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“အိန္ဒိယကိုသွားမယ်ဆိုရင်ရခိုင်ဘက်ကအနီးဆုံးပဲ၊ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းက သွားတယ် ဆိုတော့ ယိုးဒယားဘက်တိုလား မသိဘူး၊ လောလောဆယ်ခန့်မှန်းရခက်တယ်၊ သထုံဘားအံကနေ မြဝတီမဲဆောက်ဘက်ကို သွားမှာလားမသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ပဲခူးဂိတ်မှာ နေထိုင်ရင်း သူ့သတင်းကိုစောင့်ကြည့်ရမယ်”

ပြောလိုက်လေ၏။

စိုးအောင် ကားကြုံလိုက်လာသော ဒေါ်ဂျစ်ကားသည်

သထုံအထိ ခရီးဆက်မည်ဟု သိရ၏။ ထိုကား၌စပါယ်ရာအဖြစ် လိုက်ပါလာသူမှာ အုန်းမြင့်ဆိုသော အညာသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

အုန်းမြင့်သည် စပ်စုတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် သတိထားပြီး ဆက်ဆံနေရ၏။ ထိုသို့ သတိထားနေသည့်ကြားက အုန်းမြင့်သည် စိုးအောင်၏ဇာကိုရှုတ်တရက်တွင် ကြည်လိုက်ရာ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟင်...ခင်ဗျား ဖာထဲကစမူဌည်းကြီးဟာ ဘာကြီးလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စိုးအောင်ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားလေ၏။

စိုးအောင်က အရေးမကြီးထော အမူအရာဖြင့်

“ကျုပ်တို့ ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့ ရေဒီယို အစုတ်ကြီးပါဗျာ၊ နုန့်ကုန်မြို့တက်ပြီး ပြင်ဆင်ပေမဲ့ ထမ်းပိုးထက် လက်ခကြီးလို့ မပြင်တော့ဘဲ ပြန်ယူခဲ့တာဗို့”

ဟုပြောလေရာ စပါယ်ရာက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“မသိပါဘူးဗျာ...ကျုပ်က ဂျပန် လက်ကမ်းစာစောင်ထဲက သူလိုို့တွေသုံးတဲ့ အသံလွှင့်စက်ကြီးနဲ့ တူနေလို့”

ဟုပြောလေရာ စိုးအောင်က မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ပေါက်ပေါက်ရာရာဗျာ...ဘကြီး ဘုန်းကြီးရဲ့ ရေဒီယိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဂျပန်လက်ကမ်းကြေငြာက အသံလွှင့်စက်ဖြစ်ရမှာလဲ”

၁၃၀ မင်းပြတ်သူ

ဟုပြောရင်းရှေ့ဆက်ပြီး သတိကြီးစွာထားရန် တွေးမိ၏။

ငှက်ပျောသီးကားသည် သထုံမြို့အထိ သွားမည် ဆိုသဖြင့် ထိုမြို့အထိ ကားကြုံလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စိုးအောင် လိုက်ပါလာသော ကားသည် မြို့များ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး မြို့အဝင်ဂိတ်များတွင် ပုလိပ်များက တင်းတင်းကြပ်ကြပ်စစ်ဆေးနေသော်လည်း တောသွားဟန်ဆောင်ထားသော စိုးအောင်ကို သံသယမဖြစ်ဘဲ ငှက်ပျောသီးကား၏ စပါယ်ရာ ဟုပင်ထင်မြင်နေလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ စိုးအောင်သည် ငှက်ပျောသီးကား၏ ခရီးဆုံးရာ သထုံမြို့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ စိုးအောင်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပါယ်ရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲတွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် သထုံမြို့တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မီးရထားဖြင့် ခရီးဆက်ရန် ကြံလေ၏။ ထိုကြောင့် မြို့ပြင်ရှိ ရေပျက်ကြီး၌ တစ်ညအိပ်ခဲ့လေ၏။

~*~

မြောင်းသီတပေ

သထုံမြို့ရှိ ပုလိပ်ဌာနမှ ဌာနအုပ်ဦးထွန်းသန်းသည် လွန်စွာ အအိပ်မက်သော လူမျိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အင်စပက်တော် လူမှီးထံမှ အရေးကြီးကြေးနန်း ဝင်လာသော အခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သန်းဝေလိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ ဝိုးအေးအေးနဲ့ တစ်နေ့ကုန် အိပ်မယ် ကြံထားတာ၊ ဘယ်က သူလျှို့ကို ဖမ်းပေးရမှာလဲ၊ ဒီမြို့မှာ ဘယ်သူလျှို့မှ မရှိဘူး”

ဟုဆိုကာ ပြန်လည် အိပ်စက်ရန် ကြိုးပမ်းရာမှ ကပ်ပေတိုင်၏ ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံကို မြင်ယောင်ပြီး အိပ်ယာမှ လူးလဲထလိုက်တာ

မြောင်းသီတပေ

“ဒီလိုအိပ်နေလို့လဲမဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာအထက်က အမိန့်ကိုမနာခံကောင်းလား ဆိုပြီး ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ခေါ်ပြီး နိပ်စက် ညှင်းဆဲတာခံရဦးမယ်”

ဟုတွေးကာ မြို့တစ်နေရာရှိ အဝေးပြေးကားများ ဝင်ထွက် လေ့ရှိသော ပွင့်မော်ဦး ဆိုသည်ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပွင့်မော်ဦး ထမင်းဆိုင်တွင် လွန်စွာ တလတ်တက်တက် နိုင် သော မိန်းမ သုံးယောက် ရှိပြီး ထိုမိန်းမအားလုံး ယောက်ျားများ နှစ် သက်သော လုံးကြီး ပေါက်လှများ ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် အဝေးပြေးကား ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ရာများသည် ပွင့်မော်ဦး ထမင်းဆိုင်တွင် နားချပြီး ထမင်းဟင်းများကို စားသောက် ကြကုန်၏။

ပွင့်မော်ဦး ဆိုသည်လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမယာ ပေးသော ကွမ်းယာကိုလည်း နှစ်သက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ဌာနအုပ်ဦးထွန်းသန်း ပွင့်မော်ဦး ထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်သော အခါ အဝေးပြေးကား ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ရာ အချို့ထမင်းဆိုင်၌ ရှိနေ ကြပြီး ဆိုင်ရှိလုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမများအားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

ဌာနအုပ်ဦးထွန်းသန်း ကိုမြင်သောအခါ လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမပွင့်မော်ဦးက ဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့်

“ဌာနအုပ်မင်းကြွလာပါလား။ ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ ဘာသုံး ဆောင်ချင်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဌာနအုပ်က မျက်နှာရှုံ့မိပြီး

“ဘာမှ မသုံးဆောင်ဘူး။ နင်တို့ဆိုင်မှာ မျက်နှာစိမ်းတွေ ဝင်ထွက်စားသောက်တတ်သလားလို့ မေးချင်လို့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ပွင့်မော်ဦးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“ဘယ်မျက်နှာစိမ်းမှ ဝင်ထွက်သွားလာတာ မရှိပါဘူး။

ပွင့်တို့ဆိုင်မှာ စားနေကျဇောက်သည်တွေပဲ လာစားလေ့ရှိတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ်က

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် အဝေးပြေး ဒရိုင်ဘာနဲ့ စပယ်ရာတွေကို

မှာချင်တယ်။ သူလျှို့လို့ သံသယ ရှိရင် ကျုပ်တို့ကို အကြောင်းကြား

ပေးပါ။ ဒီလူဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ရန်သူ

တစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ နိပွန်မာစတာတွေ အတွက်လည်း ခေါင်းခဲ

စရာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။

ဒီကောင်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒုက္ခဆင်းရဲပေးမဲ့သူပဲ”

ဟုဆိုကာ သူနှင့်အတူပါလာသော ပုလိပ်သားလေးအား

ဂျပန် စစ်တပ်မှ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ကြချသော စပိုင် တစ်ယောက်၏

ပိုစတာပုံများကို ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင် လိုက်လံ ကပ်ခိုင်းလေ၏။

၁၃၄ စယ်ပြတ်သူ

ထိုနေရာ၌စိုးအောင်ကားကြုံလိုက်လာသောငှက်ပျောသီး
ကား၏ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပါယ်ရာလည်း ပွင့်မော်ဦး ထမင်းဆိုင်၌
ရောက်ရှိနေလေရာ စပါယ်ရာသည် မုလိပ်သားလေး ဆိုင်နံရံတွင်
ကပ်နေသော သူလျှို့ဝှက်တာပုံကို ကြည့်ပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဟင်...ဒီပုံထဲမှာပါတဲ့ စက်ကြီးကို ကျွန်တို့တွေဖူးတယ်ဗျို့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ်ဦးထွန်းသန်းသည် မျက်မှောင်ကြယ်
လိုက်ပြီး

“ဘာ...အသံလွှင့်စက်ကို မင်းမြင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်
မှာမြင်ဖူးတာလဲ”

ဟုအလောတကြီးမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ စပါယ်ရာက

“ကျွန်တို့နှစ်ယောက်လုံးကားကြုံလိုက်လာတဲ့ လူမှာ ဒီစက်နဲ့
တစ်ပုံတည်းတူတဲ့စက်ကြီးတစ်လုံးတွေ့တယ်၊ သူ့စက်ကြီးကို ဖာထဲ
ထည့်သွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ်ကြီးက အလောတကြီးဖြင့်

“အဲဒီလူဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒရိုင်ဘာက

“နေလယ်ကတည်းက ကျွန်တို့ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ်ဦးထွန်းသန်းက

မြင့်သီတာပေ

ပုန်တိုင်းတန်း

၁၃၅

“သူဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ပြောသွားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စပါယ်ရာက ခေါင်းမိယမ်းပြီး

“ပြောမသွားပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဌာနအုပ်ကြီးက ခေါင်းမိယမ်းပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲက ကံမန်း
ကတန်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပြီး ပဲခူးဂိတ်သို့ ဇုန်းဆက်လိုက်
လေ၏။

စိုးအောင်တို့သည် ပဲခူးဂိတ်၌ သူလျှို့ဝှက်၏ သံလွန်စက်ကို စောင့်
မျှော်နေလေရာ ဌာနအုပ်ဦးထွန်းသန်း၏ ဇုန်းကို နားထောင်ပြီး နောက်

“အဲဒီကားစပါယ်ရာကို ဌာနအုပ်ကြီး ဂေ ဟိန်းသိမ်းထား
လိုက်ပါ၊ ကျွန်တို့နောက်တစ်နေ့ အရောက်လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး အင်စပက်တော်လုဗိုင်းက ယာမာမိုတိုဘက်
သို့လှည့်ပြီး

“အသုံးမကျတဲ့ ဌာနအုပ်တစ်ယောက်ကြောင့် သူလျှို့ဝှက်
မြောက်သွားတော့မယ်၊ တကယ်တော့ ဌာနအုပ်က ဖြိုကုန်လုန်ပြီး
သူလျှို့ဝှက်ရှာရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

✽

မြင့်သီတာပေ

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖမ်းထားတာလဲဗျာ”
 ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက လက်ကာပြပြီး
 “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ကျုပ်တို့က တာဝန် တစ်ခုပေးမလို့
 ပါ၊ ဒီတာဝန်ကို ကြေညာအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ရင် မင်းအတွက် ဆု
 ကြေးငွေ အများကြီး ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုး စကားကြောင့် စပါယ်ရာ အုန်းမြင့်
 လောဘဇောကပ်သွားပြီး

“ဆုငွေ ဟုတ်လား၊ ဆုငွေ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ငါတို့ကို အကူအညီပေးမယ်ဆိုရင် ငွေသား ၅၀၀ ဆုကြေး
 ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ စပါယ်ရာ အုန်းမြင့်သည် လောဘဇော
 ကြောင့်

“ဒီလောက်ရမယ် ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လုပ်မယ်၊ ဘာ
 လုပ်ရမလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ စိုးအောင်သည် သထုံ
 ဘူတာသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ရထားစောင့်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် စာမို
 ရထားတစ်စီး ဆိုက်လာသဖြင့် ရထားပေါ်သို့ တက်ပြီး လိုက်ခဲ့လေရာ
 ဘူတာများ၊ တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့် ယာမာမိုတိုသည် သထုံ
 မြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဌာနအုပ်ကြီး ခေါ်ဆောင်ထားသော စပါယ်ရာ
 အုန်းမြင့်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

အုန်းမြင့်သည် အင်စပက်တော်လှမိုးကို မြင်သောအခါ

၁၃၀ ဓမ္မပြတ်သူ

“ကျွန်တို့ ရှာနေတဲ့ သူလျှို့ဟာ ဒီလမ်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေဦးမယ် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့နောက်ကို ကျွန်တို့လိုက်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုနောက် အင်စပက်တော်လုနီးသည် သထုံ မှ ဘားအံ၊ ကော့ကရိတ်၊ မြဝတီလမ်းကြောင်း ဘက်သို့ သွားမည့် ကားလမ်းဘက်ကို စုံစမ်းကြည့်လေရာ စိုးအောင်၏ သဲလွန်စင်္ကြံမှ မရခဲ့ချေ။

သထုံဘူတာ တစ်ခုတွင် စုံစမ်းလေရာ ဇာကိုထမ်းထားသော လူတစ်ယောက် စာပို့ရထားပေါ်သို့ တက်သွားကြောင်း သိရလေ၏။ အင်စပက်တော်လုနီးက နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တို့ လတ်မတင်လေး နောက်ကျသွားတယ်ဗျာ၊ ဒီလူ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်ကပဲ စာပို့ရထားပေါ်ကို တက်သွားတယ် ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်သည် မီးရထားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မကြာမီ မုတ္တမ သို့ရောက်လေရာ မော်လမြိုင် ဘက်ကမ်းသို့ ကူးတို့ သင်္ဘောဖြင့် ကူးရန် သင်္ဘောမဆိုက်သေးသဖြင့် ကုတို့ဆိပ် အနီးရှိ ကာကာ ဆိုင် တွင် ထိုင်ပြီး ကြေးစားသူလျှို့တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်နေလေ၏။

ထိုသို့အကဲခတ်နေစဉ် မုတ္တမ ဘက်ကမ်းသို့ ဂျစ်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှ ပုလိပ်များ ဆင်းလာကြောင်း တွေ့ရ၏။

ပုလိပ်များနှင့် အတူ ဂျပန် စစ်အရာရှိတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ စိုးအောင်သည် ပုလိပ်များ မမြင်အောင် တံခါးနောက်တွင် ကွယ်ပြီး ပုန်းလိုက်၏။

ပုလိပ်များသည်တာကာဆိုင်ကိုအပြင်မှရှုတ်တရက်ကြည့်ပြီး လူရှင်းနေသဖြင့် မုတ္တမကူးတို့ဆိပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။

စိုးအောင်သည် ပုလိပ်သုံးယောက် အနက် ငယ်ရွယ်သော ပုလိပ်တစ်ဦးကိုရင်းနှီးသလိုရှိသဖြင့်ပြတင်းပေါက်ကချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကားစပါယ်ရာ အုန်းမြင့် ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

အုန်းမြင့်သည် မိမိ၏ အသံလွှင့်စက်ကို ပုလိပ်များထဲတွင် ဖွင့်ဟလိုက်သဖြင့် ပုလိပ်များက မိမိကို လိုက်လံရှာဖွေခိုင်းခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

စိုးအောင်သည် ပုလိပ်များ၏ခြေလှမ်းကိုကြိုတင်သိရှိလိုက်သဖြင့် များစွာ အခွင့်အရေးရသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မုတ္တမကူးတို့ဆိပ်အတွင်းသို့ ပုလိပ်များ မမြင်အောင် ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဆန်အိတ်များ အနောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

ပုလိပ်များသည် စိုးအောင်ကို လူစုခွဲပြီး ရှာဖွေနေလေ၏။ မကြာမီစိုးအောင်ပုန်းခိုနေသော ဆန်အိတ်များအနောက်သို့ ပုလိပ်ဟန်ဆောင်ထားသော စပါယ်ရာ အုန်းမြင့်ရောက်ရှိလာ၏။

စိုးအောင်က ပုန်းခိုနေရက ထွက်လိုက်ပြီး

“ဝေါယ်ရာကြီးဘယ်သူကိုရှာနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အုန်းမြင့်သည် စောအောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့ရသဖြင့် လန့်ဖြုန်ပြီး

“အမလေး”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ပုလိပ်သားဟန်ဆောင်ထားသော အုန်းမြင့်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ကျုပ်...ကျုပ်က စပါယ်ရာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ စိုးအောင်က ရယ်မောပြီး

“ခင်ဗျားဘယ်လောက်ပဲဟန်ဆောင်ပါစေ ခင်ဗျားရဲ့စပါယ်ရာ ဟန်ကြီးက အတိုင်းသား ပေါ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်”

ဟုဆိုကာ စပါယ်ရာ အုန်းမြင့်၏အနီးသို့ လျှင်မြန်စွာ တိုးပြီး ရင်ဝကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်ရာ အုန်းမြင့်သည် အော်ပင်မအော်နိုင်ဘဲ အင်ခနဲခွေခေါက်လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်လှဗိုးသည် ဆန်အိတ်များရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာသဖြင့် စိုးအောင်သည် ထိုနေရာက

၁၄၂ မင်းမြတ်သူ

အလျှင်အမြန်ကိုယ်ယောင်ချောက်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက်ကူးတိုဆိပ်တစ်နေရာတွင်မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးမည်သမ္ဗန် တစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကူးတိုဆိပ်သို့ ဆင်းပြီး မော်လမြိုင်သို့ ကူးရန် ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။

စိုးအောင် သမ္ဗန်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်လှဗိုးသည် ဆန်အိတ်များကြားတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော စပါယ်ရာကိုမြင်တွေ့သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှဗိုးသည် စပါယ်ရာကိုကြည့်ပြီး ကူတိုဆိပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအခြေအလွှားကြည့်ရှုလိုက်ရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားသော စိုးအောင်၏ သမ္ဗန်ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

စိုးအောင်သည် အင်စပက်တော်လှဗိုးကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ဝေယမ်းပြသွားလေရာ အင်စပက်တော်လှဗိုးက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ပြီး မော်လမြိုင် ဘက်ကမ်းသို့ လိုက်ရန်ကြံလေ၏။

စိုးအောင်မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါမိမိ၏ အနောက်မှပုလိပ်များလိုက်လာကြောင်းရိပ်စားမိသဖြင့် မော်လမြိုင်ကမ်းနားအတိုင်း ပြေးလွှားပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကိုခက်နိုးရန်ကြိုးစားနေသော လူတစ်ယောက်ထံမှ ဆိုင်ကယ်ကို လုယူပြီး မောင်းနှင်ခဲ့လေရာ ဆိုင်ကယ်လုယူခံရသောသူက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ကျန်ခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လှဗိုးနှင့် ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုသည် ကူးတိုသမ္ဗန်တစ်စီးကိုဖြင့် မော်လမြိုင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အခြေအလွှား လိုက်ခဲ့၏။

ကမ်းနားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ကယ်အလှူခံရ

သဖြင့် အော်ဟစ်ဆူပူနေသော သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါအနီးသို့ရောက်လာသော ဌာနအုပ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး

“ကျွန်တို့ ကားတစ်စီးလောက် အမြန်လိုချင်တယ်၊ စီစဉ်ပေးပါ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်ရာ ခဏကြာလျှင် ဂျစ်ကား တစ်စီးရရှိသဖြင့် စိုးအောင်၏ ဆိုင်ကယ်အနောက်သို့ ကမန်းကတန်း လိုက်ခဲ့လေ၏။

စိုးအောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို မုန့်၊ သံဖြူရောင်၊ ရေးလမ်းအတိုင်းတရကြမ်းမောင်းနှင့်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး အုံ့မှိုင်းပြီး ဝေပြင်းများတိုက်တော်ကာ မိုးခွဲများကျဆင်းလာ၏။

ခဏကြာလျှင် မိုးသည်းထန်လာသဖြင့် စိုးအောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို သံတံတားပြီး မောင်းနှင့်နေရ၏။

မိမိအနောက်မှ ဂျပ်နီအလိုတော်ရုံပေးထားသူများ လိုက်ပါလာသဖြင့် လမ်းခရီးတွင် မနားဝံ့ဘဲ ခရီးနှင့်ခဲ့လေ၏။

စိုးအောင်သည် လမ်းခရီး၌ ဓါတ်ဆီပြတ်သွားသဖြင့် ကားဝပ်ရှော့ တစ်စုသို့ဝင်ပြီး ဓါတ်ဆီဖြည့်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ အင်စပက်တော်လုမီးသည် အနောက်မှ ဂျစ်ကားဖြင့် အကြမ်းလိုက်လာလေ၏။

စိုးအောင်၏ ဆိုင်ကယ် ထွက်ခွာသွားသောအခါ အင်စပက်တော်လုမီး၏ ဂျစ်ကား ထိုးဆိုက်လာပြီး ဝပ်ရှော့တွင် ဆီဝင်ဖြည့်ပြန်၏။

ထိုအခါဝင်ရှော့ဆရာက

“ဒီနေ့ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဆီဝင်ဖြည့်တဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေပြည့်နေပါလား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမီးက ဝပ်ရှော့ဆရာကို အလောတကြီးကြည့်ပြီး

“ဘာ.. ဆိုင်ကယ် ဆီဖြည့်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒီဆိုင်ကယ်က အညှီရောင် ဘီအက်အေ ဆိုင်ကယ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝပ်ရှော့ဆရာက ခေါင်းညှိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ထွက်သွားတာ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမီးနှင့် ယာမာမိုတိုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

“အမြန်ဆုံးလိုက်ကြမယ်”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

စိုးအောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်း မောင်းနှင်ပြီး တစ်မြို့

ပြီးတစ်ပြည့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ထားဝယ်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထားဝယ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ စိုးအောင်၏ ဆိုင်ကယ်စက်ချို့ယွင်းသွားသဖြင့် ဝပ်ရှော့တွင် ဝင်ရောက်ပြင်ဆင်ရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်လှမိုး၏ ဂျစ်ကားသည် ထားဝယ်မြို့ထဲသို့ဝင်လာပြီးစိုးအောင်ရောက်ရှိနေသော ဝပ်ရှော့သို့ မောင်းနှင်လာလေ၏။

စိုးအောင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီးမိမိ၏ ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆင်ခြင်းကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဝပ်ရှော့ရှိ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို လှယက်မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည်ထွက်ပြေးသွားသောစိုးအောင်ဆိုင်ကယ်ကို မြင်လိုက်ပြီးအနောက်မှတစ်ဖက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

စိုးအောင်သည်အရှေ့ကဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့ပြီး အင်စပက်တော်လှမိုး၏ ဂျစ်ကားက အနောက်မှလိုက်ခဲ့လေ၏။

သရက်ရွှေင်းသို့ရောက်သောအခါ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး အုံ့ခိုင်းပြီးလေပြင်းများ တိုက်ခတ်ကာ မိုးခွဲများ ကျဆင်းလာ၏။

ခဏကြာလျှင် စိုးသည်ထန်လာသဖြင့် စိုးအောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို သတိထားပြီးမောင်းနှင်နေရ၏။ ခဏကြာလျှင်

စိုးအောင်၏ဆိုင်ကယ်စက်မမှန်သလိုဖြစ်လာ၏။

စိုးအောင်သည်မိမိဆိုင်ကယ်ကိုစိတ်မချတော့သဖြင့် ကမ်းပေါ်ဘက်သို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လာ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုး၏ ဂျစ်ကားသည်အနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာလေ၏။

စိုးအောင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို ကမ်းစပ်သို့ မောင်းနှင်ပြီး ရှေ့တောထဲတွင် လှံချလိုက်ကာ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကို ယူလာခဲ့၏။ ထိုအခါကမ်းစပ်တွင် စက်လှေအချို့ရှိနေပြီး စိုးအောင်သည် စက်လှေတစ်စီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ စက်နိုးပြီးမောင်းနှင်လေ၏။

စိုးအောင်၏ စက်လှေထွက်စပြုသောအခါ စက်လှေသမားများပြေးလာပြီး

“ဟေ့လူ မှန်တိုင်းရှိတယ်၊ ထွက်လို့မရဘူး”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး စက်လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် စက်လှေသည် ကမ်းမှ ဝေးကွာသွားသဖြင့် ခုန်တက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အင်စပက်တော်လှမိုးက အနီးရှိစက်လှေများထံသို့ သွားပြီး ထောက်အရာရှိဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ တရားခံပြေးတစ်ယောက်ကို

၁၄၈ မယ်မြတ်သူ

ဖမ်းဆီးရန်အကူအညီတောင်းလေ၏။

သို့သော် စက်လှေသမား အားလုံးတ ရာသီဥတု အလွန် ဆိုးဝါးနေသဖြင့် ပင်လယ်သို့မထွက်ဝံ့ကြောင်း ငြင်းဆန်ကြလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကမ်းစပ်မှ တဖြည်းဖြည်း ထွေ ကွာသွားသော စိုးအောင်၏ စက်လှေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မသက်သာ ဟန်ဖြင့်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

သူလျှို့ကောင် လိုက်ပါသွားသော စက်လှေ မှန်တိုင်းကြား တွင် ကွယ်ပျောက်သွားလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သို့မှသာ တိုင်းပြည်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ ဗြိတိသျှတို့လက် မကျ ရောက်မှာဖြစ်၏။

စိုးအောင် လိုက်ပါသွားသော စက်လှေသည် ရာသီဥတု ဆိုး ဝါးသည့်ကြားက မြိတ်ကျွန်းစုအတွင်းရှိ ကျွန်းများ တစ်ကျွန်းပြီး ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားလာနေ၏။ မကြာမီ ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး အုံ့ဆိုင်းညှို့ညှိလာသဖြင့် စက်လှေပဲ့ကိုင်ရင်း စိုးအောင် ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်၌ မှန်တိုင်းထန်တော့မည့် အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရ၏။ စက်လှေငယ်လေးသည် လှိုင်းလုံးများကြားထဲတွင် လူးလိမ့် ခုတ်မောင်းနေရ၏။

မြောင်းသီတာပေ

၁၅၀ ဓမ္မပြတ်လျှာ

ဦးအောင်သည် မိမိသက်စွန့်ကြိုးပမ်း ရယူခဲ့သော လျှို့ဝှက်သတင်းများကို ရေဒီယိုမှ ဖိုရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ကလကတ္တားစစ်ဌာနချုပ်သို့ မိမိနှင့် တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့ ရေဒီယိုလှိုင်းများကို ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှ ဖိုးပြီးဇမ်းယူနေသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးအောင်သည် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်လျှင် မိမိ၏ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်ကို အသုံးပြုပြီး စက်လှေပေါ်မှပင် ကလကတ္တားစစ်ဌာနချုပ်ကို ဆက်သွယ်ရန် ကြံရွယ်ထား၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေချိန်၌ ဌာနချုပ်သို့ ဆက်သွယ်ဖို့ ဝေးစွာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး မိမိအသက်ကိုပင် ပေးဆပ်သွားရနိုင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိအသက်နှင့် လဲပြီး မြန်မာပြည်ကို ဖက်ဆစ်လက်က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

~*~

ဦးအောင်သည် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် စက်လှေငယ်လေး၏ ပဲ့ကို ခံယဉ်းစွာ ထိမ်းကျောင်းနေရ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးမားလွန်းသဖြင့် အနီးဆုံးကမ်းကို ကပ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ဖြစ်နေသဖြင့် ပဲ့ကို ကြိုးစားပြီး ထိမ်းကျောင်းနေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် စက်လှေ၏ စက်သံ မမှန်တော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

ဦးအောင်သည် စက်လှေကို ထိမ်းကျောင်းလို့ မရတော့သဖြင့် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် မျောချင်ရာ မျောပါသွားလေ၏။

ဦးအောင်သည် စက်ရပ်သွားသော လှေကို ကြိုးစားပြီး လိန်း

ကျောင်းနေလေ၏။ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းလက်သည့်အခါတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းရှာဖွေလေရာ ထန်းပင်တမျှ မြင့်မားသော လှိုင်းလုံးကြီးများကလွဲလို့မည်သည်အရာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

စိုးအောင်သည်တစ်ညလုံး မုန်တိုင်းကြားတွင် ရုန်းကန်နေရ ပြီးရုတ်တရက် အဝေးတစ်နေရာမှ မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

စိုးအောင်သည် မီးရောင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ပြီး

“မီးပြတိုက်”

ဟု အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မီးပြတိုက်၏ အလင်းရောင်ကို မြင်သောကြောင့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းများ ပေါများကြောင်း ခိုပိစားမိသွားလေ၏။ အန္တရာယ် ကျောက်ဆောင်များ ကိုရှောင်ကွင်းရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

မိမိစက်လှေသည် သေတွင်းထဲသို့ ဦးတည် ဝင်ရောက်သွားပေတော့မည်။ စိုးအောင်သည် ဘုရားစာများကို တပေါက်တိက ပေါက်ရာ ရွတ်ဆိုနေစဉ်မှာပင် စက်လှေသည် ကျောက်ဆောင်ကို ဝင်တိုက်လိုက်ရာ စိုးအောင်သည် စက်လှေတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လွှင့်စင်သွားလေ၏။

စိုးအောင်လက်ထဲရှိ ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်မှာလည်း

ပင်လယ်ထဲသို့ လွှင့်စင်ကျသွား၏။ စိုးအောင်သည် ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်တို့နုပြောတသစွာ ကြည့်ရှုရင်း

“သွားပါပြီ”

ရေရွတ်လိုက်၏။

အသံလွှင့်စက်မရှိလျှင် လကကတ္တားသို့ ဆက်သွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် စက်လှေကွဲထွက်ပြီး စိုးအောင် လွှင့်စင်ကျသွားလေ၏။ စိုးအောင်သည် ရေထဲတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကူးခတ်ပြီး နောက်မည်းမှောင်နေသော ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းကို အဝေးမှာ မြင်လိုက်ရ၏။

စိုးအောင်သည် ကျွန်းကြီးရှိရာသို့ မျှော်မှန်းပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ ကူးခတ်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မောပန်းလွန်းသဖြင့် ရင်ကွဲမတတ်ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်များကို သတိကြီးစွာ ရှောင်တိမ်းပြီး ကျွန်းရှိရာသို့ ကူးခတ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ စိုးအောင် အမောဆို နေပြီး အဝေး၌ သစ်လုံးအိမ် တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

၁၅၄ မင်းပြတ်သူ

စိုးအောင်သည် သစ်လုံးအိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ
နောက်ဆုံးကျန်နေသော အားဖြင့် တံခါးကို ထုရှိက်လိုက်၏။ တံခါးပွင့်
မလာမီ စိုးအောင် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ညကတစ်ညလုံး မုန်တိုင်းထန်နေသဖြင့် အိပ်
မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ မုန်တိုင်းကျွန်းမှာ နေထိုင်သည့်နေ့က စပြီး
မုန်တိုင်းများကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့မှု မဖြစ်
တော့ချေ။

လေသံ မိုးသံများ တဖြည်းဖြည်းစဲ သွားသဖြင့် မုန်တိုင်းပြီး
တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ချိပ်စားမိလိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တံခါး
ပေါက်မှ ထုရှိက်သံ ကြားရသဖြင့် အလွန်အံ့သြသွားပြီး အနီးတွင်
အိပ်နေချိန် နေသော လင်ဖြစ်သူ ကိုသီဟကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

၁၅၆ မင်းပြတ်သူ

ထိုအခါကိုသိဟကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ယာမှန်းနေပြီး

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ဦးကောင်းများ ဖြစ်နေမလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မဝန်ဆင်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး

“စိန်ဆင်သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ ရှင်ခုတင်ပေါ်မှာပဲ နေခဲ့လေ”

ဟု ပြောကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး သစ်လုံးအိပ်တံခါးကို

ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက် လဲကျနေသဖြင့် အလွန်

အံ့သြပြီး

“လူ-လူ-တစ်ယောက်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများ

ရွှံ့စိုနေပြီး မုန်တိုင်းကြောင့် သင်္ဘောဖျက်ပြီး ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာပုံ

ရ၏။ မဝန်ဆင်က အနောက်သို့ လှည့်ပြီး

“ကိုသိဟ-ကိုသိဟ”

ဟု အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်နေစဉ် လဲနေသူက အင်ခနဲ ညည်းညူ

လိုက်လေ၏။ မဝန်ဆင်က လဲနေသူ၏ ပခုံးကို တွဲခေါ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မကို ဝှံ့ယ်ပြီး လိုက်ပေါ့”

ဟု ဆိုကာ သစ်လုံးအိပ်တံခါး အနောက်ဘက် အဝန်းသို့ ခေါ်

ဆောင်နေစဉ် ကိုသိဟသည် မျိုင်းထောက်ကို အားပြုပြီး အနီးသို့

မြန်းသီတဇေ

မင်းတိုင်ကျွန်း

၁၅၇

လျှောက်လှမ်းလာကာ

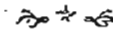
“သင်္ဘောဖျက်လာတဲ့ ဒုက္ခသည်ပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

~*~

မိကပ်နေထိုင်ပြီးသူလျှို့ဝှက်သတင်းကိုစောင့်ကြည့်နေရ၏။

ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုကသူလျှို့ဝှက်နှင့်ပတ်သက်သောအချက်
အလက်များကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာကီးထံသို့ သံကြိုးရိုက်ပြီးပို့ဆောင်
ပေးလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီးဆာကီးထံမှ သူလျှို့ဝှက်ကိုအရေးတကြီးစောင့်
ကြည့်ရန် ညွှန်ကြားချက်ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့် ဂျပန်ဗိုလ် ယာမာမိုတိုသည်
မုန်တိုင်းစသွားသော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဆာကီးနှင့်သံကြိုးပင်လယ်ပြင်
အခြေအနေကိုမသိနိုင်သေးချေ။

စက်လှေငယ်လေးကို ဗိုလ်မှူးမောင်းနှင်သွားသော ဗိုလ်အောင်
တစ်ယောက်ပင်လယ်ထဲတွင်အစပျောက်သွားလေပြီလော။

ဗိုလ်အောင်၏စက်လှေသတင်းကိုအတိအကျမရမချင်းသူတို့
စိတ်မအေးနိုင်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့ကလေး၌

သဘောပျက်လာပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါစိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မီးပြတိုက်က မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်တဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့

သဘောက စက်ပျက်နေပြီ။ ကျောက်ဆောင်တွေကို လုံးဝ မရောင်
တိမ်းနိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမိန့်ထဲသို့ညွှတ်စိုးအောင်ကို ကယ်တင်

ခဲ့သော မိန်းမဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုမိန်းမသည် မျက်လုံးများဝိုင်းစက်
ကြည်လင်ကာ ချောမောလှပသူဖြစ်၏။

သူမ၏ပိတ်ပင်ရောင်ဆွယ်များသည် စွင့်ကားသော တင်သား

အထိအောင် ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ရှည်လျားသော အရပ်အမောင်းနှင့်
လိုက်ဘက်ညီလှ၏။

စိုးအောင်က မိန်းမကို ကြည့်ပြီး

“ညက ကျုပ်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမလှက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြီး

“ကီစွမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့က ငုဒ္ဒဘာသာဝင်တွေပဲ၊

ကုသိုလ်ရတယ်လို့တောင် သဘောထား ပါတယ်၊ ကျွန်မ နံမည်
မစိန်ဆင်လို့ခေါ်တယ်၊ သူက ကျွန်မ ခင်ပွန်း ကိုသီဟတဲ့၊ ကျွန်မတို့

နောက်တစ်နေ့နံနက် စိုးအောင် သတိရလာသောအခါ နွေး
ထွေးသော အိမ်ယာ တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်နေပြီးသူ၏ အရှေ့၌ ချိုင်း
ထောက်တစ်ချောင်းကို ထောက်ပြီးရပ်နေသူတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် ဥပဓိရုပ် ကောင်းမွန်ပြီးလေးထောင့်စပ်။ပ်
မေးရိုးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေ၏။ စိုးအောင်က ချိုင်းထောက်နှင့်
သူကိုနားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ချိုင်းထောက်နှင့်လူက သက်ပြင်းချပြီး

“ခင်ဗျား မုန်တိုင်းကျွန်းကို ရောက်နေတာ၊ မုန်တိုင်းမိပြီး

လင်မယားက ကျွန်းပေါ်မှာပဲအေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်ကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုသီဟ ဆိုသူက စိုးအောင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျားတို့သဘောမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စိုးအောင်သည် ရှုတ်တရက် ဖြေဆိုရ

ခက်ပြီးကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ်

“ကိုသီဟ ဧည့်သည်ကို နားနားနေနေ နေပါစေဦးရှင်”

ဟု မစိန်ဆင်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုသော်လည်း ကိုသီဟက နားစင်ဟန် မရှိဘဲ

“ဒီလောက်ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပင်လယ်ထဲကို ထွက်တာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ပဲ့နင်းက ပင်လယ်ရေကြောင်း နားမလည်ဘူးလား”

ဟုဆက်လက်မေးမြန်းလေ၏။

စိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“တကယ်တော့ ကျွန်က မြိတ်ကျွန်းစုက ငှက်သိုက်တွေကို သုတေသန စာတမ်းလုပ်ဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့ သုတေသီဗျ၊ ပင်လယ် ရေကြောင်းကိုလုံးဝ နားမလည်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကိုသီဟ ဆိုသူက တွေးဆဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်

နေလေ၏။ ထိုအခါ မစိန်ဆင်က စိုးအောင်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

“အိပ်ယာထဲမှာ ခဏနားနေပါဦးရှင်”

ဟုပြောကာ ကိုသီဟကို တွဲပြီး အခန်းအပြင်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

သူတို့ လင်မယား ထွက်ခွာသွားသောအခါ စိုးအောင်သည် ထူးဆန်းသော လင်မယားအကြောင်းကို တွေးတောနေလေ၏။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် တွင်သူတို့လင်မယားအဘယ်ကြောင့်လာရောက်နေထိုင်နေသနည်း။

မစိန်ဆင်သည် ရုပ်ရည် ချောမောသလောက် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းပြီး ကိုသီဟမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျသော အမူအရာ မျိုး ရှိလေ၏။

မိမိ၏ ရေဒီယိုအသံဖမ်းစက် ပင်လယ်ထဲတွင် ပျက်စီးသွား သဖြင့် ကလကတ္တားစစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက် သွား၏။ မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကလကတ္တားစစ်ဌာနချုပ်မှလူများကို ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်ပြီး မိမိကို လာရောက် ခေါ်ဆောင်ခိုင်းရန် ဖြစ်၏။

စိုးအောင်သည် ရေဒီယို အသံဖမ်းစက်အကြောင်း တွေး

၁၆၄ မင်းပြတ်သူ

တောရင်းထိုကျွန်းပေါ်တွင်မီးပြတိုက်တစ်ခုရှိကြောင်းသတိရလိုက်၏။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် မီးပြတိုက်ရှိသဖြင့် မီးပြတိုက်နှင့် ပတ်သတ်သောအစောင့်အရှောက်ရှိမည်ထင်၏။

မိမိကံကောင်းလျှင် ငါ့ယာလက်စက် တစ်ခုလည်း ရှိနေနိုင်၏။ စိုးအောင်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ ဖလင်လိပ်ထည့်ထားသောသတ္တုဘူးကိုလက်ဖြင့် စမ်းလိုက်မိ၏။

ရေလုံအိတ်ထဲတွင်လည်း မိမိထောက်လှမ်းထားသောဂျပန်စစ်တပ်၏လျှို့ဝှက်ချက်များရှိနေ၏။ ထိုအခါစိုးအောင်၏စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်တက်ကြွသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မစိန်ဆင်သည် နံနက်စာစားသောက်ရန် ထမင်းကြော်နှင့်ဝက်အူချောင်း ပြင်ဆင်နေစဉ် ကိုသီဟသည်အံ့ဆွဲထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ယုတ်ယူပြီး တိုက်ရွတ်ဆေးကြောနေလေ၏။

ပြီးနောက်ထမင်းဝိုင်းသို့ချိုင်းထောက်ကြီးတဒေါက်ဒေါက် ထောက်ပြီးရောက်ရှိလာလေရာ မစိန်ဆင်က ယောက်ျားဖြစ်သူ စားသောက်ရန်ပြင်ဆင်ပေးပြီး

၁၆၆ ခမယ်ပြန်သူ

“ဧည့်သည်ကို ကြည့်ရတာ ပင်လယ်ထဲမှာ ဒုက္ခအတော် ရောက်နေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကိုသီဟက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ဝါတော့ သူ့ကို သိပ်သဘောမတွေ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီလောက်ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေချိန်မှာ ကိုယ့်အသက်ကို မနုမ္မာဘဲ ပင်လယ်ထဲကို ထွက်ပစ်တဲ့ သဘော မရှိဘူး၊ သူဟာ မြိတ် ကျွန်းစုက ငှက်သိုက်တွေကို သုတေသနပြုချင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီလောက်ရာသီဥတု ဆိုးဝါးချိန်မှာ ဘယ်လို ငှက်သိုက်ကို လေ့လာ မှာလဲ၊ ကဲ... မီးပြတိုက်စောင့်ကြီးဦးကောင်းကို သူ့အကြောင်းသွား ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လေရာ မစိန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ရှင်လူကြီးက တော်တော် အားကိုးရတယ်၊ သူမှူးပြီးလဲ မနေ ရင်ကံကောင်း”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုသီဟက ချိုင်းထောက်ကို တခေါက်ခေါက် ထောက်ရင်း အိမ်နံဘေးရှိ မြင်းစောင်းရှိရာသို့ သွားပြီး ပက်လက်ညှပ်လှည်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မစိန်ဆင်က ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပျံ ထွက်လိုက်ပြီး

မြင်းသီတေ

ပုန်တိုင်းကျွန်း ၁၆၇

“ရှင်လဲဦးကောင်းနဲ့ ရောပြီး သောက်မနေနဲ့”

ဟုပြောလေရာ ကိုသီဟက စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ မြင်းလှည်း တိုသာမောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

~*~

တိုယ့်လုံးရေစိုနေသဖြင့်ရှိက်စိုက်သေးအသွယ်သွယ်ပေါ်လွင်ကာ
အလှကြီးလှနေလေ၏။

စိုးအောင်သည် မစိန်ဆင်ကို အားတုံအားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်
ကာကမန်းကတန်းအခန်းထဲကထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ခဏကြာလျှင်
ရေချိုးပြီးကာစဆံပင်များစွာလန်ကြနေသော မစိန်ဆင် စိုးအောင်
အိပ်ခန်းဝသို့ရောက်လာလေ၏။

မစိန်ဆင်ကလေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှင်အတွက်ကြက်သားဆန်ပြုတ်လုပ်လာတယ်၊ သောက်
လိုက်နော်”

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင်ကမစိန်ဆင်ကိုကျေးဇူးတင်ဟန်
ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ မစိန်ဆင်ယောက်ျားမရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မစိန်ဆင်က

“ကျွန်မယောက်ျားမီးပြတိုက်ကသူမိတ်ဆွဦးကောင်းဆီ
ကိုသွားတယ်ရှင်”

ဟုပြောလေရာစိုးအောင်ကသက်ပြင်းချပြီး

“မီးပြတိုက်မှာဝန်ထမ်းဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာမစိန်ဆင်က

မစိန်ဆင်သည် စိုးအောင်၏ အိပ်ခန်းဝသို့ သွားပြီးတခါးဝမှ
ရောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလေရာ စိုးအောင် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သဖြင့်
ထမင်းဟင်းများကိုဆက်လက်ချက်ပြုတ်နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ထမင်းဟင်းများ ကျက်သွားသဖြင့်
ရေချိုးခန်းသို့ သွားကာ စိမ်ပြေနပြေ ရေချိုးနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌
စိုးအောင်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာပြီးကိုယ်လက်သန်စင်ရန်
ရေချိုးခန်းဘက်သို့ထွက်ခဲ့၏။

ရေချိုးခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ မစိန်ဆင်နှင့်
ပက်ပင်းတိုးလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် ထဘီရင်လျားဖြစ်နေပြီး တစ်

၁၇၀ မင်းပြတ်ဂျာ

“အဘိုးကြီး ဦးကောင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်ရှင်၊
ဦးကောင်းကလည်း ဖိုးသမားကြီးပါ။ ကျွန်မယောက်ျားလည်း
သူနဲ့ပေါင်းပြီးသောက်နေတာပါပဲ”

ဟုတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်ပြောကာအခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။
စိုးအောင်သည်မစိန်ဆင်၏လှပသောနောက်ပိုင်းကိုကြည့်
ပြီးသက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညစာစားရန် မစိန်ဆင်ကစိုးအောင်ကိုထမင်းစားရန်
လာရောက်ခေါ်ဆောင်လေ၏။ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သော
အခါကိုသိဟသည်ထမင်းစားပြီးဟန်ဖြင့်အခန်းထောင့်တွင်အရက်
တစ်လုံးနှင့်ထိုင်ပြီးရေချိန်ကိုက်နေလေ၏။

စိုးအောင်ထမင်းစားပွဲ၌ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါမစိန်ဆင်
ကပန်းကန်ထဲသို့ယုန်ကင်တစ်ချောင်းထည့်ပေးပြီးကြက်ဥနှင့်ငါး
ခြောက်ဟင်းကိုလည်းထည့်ပေးလေ၏။

မစိန်ဆင်ကအားမနာတမ်းစားရန်စိုးအောင်ကိုပြောလေ၏။

၁၇၂ မယ်မြတ်သူ

သူမကိုယ်တိုင်လည်း စိုးအောင်နှင့်အတူ ဝင်ရောက် စားသောက်လေ၏။ စိုးအောင်သည် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားရင်း ကိုသီဟကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်ရာ အရက် အလွန်အကျွံ မူးနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ကိုသီဟက မစိန်ဆင်ကို ကြည့်ပြီး

“ငါ့အိပ်ချင်ပြီ-ငါ့ကိုအိပ်ခန်းထဲလိုက်ပို့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် လင်ဖြစ်သူကို မနိုင်တနိုင် တွဲရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားလေ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကိုသီဟသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် ကိုသီဟကို စောင့်ပါးလေး တစ်ထည် ခြုံပေးလိုက်ရင်း အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။ စိုးအောင်က မစိန်ဆင်ကို ကြည့်ပြီး

“ကံဆိုးရှာတဲ့မိန်းမပါလား”

ဟု တီးတိုးရေချွတ်လိုက်၏။

✽

မစိန်ဆင်သည် စိုးအောင်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလေသံ သဲ့သဲ့ဖြင့်

“ရှင်-စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“စားလို့သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်ထမင်းတွေ အများကြီး စားပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် စိုးအောင်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ကြည့်ကာ

“ခါ...ကျွန်မယောက်ျားတုံးစုံပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင်က မစိန်ဆင်တို့ လင်မယားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လူသူအရောက်အပေါက်မရှိတဲ့ မုန်တိုင်းကျွန်းမှာ လာနေရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ဆင်က စိုးအောင်ကို လှပသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ

“မုန်တိုင်းကျွန်းလို့ နေရာမျိုးမှာ ကျွန်မလို မိန်းမသား တစ်ယောက်က ဖျော်နေမယ်လို့ ရှင်ထင်သလား။ တကယ်တော့ ဒီနေရာမျိုးမှာ ကျွန်မ လုံးဝ မပျော်ဘူးရှင်၊ ဘယ်ကို ကြည့်ကြည့်ပင်လယ်နဲ့ စိုးကောင်းကင်ကိုပဲ မြင်ရတဲ့ အထီးကျန် နေရာမျိုးမှာ မိန်းမသား တစ်ယောက် ဘယ်ပျော်ပါ့မလဲရှင်”

ဟုပြောလေရာ စိုးအောင်က သူမကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး

“ခါဆိုရင် မစိန်ဆင် ယောက်ျားရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာနေတာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မစိန်ဆင်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ဆန္ဒကြောင့်ပါ။ တကယ်တော့ သူလည်း ကျမ်းမာရေးကောင်းခဲ့ရင် မြို့ပေါ်မှာ ပျော်မှာပါ။ အခုတော့ သူ့ခြေတစ်ဖက်က မပျော်လင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးရလို့လူတောထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်က သက်ပြင်းချဲ့ပြီး

“သူ့ခြေတစ်ဖက်က ဘာလို့ဆုံးရှုံးရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မစိန်ဆင်ကဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ သူ့ကို ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်ပြီး ခြေတစ်ဖက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာပဲ။ တကယ်တော့ ကိုသိဟက ရည်မှန်းချက်သိပ်ကြီးတယ်။ သူ့ဘဝမှာ လုပ်ချင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူ့ခါတွေ တစ်ခုမှ မလုပ်လိုက်ရဘဲ ခြေတစ်ဖက် အဆုံးခံလိုက်ရတော့ သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး စိတ်ကျဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး သူ လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေချင်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရဲ့ ဖွေးစားဖခင်ရိတ် ဖိတ်ကို ပြန်လာပြီး မုန်တိုင်းကျွန်းမှာ နေချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ သူ့ကို မုန်တိုင်းကျွန်းမှာ မနေဖို့ လူတွေအားလုံးက တားဆီးကြပေမဲ့ ဘယ်သူ့စကားကိုမှ နားမထောင်ဘူး။ ကျွန်းပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း”

၁၇၆ ဓမ္မပြတ်သုတ်

သော မိတ်ဆွေက မီးပြတိုက်စောင့်ကြီး ဦးကောင်း၊ ဦးကောင်းက
စိုးသမားကြီး အခုတော့သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းမိနေကြပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင်က မစိန်ဆင်၏မျက်နှာကိုကြည့်
ပြီး

“ခင်ဗျားတို့မှာရင်သွေးမရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ဆင်က ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ
အတန်ကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီးကိုသိဟရင်သွေးမရနိုင်တော့ဘူး”

ဟုဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့်ပြောလေ၏။ စိုးအောင်သည်မစိန်ဆင်
၏ဆုံးရှုံးမှုကိုပိုမိုသိနားလည်လိုက်မိ၏။

ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရလိုက်ပဲ တံဆိုးရှာတဲ့ မိန်းမ တစ်
ယောက်ပါလား။ သူမဘဝဟာ ဒုက္ခတလင်ယောက်ျားနဲ့ကျွန်းပေါ်မှာ
ဘယ်လောက်အထီးကျန်ဆန်လိုက်မလဲ။

စိုးအောင်သည်ထိုသို့တွေးတောပြီးသူမဘဝကိုစာနာစိတ်
များဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူမ၏နလုံးသားကွက်လပ်ကိုကူညီဖြည့်တင်း
ပေးချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကြေကွဲစရာအထီးကျန်မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုဘယ်သူကယ်တင်ပေးမည်နည်း။

စိုးအောင်သည်မစိန်ဆင်ကိုနားလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

မြင့်မီစာပေ

ပုဂံတိုင်းကျွန်း ၁၇၇

“ကျွန်းပေါ်မှာတော်တော်အထီးကျန်မှာပဲနော်”

ဟုပြောလေရာမစိန်ဆင်ကအံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကျွန်မ ဘာကိုအထီးကျန်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မက အိမ်ထောင်
သည် မိန်းမလေ။ ယောင်နောက် ဆံထုံးပါမြေဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်
လေ၊ ကျွန်မ ယောက်ျားအနောက်ကို ကျွန်မလိုက်မှာပေါ့၊ ဒါဟာ
ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားပဲလေ”

ဟုဆိုလိုက်ရာစိုးအောင်က

“ဒါ ဝတ္တရားတဲ့လား။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ဝတ္တရားရဲ့

အကျဉ်းကျစ်နေရတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် စိုးအောင်စကားကြောင့်
အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး

“အို...ဘာ ဝတ္တရားရဲ့အကျဉ်းစံမှမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာစိုးအောင်ကိုကျောခိုင်းပြီးအခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်
သွားလေရာစိုးအောင်ကသူမအနောက်သို့လိုက်ပြီးလက်မောင်းကို
ရွှေကာ

“နေပါဦး မစိန်ဆင် ဘာလို့ ရှောင်ပြေးတာလဲ၊ အမှန်ကိုရင်
မဆိုင်ဝံ့ဘူးလား၊ အထီးကျန်ဝေဒနာကို တစ်ယောက်တည်း ဆက်
ခံစားချင်လို့လား၊ မစိန်ဆင်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်ချင်းစာလို့ပြောတာပါ”

မြင့်မီစာပေ

၁၇၈ ခယ်လီလီယို

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစိန်ဆင်သည် စိုးအောင်ကို ဖျက်လုံးချင်း
ဆုံးအောင်ကြည့်လိုက်၏။ စိုးအောင်က သူမတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံး
ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ် ရှိနေစဉ်ခဏမှာတော့ မစိန်ဆင် အထီးကျန် မနေ
စေရဘူး”

ဟုဆိုကာသူမကိုရင်ခွင်ထဲသို့ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ မစိန်ဆင်က
ခွန်အားမဲ့စွာ ရုန်းရင်း

“မတော်ပါဘူးရှင်”

ဟုတီးတိုးငြင်းဆန်၏။ စိုးအောင်က သူမကို ငြင်းဆန်ခွင့်
မပေးဘဲ ခုတင်ပေါ်သို့ပွေ့ချီတင်လိုက်၏။ မစိန်ဆင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး
နေရာအနှံ့နှမ်းရှုံ့နေစဉ် သူမထံမှညည်းညူသံသို့သဲသဲကြားနေရ
တော့၏။

~*~

စိုးအောင် နံနက် အိပ်ယာနိုးသောအခါ ရတင် ပေါ်တွင်
မစိန်ဆင်ကိုမတွေ့ရတော့ချေ။ ညကသူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ပွဲဝင်ပြီး
နောက်မောမောပန်းပန်းနှင့်အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

မိမိအိပ်ပျော်နေစဉ်မစိန်ဆင်ထွက်ခွာသွားခဲ့ပုံရ၏။

မစိန်ဆင် ထွက်ခွာသွားသော်လည်း မွေ့ယာ တစ်ခုလုံး
မစိန်ဆင်၏ကိုယ်သင်းနဲ့သင်းပျံ့ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မစိန်ဆင် ညက သူမ နှစ်ပေါင်းများစွာ မပြည့်စုံခဲ့သော
ကွက်လပ်ကိုဖြည့်ခွင့်ရသဖြင့် များစွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေခဲ့ရ၏။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မစိန်ဆင်ကို ထူထူးခြားခြား တရွက်
မက်မက် ဖြစ်ခဲ့၏။ မစိန်ဆင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်းသည် မိမိအတွက်
အရာရာအသစ်အဆန်းတစ်ခုနယ်ခံစားရ၏။

စိုးအောင် ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မစိန်ဆင်
သည် စားပွဲကို ကျောခိုင်းလျက် ထမင်းကြော်နေပြီးကိုသီဟကို
စားပွဲ၌ထိုင်လျက်သားတွေ့ရ၏။ ကိုသီဟကစိုးအောင်ကိုခေါင်းမော
မကြည့်ဘဲ

“ထိုင်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင် စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သောအခါ
မစိန်ဆင်က အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းကြော်
ပန်းကန်ကိုကိုင်ပြီးအနီးသို့ရောက်လာ၏။

မစိန်ဆင်က

“ကိုစိုးအောင် ထမင်းကြော်နဲ့ ငါ့ရံချောက်ဖုတ်လေးစားပါ”

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင်ကထမင်းကြော်ကိုတိုတနန်းဆီဘဲ
ကနန်းစားရင်းကိုသီဟကိုမသိမသာအကဲခတ်လိုက်ရာကိုသီဟက
စိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ ညက ကျွပ်မိန်းမနဲ့ တော်တော် စတားပြော
လိုက်ရတယ် ထင်တယ်၊ ကျွပ်မိန်းမက ကျွန်းပေါ်မှာ အထီးကျန်

နေရတော့ခင်ဗျားကိုမနားတမ်းပြောမယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားလည်း
တော်တော်ပင်ပန်းသွားမှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ စိုးအောင်က ကိုသီဟ၏မျက်နှာကိုမလုံမလဲ
ကြည့်ပြီး

“မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ...ကျွပ်လည်း စကားပြောကောင်း
ကောင်းနဲ့ပြောနေတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုသီဟက စိုးအောင်ကို အသံခက်သော
အမူအရာဖြင့်ကြည့်ရင်း

“တစ်နေ့က မုန်တိုင်းကြောင့်မီးပြတိုက်ကအင်တင်နာ ကျိုး
သွားလို့ကျွပ်သွားပြီးကျွညီလိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားညကစကားပြောရ
လို့ပင်ပန်းနေရင်လည်း နေခဲ့ပါဗျာ”

ဟုဆိုလေရာ စိုးအောင်က မီးပြတိုက်၏အခြေအနေကို
သိချင်သောကြောင့်တိုသီဟနှင့်လိုက်ရန်ကြံစည်လိုက်ပြီး

“ရပါတယ်ဗျာ...ကျွပ်မပင်ပန်းပါဘူး၊ မီးပြတိုက်မှာ လိုက်ပြီး
ကျညီပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေရာ မစိန်ဆင်ကထမင်းပိုင်းအနောက်တွင်ရပ်ပြီး
နားထောင်နေလေ၏။ ထိုအခါကိုသီဟက

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျွပ်တို့နေမမြင့်မီသွားကြမယ်”

ဟုဆိုကာရှေ့ဦးဆောင်ပြီးအိမ်ထဲမှထွက်သွားလေ၏။
ကိုသီဟအိမ်အပြင်သို့ရောက်သောအခါမစ်နီဆင်ကအနီး
သို့ရောက်လာပြီး

“သူ့စကားတွေကတစ်မျိုးပဲညဟုန်းကကျွန်ုပ်တို့အကြောင်း
ကိုသိနေသလိုပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချ
လိုက်လေ၏။ စိုးအောင် အိမ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုသီဟ
သည်ပက်လက်မြင်းလှည်းပေါ်သို့ရောက်နှင့်နေပြီးမိမိကိုစောင့်နေ
ကြောင်းတွေ့ရ၏။

မြင်းလှည်း ထွက်ခွာပြီးအတန်ကြာသည် အထိ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦးစကားမပြောဖြစ်ဘဲငြိမ်သက်စွာသွားလာနေရာမှကိုသီဟက

“ခင်ဗျားမှာအိမ်ထောင်မရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စိုးအောင်ကညကအဖြစ်ကိုသတိရပြီး

“ကျုပ်အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်သေးပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။ ကိုသီဟကစိုးအောင်၏မျက်နှာကိုစူးစိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းတာပေါ့ ကျုပ်ကတော့အိမ်ထောင်
ရေးရဲ့သားကောင်ဖြစ်နေတာကြာပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က ကိုသီဟကို မျက်မှောင်ကြွတ်
ကြည့်ပြီး

“မစ်နီဆင်ကအင်မတန်စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့မိန်းမ
တစ်ယောက်ပါဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုသီဟကမျဲဖြူးဖြူးလိုက်ပြီး

“ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုမဆွေးနွေးချင်
ပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ပြီးအဝေးဆီသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ

“ဟိုး...မှာ မြင်နေရတာ ခင်ဗျား သဘောမောက်တဲ့ညက
မြင်လိုက်ရတဲ့မီးပြတိုက်လေ”

ဟုပြောလေ၏။

စိုးအောင်က မီးပြတိုက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီးလှည်းလမ်း တစ်
ဖက်ရှိချောက်တမ်းပါးကိုကြည့်ကာ

“ဒီချောက်ကမ်းပါးကြီးကအတော်မက်စောက်မယ်နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုသီဟသည်စိုးအောင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး

“မက်စောက်တာပေါ့ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ပြုတ်ကျသွားရင်
စိမ့်ညက်ညက်ကျေသွားမှာပဲ၊ ခင်ဗျား ဆင်းကြည့်ရင်ကြည့်လေ”

ဟုပြောကာ ဇာက်ကြိုးကို ဆွဲပြီးမြင်းလှည်းကို ရပ်ပေး

၁၈၄ မယ်မြတ်သူ

လေ၏။ စိုးအောင်က မြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ချောက်ကမ်းပါး ဆီသို့
လျှောက်လှမ်း သွားလေ၏။

ထို့နောက် ချောက်ကမ်းပါး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကာ

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... အတော်မက်စောက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါး

ကြီးပဲ... အောက်က ပင်လယ်လှိုင်းတွေကိုတောင် ဈေးရေးလေးပဲ
မြင်ရတယ်”

ဟုပြောပြီး မြင်းလည်း ဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ
မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စိုးအောင်မျက်လုံးပြူး
သွားပြီး

“မနောက်ပါနဲ့ ကိုသီဟရယ်... ကျုပ်က သေနတ်ဆိုရင် ရင်တုန်
တယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ကိုသီဟသည် စိုးအောင်ကို နှစ်လုံးပြူး
သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြီး

“နောက် ခနတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်လိုက်
နဲ့နော်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တောကောင်တွေ ပစ်နေကျမို့ ကျုပ်လက်က
သိပ်ခြောင့်တယ်”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။

စိုးအောင်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

မြင်းသီတပေ

ဝန်တိုင်သွန်း

၁၈၅

“ကျုပ်ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ ကိုသီဟရယ်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုသီဟက ခဲပြူးလိုက်ပြီး

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားအမှား မဟုတ်ပါဘူး၊ အသုံးတူတဲ့

ကျုပ်မိန်းမရဲ့အမှားပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်
အောင် ဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။

ညက သူလျှို့တစ်ယောက်မကျူးလွန်သင့်သော ပြစ်မှုတစ်ခု
ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ကျူးလွန်မိလိုက်၏။ ကလကတ္တားမြို့မှာ သူလျှို့
သင်တန်းတက်စဉ်က သူလျှို့တစ်ယောက်အတွက် ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံး အန္တရာယ်မှာ မိန်းမလူများ ဖြစ်သည်ဟု သင်ကြား
ပေးခဲ့၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သူလျှို့သက်တမ်းတလျှောက် မိန်းမ
များနှင့် ကင်းကွာအောင် နေထိုင်ခဲ့၏။

ယခု မစိန်ဆင်နှင့်တွေ့တော့မှ သံမဏိဆုံးပြတ်မျက်များ
အရည်ပျော်သွားခဲ့ရ၏။ ကိုသီဟက စိုးအောင်ကို အေးစက်သော
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူ မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်အတွက်
အခုသေးအမှားပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တွေမယူပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်
ဆီက အခွင့်အရေးရရင် မဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျား ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

မြင်းသီတပေ

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က လက်တာပြလိုက်ပြီး

“မစိန်ဆင်က ဒီလိုမိန်းမမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကိုသီဟ၊ ခင်ဗျား
အထင်မမှားပါနဲ့”

ဟုအထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ပြောဆိုနေမိ၏။

ကိုသီဟက

“အဝိုတွေ မကြားချင်ဘူးဗျာ... ကျုပ်လိုချင်တာပဲ ပြောမယ်၊
ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ခြိတ်ပုံဖလင်ဘူးနဲ့ ရေလုံသားရေ
အိတ် ကျုပ်ကို ပေးစမ်း”

ဟုအမိန်ပေးလိုက်ရာ စိုးအောင်သည် အန္တရာယ်၏ အဖွေ
အသက်များကိုခံစားလိုက်ရလေ၏။

စိုးအောင်က ကိုသီဟကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျား ဘာလို့ လိုချင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုသီဟက

“ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်းတွေ ပေါက်ကြားမှာ
စိုးလို့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မြင်မြင်ချင်း မသင်္ကာ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်
တို့ဒေသက ပဲခူးတွေဟာ ရာသီဥတုအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
နားလည်တယ်၊ မုန်တိုင်းထန်မဲ့အချိန်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကို ဘယ်
တော့မှ မထွက်ဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်

လူမျိုးကို သစ္စာဖောက်ပြီး အမေကျော် ခွေးတော်လွမ်းတဲ့ သူလို့
တစ်ယောက်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က ကိုသီဟကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ
ယမ်းကာ

“ကျုပ်က သစ္စာဖောက်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဖက်ဆစ်စနစ် ဘယ်
လောက်ဆိုးဝါးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိသလား၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ဟာ
အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ထက် အများကြီး ပိုဆိုးတယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ဖက်ဆစ်
လက်အောက်က လွတ်မြောက်စေချင်လို့ ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက်
ကြိုးပမ်းနေတာ”

ဟုပြောလေရာ ကိုသီဟက လက်သင့်ခံဟန် မရှိဘဲ စိုးအောင်
ကို နှစ်လုံးဖြူးသေနတ်ဖြင့် ချိန်ခွယ်ပြီး

“စကားမရှည်နဲ့ သစ္စာဖောက်ကောင်၊ ခင်းအိတ်ထဲက ဖလင်
ဘူးနဲ့ ရေလုံအိတ် ငါ့ကို ပေးစမ်း”

ဟုအမိန်ပေးလိုက်၏။ စိုးအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဖလင်ဟာ ဖက်ဆစ်စနစ်က လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
အများကြီး အထောက်အကူပြုတဲ့ ပစ္စည်းတွေဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုသီဟက လက်မခံဘဲ နှစ်လုံးဖြူးသေနတ်
ဖြင့် ချိန်ပြီး

“အဲဒီလင်တွေကျုပ်တို့ပေးစမ်း၊ ခင်ဗျား ဒူးထောက်လိုက်
ဒူးထောက်ပြီး ကျုပ်အနားကို တိုးလာခဲ၊ မတိုးရင် ပစ်သတ်လိုက်
မယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ စိုးအောင်က မတတ်သာသဖြင့် ဒူး
ထောက်လိုက်ပြီး ကိုသီဟကို ကြည့်ကာ

“မစိန်ဆင်အတွက် ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့တယ်ဆိုရင်လဲ အခု
ချက်ချင်း ကျုပ်ကျွန်းက ထွက်သွားပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုသီဟက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သွေးရှူးသွေးတမ်း ပြောမနေနဲ့၊ မိန်းမကိစ္စကို ကျုပ်စိတ်
မဝင်စားဘူး၊ ဒူးထောက်ပြီး အနားကို လာခဲစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စိုးအောင်သည် မတတ်သာတော့ဘဲ
ဒူးထောက်ပြီး ကိုသီဟအနီးသို့ ထွက်လာလေ၏။

ကိုသီဟသည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား ရှိနေပြီး
စိုးအောင်ကို သေနတ်ဖြင့် တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားလေ၏။

စိုးအောင်သည် ကိုသီဟ ထိုင်နေသော မြင်းလှည်းအနီးသို့
ရောက်သောအခါ ကိုသီဟက

“လင်ဘူး ကျုပ်တို့ပေးစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စိုးအောင်သည် အကြံတစ်ခုရသွားပြီး

လင်ဘူးကို ကိုသီဟလက်သို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုသီဟ
လင်ဘူးကို အာရုံစိုက်နေစဉ် ကိုသီဟ လက်ထဲရှိ နှစ်လုံးပြူး
သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှလိုက်ရာ သေနတ်သည် စိုးအောင်လက်
သို့ ရောက်သွားလေ၏။

စိုးအောင်က ခါးကြားရှိ ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ ထုတ်ပြီး
ကိုသီဟကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ကိုသီဟက ဓားကို လက်ကို ရိုက်ဖယ်
လိုက်ရာ ဓားမြှောင် လွတ်ထွက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကိုသီဟက စိုးအောင်၏ လည်ပင်းကို သန်မာ
သော လက်များဖြင့် ချုပ်ကိုင်လိုက်ရာ စိုးအောင်သည် ရုန်းကန်လို့
မရအောင် ဖြစ်နေပြီး အသက်ရှူကြပ်လာ၏။

စိုးအောင်သည် နာကျင်လာသဖြင့် အားကုန်ရှုန်းကန်ပြီး
ထလိုက်ရာ ကိုသီဟသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်
ကွေးကျသွားလေ၏။

ပြီးနောက် မြင်းလှည်း နံဘေးတွင် ကျနေသော နှစ်လုံးပြူး
သေနတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူပြီး ကိုသီဟ၏ ခေါင်းကို ရိုက်
ထည့်လိုက်ရာ ကိုသီဟသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

စိုးအောင်သည် မတတ်သာသဖြင့် ကိုသီဟကို အပြတ်ရှင်း
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုသီဟ၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချောက်

ကမ်းပါးအစွန်းသို့သွားပြီးအောက်သို့ပစ်ချလိုက်၏။

ပြီးနောက်လဲကျမေ့မြောနေသော ကိုသီဟကို မြေပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီးချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှတွန်းချရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုသီဟ မေ့မြောနေရာမှ ပြန်သတိရလာပြီးစိုးအောင်ကို ငြန်လည်ချုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ စိုးအောင်နှင့် ကိုသီဟတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် အားစိုက်တွန်းလှဲနေရမှနောက်ဆုံးတွင် ကိုသီဟအသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ပြီး ရောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှအောက်သို့ကျသွားလေ၏။

စိုးအောင်သည်တောင်အောက်သို့ကျသွားသော ကိုသီဟကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးသက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်လေ၏။ ဘုရားမကြိုက်သောအလုပ်ကိုလုပ်လိုက်မိပြန်ပြီ။

မစိန်ဆင်၏ မိသားစုဘဝကို စာနာ နားလည်သော်လည်း သူလျှို့ဝှက်ယောက်၏ ဘဝမှာ ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိ... ရန်သူနှင့် တွေ့လျှင်တွေ့မရှိမှီမရှိသနားညှာတာမှုလည်း နတ္တိဖြစ်ရမည်...

စိုးအောင်သည် မီးပြတိုက်သို့ သွားပြီးငြိတိသျှ ရေတပ်သဘောများနှင့် ဆက်သွယ်ကာအခြန်ဆုံး ထွက်ခွာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အနီးဆုံး ရေတပ်စခန်းအနေဖြင့် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ငြိတိသျှစစ်သဘောများရှိနေတတ်၏။

မန်တိုင်းကျွန်းနှင့်အက်ဒမန်ကျွန်းသည်မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးကွာမည်ထင်၏။ စိုးအောင်သည် မြင်းလှည်းကို ဒုန်းဝိုင်း ထွက်ပြီးမီးပြတိုက်သို့သွားရန်ကြံလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဝေးဆီမှ လျှောက်လှမ်းလာသော မစိန်ဆင်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေ၏။

သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်၏ အသည်းမှာ ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာကျောရသည်ဟု အဆိုရှိသော်လည်း မစိန်ဆင်နှင့်ပတ်သက်ပြီးသူ့နှလုံးသားတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း နူးညံ့သိမ်မွေ့နေမိ၏။

ကိုသီဟ အသက်ဆုံးရခြင်းကို မစိန်ဆင် မသိစေချင်ပေ... သူမ၏ချစ်လင်အသက်ဆုံးကြောင့်သိလျှင် မိမိကိုမည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်လွှတ်မည် မထင်ချေ။ စိုးအောင်သည် မစိန်ဆင် ရှိရာသို့ မြင်းလှည်းကို ဦးတည်ပြီးမောင်းနှင်သွားလေ၏။

မစိန်ဆင်သည်မြင်းလှည်းကိုမြင်သောအခါအားရဝမ်းသာလက်လှမ်းပြလေ၏။ မြင်းလှည်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မစိန်ဆင်က

“ကိုသီဟမီးပြတိုက်မှာ ကျန်ခဲ့တာလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာစိုးအောင်ကခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုသီဟမီးပြတိုက်မှာ အင်တင်နာတိုင်ဖြူပြင်ခဲ့”

၁၉၂ မယ်မြတ်သူ

နေခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ညနေ မပြီးရင် ပြန်မလာဘူးလို့လဲ ပြောတယ်”

ဟုပြောလေရာ မစိန်ဆင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ကြည့် ကိုသီဟဟာ ကိုယ့်မိန်းမကို မိန်းမလို့မှ မှတ်ရဲ့လား

မသိဘူး၊ မိန်းမကို သူစိမ်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူညီအိပ်
ခိုင်းမလို့လား မသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ စိုးအောင်က သူမမျက်နှာကို အနီးကပ်ပါမိ

ကြည့်ပြီး

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တော့တာ”

ဟုပြောလေရာ မစိန်ဆင်က ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် တီးတိုးရယ်မော

လေ၏။

❦

ထိုနေ့ညမှောင်ရီသန်းစ ပြသောအခါ မစိန်ဆင်က ပြတင်း
ပေါက်မှ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး

“ကိုသီဟ ပြန်မလာဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ စိုးအောင်သည် သူမအနီးသို့ တိုးကပ်
သွားပြီး ဗန်းပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ရာ မစိန်ဆင်က တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား
ပြီး စိုးအောင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ရှင်ကျွန်မကို အညှာလွယ်တဲ့ မိန်းမလို့ အထင်သေးသွား
ပြီလား”

မြင့်သီတာပေ

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်ပြီး

“ညက ဖြစ်တာ ကျုပ်ရဲ့ပဲ ယောကကြောင့်ပါ။ မစိန်ဆင် အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မစိန်ဆင်က

“ရှင်ဆန္ဒကို ကျွန်မလည်း လိုက်လျော မိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက် တစ်ခါ ထပ်မံမှားအောင် ကျွန်မတို့ သတိထားရမယ်”

ဟုဆိုလေရာ စိုးအောင်က သက်ပြင်းချပြီး

“မင်း နောင်တရနေပြီပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ဆင်က စိုးအောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“ရှင်က စဉ်းသည်လေ။ မှန်တိုင်း စိသွားရင် ပြန်ရှာပေါ့နောက် ပြီး ကျွန်မမှာ ယောက်ျားရှိတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်သည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသော ကိုသီဟကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင် သွားလေ၏။ စစ်၏ ဆိုးဝါးသော အဓိဋ္ဌာန်ရုံများကြောင့် လူလူချင်း စာနာထောက်ထားမှုကင်းမဲ့နေကြ၏။

စိုးအောင်သည် နာကျင်မှုကို ခံကာမေ့ကာ သူမ၏ မျက်နှာကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင် ကြည့်ကာ

မြင်းသီတဇယ

“အရာအားလုံးကို ခံကာမေ့ထားလိုက်ကြရအောင်”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မစိန်ဆင် တွေဝေနေစဉ် သူမကို ငွေ့ဖတ် နှမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

မစိန်ဆင်သည် စိုးအောင်၏ အနမ်းကြောင့် ရင်ထဲတွင် လိုက် ဖို့သွားပြီး ပြန်လည် တုံ့ပြန်နေမိ၏။

ခဏအကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကာမဂုဏ်အာရုံကို တရှိက်မက်မက် ခံစားနေမိပြန်၏။ ထိုည တစ်ညလုံး လိုလို သတ္တဝါတို့ ရုန်းဖယ်နိုင်ခဲ့လှသော ကာမဂုဏ်တောထဲတွင် နှစ်ယောက်နေကြ၏။

သို့သော်ပင်လယ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သည့်သက်သေ သို့သော်
ချေ။ ထိုသို့နားစွင့်ရင်း ဆိပ်ကမ်းသို့သတင်းတစ်ခုရောက်လာ၏။

ထိုသတင်းမှာ ပြည်လုံးကျော် စက်လှေ ပျက်ဒီးသွားပြီး
ထိုစက်လှေ၏အပိုင်းအစများကို မုန်တိုင်းကြောင့် သေကံမရောက်
ဘဲ ပြန်ရောက်လာသော စက်လှေတစ်စီးထဲမှ တွေ့ရှိသောသတင်း
ဖြစ်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ပြည်လုံးကျော် စက်လှေအစိတ်
အပိုင်းတွေသည် ဆိုသဖြင့် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး စက်လှေ
အစိတ်အပိုင်းတွေသည် နေရာကို အတိအကျ မေးမြန်းပြီး မြေပုံထဲ
တွင် ရှာဖွေလေ၏။

ထိုသို့ ရှာဖွေလေရာ ပြည်လုံးကျော် စက်လှေ၏ အစိတ်
အပိုင်း တွေသည် နေရာနှင့် အနီးတဝိုက်တွင် ကျွန်းစုပေါင်းများစွာ
ရှိသည့်အနက် မုန်တိုင်းကျွန်းသည် အနီးဆုံးဖြစ်နေ၏။ စိုးအောင်
မုန်တိုင်းကျွန်း၌ ရောက်ရှိနေသလော... အင်စပက်တော်လှမိုးက
မြေပုံပေါ်ရှိ မုန်တိုင်းကျွန်းကို ခဲတံဖြင့် ဝိုင်းလိုက်ပြီး

“မုန်တိုင်းကျွန်းကို ကျွန်ုပ်သွားကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုက

“ဒီလောက်ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေတာ ဘယ်သူက သွားကြည့်

မြနင်းသီစာပေ

အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့် ဂျပန်ဗိုလ်ယာမာမိုတိုသည်
ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေး၌ ပင်လယ်စာအမျိုးမျိုးကို စား
သောက်ပြီးသော် တင်နေလေ၏။

သူလျှို့ဝှက်စိုးအောင် ပင်လယ်ထဲသို့ စိုးလှဲသွားသော စက်လှေ
အမည်မှာ ပြည်လုံးကျော် ဖြစ်ပြီး ပြည်လုံးကျော်နှင့် ပတ်သက်သော
သတင်းကို နားစွင့်နေလေ၏။

ပြည်လုံးကျော်စက်လှေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပင်လယ်ရေကြောင်း
ကျွန်းကျင်သူ အားလုံးက ပြည်လုံးကျော် စက်လှေမုန်တိုင်းထဲတွင်
နစ်မြုပ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။

မြနင်းသီစာပေ

၁၉၈ မယ်မြတ်သူရ

ရဲမှာလဲ

ဟုပြောလေ၏။ စိုးအောင်သည် ယာယီတို၏ စကားကို လက်မခံဘဲ ဆိပ်ကမ်းရှိ စက်လှေသမားများကို မုန်တိုင်းကျွန်းသို့ သွားလိုကြောင်းပြောလေရာ ရာသီဥတုဆိုးဝါးလွန်းသဖြင့်ပင်လယ် သို့မထွက်ဝံ့ကြောင်းငြင်းဆိုကြလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုးသည် အံ့ဆိုင်ညှို့မင်းသော့ကောင်းကင် ကြို့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီးစိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက် လေ၏။

၀၀၀

စိုးအောင်သည် ညက တစ်ညလုံး ကာမဂုဏ် အာရုံထဲတွင် ဓပျာ်စွေနေသဖြင့် အိပ်ယာထ နောက်ကျလေ၏။ အိပ်ယာမှ နိုး သောအခါ နံနက် ၈ နာရီပင်ရှိနေသဖြင့် ကလကတ္တားသို့ ဆက် သွယ်ရန် အချိန်နောက်ကျနေလေပြီ။

မစိန်ဆင်သည် အိပ်ယာပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်၏။

စိုးအောင်သည် ကမန်းကတန်း ခုတင်ပေါ်မှ နုနယ် လိုက်ပြီး အဝတ်အစားဝတ်ကာ အိပ်အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး

မြနင်းသီစာပေ

ပက်လက်မြင်းလည်းခြင်မီးပြတိုက်သို့အပြင်းနှင့်ခို၏။

မြင်းလည်းခြင်၁၅မိနစ်ခန့်စောင်းပြီးမီးပြတိုက်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မီးပြတိုက်၌ဦးကောင်းဆိုသော မီးပြတိုက်စောင့်အဘိုးကြီးတစ်ဦးရှိသည်ဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ်သို့ဌာနချုပ်နှင့်ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရန် အရေးကြီးနေသဖြင့် မည်သည့်အတားအဆီးကိုမဆိုရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ဖြစ်၏။

စိုးအောင်သည်မီးပြတိုက်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွားသောအခါ မီးပြတိုက်အောက်ဆုံးထပ်ရှိသံတံဆိပ်လေးပေါ်တွင်မီးပြတိုက်စောင့်အဘိုးကြီးအိပ်ပျော်နေ၏။

အဘိုးကြီး၏ စုတင်နံဘေးတွင် အရက်ပုလင်းများ၊ တွေ့ရသဖြင့်အမူးလွန်းပြီးအိပ်ပျော်နေပုံရ၏။ စိုးအောင်သည်ကြောင်လိမ်လေ့ရှိသောတစ်ဆင့်မီးပြတိုက်အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်သွားလေ၏။

မီးပြတိုက်အပေါ်ထပ်၌ အချက်ပြ ကရိယာများ ရှိပြီးဝါယာလက်စက်ကပ်လုံးကိုတွေ့ရသဖြင့်အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။

စိုးအောင်သည် ဝါယာလက်စက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကလကတ္တားသို့ဆက်သွယ်ရန်ကြိုးစားလေ၏။ သို့သော် မိမိဆက်သွယ်ရမည့်အချိန်နောက်ကျသွားသဖြင့်ဆယ်သွယ်လိုမရနိုင်တော့ချေ။

စိုးအောင်သည် မိမိကိုယ် မိမိ အပြစ်တင်လိုက်ပြီး အကြိမ်

ကြိမ်ပြန်လည်ဆက်သွယ်နေလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကလကတ္တားမှပုဂ္ဂိုလ်များကစက်ခန်းထဲတွင်ရှိတော့ဟန်မတူချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင်သူ၏အနောက်သို့မီးပြတိုက်စောင့်ကြီးရောက်လာပြီး

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်မီးပြတိုက်ထဲဝင်လာရတာလဲ၊ ဝါယာလက်စက်ကိုကျွပ်ကလွဲပြီးဘယ်သူမှကိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

ဟုလာရောက် တားဆီးလေ၏။ စိုးအောင်သည် အဘိုးကြီး၏တားဆီးမှုကိုရုမစိုက်ဘဲကလကတ္တားကိုသာအကြိမ်ကြိမ်ဆက်သွယ်နေလေ၏။

မီးပြတိုက်စောင့် အဘိုးကြီးသည် စိုးအောင်ကို တားဆီးလိုမရသဖြင့်အံ့ဆွဲထဲရှိသေနတ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် မလွှပ်နဲ့ ဝါယာလက်စက်ကို ပိတ်လိုက်စမ်း။ မင်းကိုပစ်လိုက်မယ်”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

စိုးအောင်သည်ကလကတ္တားကိုခေါ်ရန်စိတ်လျော့လိုက်ပြီး အဘိုးကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ

“ခင်များကြီး၊ လူ့လောကထဲက နည်းနည်းစောပြီးထွက်ရတော့မယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ”

၂၀၂ မင်းမြတ်ကျ

ဟုဆိုကာ ကုတ်အကျီဆွဲရှိ ဓားကို ထုတ်ပြီးအဘိုးကြီးကို
ပစ်လိုက်ရာအဘိုးကြီးသည်ရင်ဘတ်ကိုအုပ်ပြီးလျက်သွားလေ၏။

မစိန်ဆင်သည် မုန့်တိုင်းစဲသွားသဖြင့် ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း
လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်းပေါ်ရှိ အပျက်အစီးများကို ရှာဖွေနေလေ၏။
ယခုတစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်သော မုန့်တိုင်း၏ အရှိန်ပြင်းထန်သဖြင့် ကမ်း
စပ်တစ်ခုလုံး အပျက်အစီးများ ပြည့်နှက်နေ၏။

မစိန်ဆင်သည် ထိုသို့ ကမ်းစပ်အတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်း
ချောက်ကမ်းပါးအနီးသို့ လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။ သူမသည်
အောက်ခြေရှိ အပျက်အစီးများကို ကြည့်ရန် ချောက်ကမ်းပါးအစပ်
သို့တိုးကပ်ပြီးကြည့်လိုက်၏။

မြင်းဆီစာပေ

ထိုအခါ ချောက်ကမ်းပါး အောက်ခြေတွင် ယခင်ကထက် အပျက်အစီးများ ပိုမိုတွေ့ရပြီး အပျက်အစီးများကြားတွင် မြင်ရသော အရာတစ်ခုကြောင့် မစိန်ဆင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။

ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် လူနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော အရာ တစ်ခုလဲကျနေပြီး ထိုလူဝတ်ဆင်ထားသော ဂျာကင်အနီရောင်မှာ မိမိယောက်ျားကို သိဟ၏ ဂျာကင်နှင့်တူနေလေ၏။

ကိုသီဟများ အရက်အမှူးလွန်ပြီးချောက်ထဲ ပြုတ်ကျလေ သလား... မစိန်ဆင်သည် ရင်ထဲတွင် ပူပင်လာပြီး ချောက်ကမ်းပါး အောက်သို့ ပြေပြစ်သော လမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။ မစိန်ဆင်သည် ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် သေဆုံးနေသူအနီး သို့ ရောက်သောအခါ သေသူမှာ သူမ၏ ချစ်လင် ကိုသီဟပင်ဖြစ် ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထိတ်တလန့် ငိုကြွေးလိုက်မိ၏။

သူမ၏ ချစ်လင်သည် သနားကရုဏာသက်ဖွယ် အလွန် ကောင်း၏။ လိုအင်ဆန္ဒများပြည့်စုံမှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဘဝကို အရှုံး ပေးပြီး ကျွန်းပေါ်တွင် အထီးကျန်နေထိုင်လာခဲ့ရ၏။

အခုတော့ ကျွန်းပေါ်မှာပင် အသေဆိုးနှင့် သေဆုံးရလေပြီ- ကိုသီဟအရက်မှူးပြီးချောက်ထဲပြုတ်ကျပုံရ၏။

မစိန်ဆင်သည် လင်၏ အလောင်းကို ပွေ့ဖက်ပြီး အားရ

အောင်ငိုယုံပြီးနောက် စိုးအောင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောရန်အိမ် သို့ပြန်လာခဲ့၏။

စိုးအောင်နှင့်တွေ့လျှင် ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး နာကျင် ခံစားမှုများကို တတွတ်တွတ် ပြောဆိုငိုကြွေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထား၏။

မိမိအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ရေမျိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး အားငါး တရ ငိုလိုက်မိ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်ရေမှ မြင်းစွာသံ ကြားရပြီး စိုးအောင် ပြန်လာပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို မျက်နှာသုတ် ပုဝါဖြင့် ပတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စိုးအောင် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး မစိန်ဆင်ကို ပွေ့ဖက်ကာ

“မင်းယောက်ျားကတော့ စံပဲကွာ... မီးပြတိုက် အင်တင်နာ မပြီးသေးလို့ ဒီနေ့လ အိမ်ကို ပြန်မလာသေးဘူးတဲ့... ဟဲဟဲ... ကိုယ်နဲ့ မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရသေးတာပေါ့... ပျော်စရာကြီး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစိန်ဆင်သည် မျက်လုံးများပြာဝေသွားပြီး ကိုသီဟသေဆုံးခြင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ကျွန်းကို ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်လာသော စိုးအောင်သည် လူသတ်သမားဖြစ်နေလေ၏။ စိုးအောင် အဘယ်ကြောင့် ကိုသီဟ

၂၀၆ မင်းပြတ်လူ

ကိုသတ်ရလေသနည်း...မယားတို့လိုချင်သဖြင့်လင်ကိုသတ်ဖြတ်ခြင်းပေလော...

မိမိ၏မိတ်မယကြောင့်လင်ဖြစ်သူသေဆုံးရခြင်းပေလော... သူမသည်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရာမှဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။

စိုးအောင်ကိုသနားကာရှုကာစိတ်ဖြင့်သံယောဇဉ်ပိုခဲ့မိ၏။ ယခုတော့စိုးအောင်သည်လူ့အသက်ကိုဖက်ရွက်မျှပင်တန်ခိုးမထားသောလူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

မစိန်ဆင်သည်မီးပြတိုက်သို့အမြန်ဆုံးသွားပြီးအဘိုးကြီးဦးကောင်းကိုအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကာအကျွန်ုပ်တို့အညီတောင်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးကောင်းထံတွင်သေနတ်ရှိသဖြင့်လူယုတ်မာကိုပုလိပ်လက်မအပ်မိထိန်းသိမ်းထားနိုင်မည်ထင်၏။ထိုကိစ္စအောင်မြင်ရန်လူယုတ်မာကိုမာယာသုံးပြီးဆက်ဆံရမည်ဟုတွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့်ရင်ထဲရှိကြေကွဲမှုများမပေါ်အောင်အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းသိမ်းထားလိုက်ပြီးမီးဖိုချောင်ဘက်သို့ထွက်ခွာဟန်ဆောင်လိုက်၏။မီးဖိုချောင်သို့ရောက်သောအခါနောက်ဖေးတံခါးကိုအသံမကြားအောင်ဖွင့်ပြီးမြင်းလှည်းရှိရာသို့တိတ်တဆိတ်တိုးကပ်သွား

ရန်ကုန်

လေ၏။ထိုနောက်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်ဖက်ကြီးကိုတင်၍မြင်းလှည်းပေါ်သို့တက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်အနီးသို့စိုးအောင်ရောက်လာကာ

“မင်းဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာမစိန်ဆင်သည်ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး

“မီးပြတိုက်ကိုလိုက်သွားပြီးကိုသိဟကိုခေါ်မလို့၊သူမှာရောဂါရှိတယ်၊အရက်အများကြီးသောက်လို့မရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။စိုးအောင်ကလက်ကာပြလိုက်ပြီး

“မနက်ဖြန်ညနေမှလာခေါ်ဖို့ဟုလိုက်တယ်၊ကိုယ်တို့မခွဲခွာမိတဝကြီးအဟူနေကြရအောင်”

ဟုဆိုကာမစိန်ဆင်၏ပခုံးကိုဖက်ပြီးမြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းရန်ခေါ်လေ၏။မစိန်ဆင်သည်သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်ကိုလူသတ်မာရီပိစားမိမှာစိုးသဖြင့်တုန်လှုပ်ရောက်ရှားမှုကိုဟန်ဆောင်ပြုမည်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲရှင့်သဘောပဲ”

ဟုပြောကာလှည်းပေါ်မှပြန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

စိုးအောင်သည်မစိန်ဆင်ကိုဖက်ပြီးနှုတ်ခမ်းအပ်တို့ထုတ်ခမ်း

ကာ

“မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေပြီ...ဘယ်လိုခွဲရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာရင်ထဲတွင်နာကျင်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ဖန်ဆောင်ပြီးနောက်လယ်စာအတွက် အုန်းထမင်းနှင့် ယုန်သား ဆီပြန်ဟင်းကို ချက်ပြုတ်နေလေ၏။

စိုးအောင်သည် မစိန်ဆင်ကို ဗျတ်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ အနီး၌ အစဉ်အမြဲရှိနေလေ၏။

နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် စိုးအောင်က မစိန်ဆင်ကို ဝက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ခေါ်သွားကာ

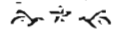
“ဒီနေရာက ကြည့်လိုက်ရင်း အုန်းပင်ရည်တွေ နောက်ခံနဲ့ ပင်လယ်ပြင် ရှုခင်းကို မြင်တွေ့ရတယ်။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်ကြိမ်မှ မခံစားဖူးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပဲ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်”

ဟုလေးနက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ မစိန်ဆင်သည် လင်ယောက်ျားအသက်ကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သူလူယုတ်မာအဖြစ် မြင်နေလေရာ စိုးအောင်၏ စကားကို ရင်ထဲတွင် စွဲထင်ခြင်း မရှိချေ။ စိုးအောင်က မစိန်ဆင်ပါးကို ဖွဖွလေးနင်းလိုက်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တဝါအားလုံးဟာ ကံစီခရာ ပါပဲကွာ၊ ကိုယ်တို့ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့် မရပါဘူး”

ဟုဟီးတိုးပြောနေလေ၏။

မစိန်ဆင်က မူရောက်ကမ်းပါးအောက်တွင် အသီးသီးဖြင့် သေဆုံးရရှာသော လင်ဖြစ်သူ၏ ချက်နာကိုသာ ခြင်သောင်နေလေ၏။

မာယာဖြင့်မြူဆွယ်ပြီးမီးပြတိုက်သို့ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်ထား၏။
 ညစာစားပြီးသောအခါ မစိန်ဆင်က ပန်းကန်ပင် မဆေး
 တော့ဘဲစိုးအောင်ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်လိုက်ရင်း
 "ကျွန်မတို့အတူတူနေရရင်ဒီညနောက်ရုံးပဲ"
 ဟုတီးတိုးဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က သူမကို ဖွေဖက်ပြီး
 အိပ်ခန်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
 မစိန်ဆင်သည် ချစ်လင်အတွက် ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေ
 သဖြင့်မုန်းတီးသူတစ်ဦးနှင့်အတူတူအိပ်ရန် မိမိကိုယ် မိမိ သံသယ
 ဖြစ်မိ၏။

သူမ၏မျက်လုံးများမှဒဏ်မုန်းမီးတောက်များကိုစိုးအောင်မြင်
 တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်၏။ သူမ အကြီးအကျယ် ဟန်ဆောင်ရမည်ဟု
 ထင်မြင်နေ၏။
 သို့သော် လက်တွေ့ ချစ်ပွဲဝင်သောအခါ ဟန်ဆောင်စရာ
 လိုဘဲသူမကိုယ်တိုင် အချစ်ရေယာဉ်ကျော၌ မျှော်ပါပြီ။ ဖုလောင်မှု
 များကိုတစ်ကမ္ဘာမျှ မေ့သွားလေ၏။
 စိုးအောင်သည်မစိန်ဆင်ကိုကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ဟန်ဖြင့် အချစ်
 ဝင်လယ်ထဲတွင်ကူးခတ်လေ၏။
 မစိန်ဆင်သည်ဧကအကြာတွင် နာကြည်းမုန်းတီးမှုများကို

မစိန်ဆင်သည်ညသို့ရောက်သည်နှင့်စိုးအောင်ကိုမာယာ
 ဖြင့်မြူဆွယ်ပြီးကာမဂုဏ်အာရုံအတွင်းသို့သွတ်သွင်းကာနေအိပ်မှ
 ထွက်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
 ထို့ကြောင့် သူမကိုယ်သူမ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အတတ်
 နိုင်ဆုံးကြိုးစားလိုက်၏။ သူမ၏အမှုအယာပြောင်းလဲမှုကိုစိုးအောင်
 ရိပ်စားမိနေသည်ထင်၏။
 စိုးအောင်သည် သူမ အနောက်က တကောက်ကောက်
 လိုက်ကြည့်နေလေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ည စိုးအောင်ကို

မေ့ပျောက်သွားပြီးအချစ်ရေယဉ်ကျောတွင်ပျော့ပါသွားလေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီးမစိန်ဆင်ကခုတင်ပေါ်မှထထိုင်လိုက်ကာ

“ကော်စီတစ်ခွက်လောက်သောက်ချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာစိုးအောင်ကလဲနေရာကတုန်းထပြီး

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့ရမလား”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ဆင်က ကိုယ်ခန္ဓာကို စောင်ဖြင့် ဖုံးလိုက်ပြီး

“ရှင်...အနားယူလိုက်ဦးလေ...နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ရဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာစိုးအောင်ကရယ်မောပြီး

“မင်းက ပြီးခဲ့တဲ့ ကာလတွေကို အတိုးရော ၂-လင်းပါ မေါင်းဆပ်နေတယ်ပေါ့လေ”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ဆင်ကရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့် ရယ်မောပြီးအခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

လူယုတ်မာလက်က အဝေးသို့ ထွက်ပြေးရပေတော့မည်... မစိန်ဆင်သည် ယွတ်ပြေးရန် အသင့်ပြင်ထားသော အဝတ်အစား

များကိုအလျှင်အမြန်ကောက်ဝတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက်ဗိုရိုအောက်ဆုံးထပ်အဆွတ်တွင်ရှိသောခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့်ကျည်ဆံများကိုသိမ်းကုန်ယူလိုက်၏။ သေနတ်ရသောအခါ နောက်စေးပေါက်ကို အသံမကြားအောင် ဇွင့်ပြီးခြင်းစောင်းသို့ပြေးလေ၏။

မြင်းစောင်းထဲတွင်လက်နှိပ်ခါတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့်မြင်းနှင့်မြင်းလှည်းကိုတပ်ဆင်လေ၏။ ပြီးနောက်မြင်းလှည်းကိုမောင်းနှင်လေရာမြင်းကြီးကဟီသံတစ်ချက်ပြုပြီးစတင်ထွက်ခွာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စိုးအောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်းလှည်းကို လှမ်းမြင်ပြီးဝရန်တာမှ ခုန်ချလိုက်၏။ မစိန်ဆင်သည် ယိတ်လန်တကြား အော်ဟစ်ပြီးမြင်းလှည်းကိုအပြင်နှင့်သော်လည်းခွဲညွှဲများရှိနေသဖြင့်မြင်းလှည်းအရှိန် နှေးကွေးနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စိုးအောင်သည် အနောက်မှ အပြေးလိုက်လာပြီးမြင်းလှည်းနှင့်တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ပြီးမြင်းလှည်းကို ကမူးရှူးဖုံး စောင်းနှင်လေ၏။ ဝကကြာလျှင်မြင်းကြီးသည်ခွံနံမှလွတ်ပြီးလျှင်မြင်းစောင်းလေရာ စိုးအောင် မလိုက်နိုင်တော့ပဲ ခွံနံထဲတွင် ပတ်သက်နေရင်း တုန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစိန်ဆင်သည် မီးပြတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားကာ

“ဦးကောင်းဦးကောင်း”

ဟုအော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်နေ၏။ သို့သော် ဦးကောင်း၏ အသံ မကြားရသဖြင့် အရက်မှူးပြီးအိပ်ပျော်နေသည်ထင်မိ၏။

မစိန်ဆင်သည် ဦးကောင်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို တဝန်းဝန်း ထုရိုက်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိပ်ခန်းတံခါး အလိုလို ပွင့်သွားပြီး အိပ်ယာ ပေါ်တွင် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေသော ဦးကောင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

လူသတ်သမားသည် တစ်ကျွန်းလုံးရှိ အပြစ်မဲ့ လူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်သတ်နေ၏။ အဘယ်ကြောင့် လူများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်နေသနည်း။

မစိန်ဆင်သည် တဏှာရာဂအလိုနောက်သို့ ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ပြီး လူသတ်သမားနှင့် အိပ်ခန်းခြင်ကို ရွံ့ရှာလာ၏။

မိမိသည် အလွန် ညံ့ဖျင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ လင်ယောက်ျားကို သတ်ခဲ့သော လူသတ်သမားကိုမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးလှူခဲ့မိ၏။

မိမိလောက် မိုက်မဲသည့်မိန်းမ ကမ္ဘာတွင် ရှိပါမည်လော...

မကြာမီ မီးပြတိုက်သို့ လူသတ်သမား လိုက်လာတော့မည်။

မစိန်ဆင်သည် သွေးရွေးသွေးတန်းဖြင့် မီးပြတိုက် တံခါးများ အားလုံး လိုက်ပိတ်ပေးနေ၏။ အချို့နေရာများ၌ မီးပြတိုက် တံခါးများသည် လုံခြုံမှု မရှိဘဲ ကျိုးပဲ့နေသဖြင့် တံခါးနေရာ၌ သစ်သား အကျိုးအပွဲများဖြင့် လိုက်လံကာရံရ၏။

ပြီးနောက် ဝါယာလက်စက် ရှေ့သို့ သွားပြီး ဝါယာကြိုးနှင့် ခိုင်ခွန်များ ကြားတွင် မော့စ်ခလုတ်ကို ရှာဖွေလေ၏။ မော့စ်ခလုတ်ကို တွေ့သောအခါ ကျွန်းပေါ်တွင် ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း အများ သိစေရန် အက်စ်အိုအက်စ်သင်္ကေတကို သုံးသြိုမိလိုက်၏။

မစိန်ဆင်သည် အက်စ်အိုအက်စ်ပို့ရင်း မီးပြတိုက်အောက်၌ အသံလိုလို ကြားရသဖြင့် အကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်လိုက်ရာ သေနတ် မတွေ့ရဘဲ ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် အလွန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ထိုနောက် မီးပြတိုက် ဓလေ့ခါးထစ်များမှ အောက်ထပ်သို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်းလာပြီး စားပွဲခုံအဆွဲထဲရှိ အဘိုးကြီး ဦးကောင်း၏ သေနတ်ကို ရှာဖွေလေ၏။

အံ့ဆွဲထဲတွင် သေနတ် တစ်လက်ကို တွေ့ရပြီး ကျည်ဆံများ ပြန့်ကြဲနေသဖြင့် တစ်တောင်ချင်း လိုက်ကောက် ထည့်ရ၏။

၂၁၆ မင်းပြတိုက်

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးပြတိုက်၏ပြတင်းပေါက်မှ စိုးအောင်ကို
ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အခန်းနံရံ၌ ကွယ်လိုက်ပြီးတုန်ယင်သော
လက်များဖြင့် သေနတ်ထဲသို့ ကျည်ဆံထည့်လေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် စိုးအောင်ပြန်ပေါ်လာသောအခါ အရှေ့ရှိပြီး
သေနတ်ဖြင့် လှမ်း ပစ်သော်လည်း လွဲချော်သွားလေ၏။ မစိန်ဆင်
သည် အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီးမှန်ပြတင်းပေါက်မှ
စိုးအောင်၏အရိပ်ကိုမြင်သည်နှင့် သေနတ်ဖြင့် ခိုင်းခနဲ ပစ်ပြန်၏။

မီးပြတိုက်ရှိ မလုံခြုံသော တံခါးများကိုလည်း သစ်သား
ချောင်းများဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်းကာရံရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ
ဖြင့်ရှိုက်ငိုနေလေ၏။

~ * ~

မစိန်ဆင် အထိတ်တလန့် ပို့လိုက်သော အက်စ်အိုအက်စ်
သင်္ကေတကို ဂျပန်စစ်သင်္ဘော တစ်စီးမှ ဇမ်းယူ ရရှိ၏။ ဂျပန် စစ်
သင်္ဘောမှ ဝါယာလက်သမားသည် အက်စ်အိုအက်စ် သတင်းကို
သေချာစွာ နားထောင်ပြီး မြိတ်မြို့ရှိ ကမ်းစောင့်တပ်ကို အကြောင်း
ကြားလိုက်လေ၏။

ထိုကမ်းစောင့်တပ်၌ မီးပြတိုက်သို့ ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်စီ တွာ
ပို့သော သင်္ဘောရှိသဖြင့် မှန်တိုင်းကျွန်း အကြောင်းကို ကောင်းစွာ
သိ၏။

ထို့ကြောင့် ကမ်းစောင့်တပ်ရှိဗိုလ်ကြီးက

မြောင်းဆီတပေ

၂၁၈. မယ်မြတ်သူ

“မုန်တိုင်းကျွန်းက လှိုင်းပြီးသား ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး၊
အရက်သမား အဘိုးကြီးပေါက်ကရေတွေ ပိုနေပြီ”

ဟုဆိုကာ အရေးတကြီး မသွားဘဲ နောက်တစ်နေ့ ရိက္ခာ
ပိုချိန်မှ သွားရန် စီစဉ်လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ထိုသတင်း
အင်စပက်တော်လုမိုးထဲသို့ရောက်လာ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အက်စ်အိုအက်စ် သတင်းကို
ကြားသည်နှင့်ထိုင်ရာတစ်ခုထဲလိုက်ပြီး

“အခုချစ်ချင်း မုန်တိုင်းကျွန်းကိုသွားမယ်၊ နောက်ယှက်မဲ့
ကောင်ကို ဂျပန်ကင်ပေတိုင်လက်ထဲအပ်မယ်”

ဟုအော်ဟစ်ကြွေးဝါးလိုက်၏။

၂၁၈

စိုးအောင်သည် မီးပြတိုက်တံခါးပေါက်မှန်ကို သံတူရှင်းဖြင့်
ရိုက်ခွဲလိုက်ပြီးမှန်ကွဲသွားသောအခါ အပြင်မှနေပြီး

“မင်းဆီမှာ ကျည်ဆံ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊
ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် ကိုယ်ကို ရန်
မလုပ်ပါနဲ့ကွ၊ ကိုယ်တံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာစွဲမယ်”

ဟုပြောရင်း တံခါးချက်ကို လက်ဖြင့် ထိုးပြီးခွင့်လိုက်၏။
မစိန်ဆင်သည် လူယုတ်မာ၏ စကားကို မည်သည့်အခါမျှ နားထဲ
မဝင်တော့ချေ။

လူသတ်သမားကို မီးပြတိုက်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုရန် လုံးဝ မဖြစ်
နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အနီးတွင် တွေ့ရသော ဓားမကို ကောက်ယူလိုက်

မြန်မာသီတင်းပတ်

၂၂၀ စမ့်ပြတ်ကျ

ပြီးတဲခါးတွင်နေသော စိုးအောင်၏လက်ကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ
တားမသည် စိုးအောင်၏ လက်ချောင်း တစ်ချောင်းကို ခုတ်ပိုင်း၊
မိပြီးပြတ်ထွက်သွားလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် ပြတ်ကျသွားသော
စိုးအောင်၏လက်ချောင်းကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် ငယ်သံ
ပါအောင် အော်ဟစ်နေလေ၏။

သူမ၏ နှုတ်မှလည်း

“ကျွန်မရှင်ကို မုန်းလို့ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်တို့ကြောက်
လွန်းလို့ပါ။ ရှင်ပြန်ပြီးနေကောင်းသွားမှာပါ။”

ဟုပိုပြောဆိုနေလေ၏။ စိုးအောင်သည် လက်တစ်ချောင်း
ပြတ်သွားသဖြင့် ရဲတိုက် အပြင်ဘက်၌ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်နေ
လေ၏။

၁၁ ★ ၁၂

အတန်ကြာသောအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့် ဂျပန်ဗိုလ်
ယာမာမိုတိုသည် ကမ်းခြေစောင့်သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီး
မုန်တိုင်းကျွန်းသို့ အရေးပေါ်ခတ်မောင်းနေလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“မုန်တိုင်းကျွန်းကို ဘယ်အချိန်ရောက်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာလိန်မှူးက

“ရာသီဥတုသိပ်မကောင်းတဲ့အတွက် နံနက်မိုးလင်းမှရောက်
မယ်ထင်တယ်”

ဟုဆိုလေ၏။

၂၂၂ စင်ပြာရ

အင်စပက်တော်လုမိုးကခေါင်းခါယမ်းပြီး

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်းပေါ်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အန္တရာယ်ကျနေပြီ၊ လူသတ်မှုတွေလဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီထက် ပြန်ပြန်ရုတ်မောင်းမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာမာလိန်မှူးကသက်ပြင်းချွေးပြီး

“ရာသီဥတု ဆိုးဝါးတဲ့ အချိန်မှာ ဒီထက်ပြန်ပြန် ရုတ်မောင်းရင်လည်း ကျုပ်တို့အားလုံးပင်လယ်ထဲရောက်တုန်လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးရေဒီယို ဝါယာလက်စက်ကို ဖွင့်ကာ မုန်တိုင်းကျွန်းကို အကြိမ်ကြိမ်ဆက်သွယ်လေ၏။

မည်သို့ပင်ဆက်သွယ်စေကာမူ မုန်တိုင်းကျွန်းက ပြန်လည်ဆက်သွယ်မှု မရှိချေ။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စိတ်မလျော့ဘဲ မုန်တိုင်းကျွန်းကို ဆက်လက် ဆက်သွယ်နေလေ၏။ ထိုသို့ဆက်သွယ်ရင်း မုန်တိုင်းကျွန်းက ပြန်လည်ဆက်သွယ်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ

“မုန်တိုင်းကျွန်းကလား၊ မုန်တိုင်းကျွန်းကလား”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မစ်န့်ဆင်သည် ငိုယိုနေရာမှ ဝါယာလက်ဆီသို့ ပြန်ပြေးပြီး

စက်ကိုဖွင့်ရ၏။ ထိုအခါတစ်ဖက်မှအင်စပက်တော်လုမိုးက

“မုန်တိုင်းကျွန်းကလား၊ ကျုပ်တို့မုန်တိုင်းကျွန်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ဆက်သွယ်နေတယ်၊ ဆက်သွယ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဟုသောအသံကိုကြားရသဖြင့် မစ်န့်ဆင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“မုန်တိုင်းကျွန်းကပြောနေပါတယ်၊ ပြောနေပါတယ်”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုရ၏။ ထိုအခါအင်စပက်တော်လုမိုးက

“မုန်တိုင်းကျွန်းမှာဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ပြောပါ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မစိန်ဆင်ကတုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့်

“မှန်တိုင်းကျွန်းကို သဘောပျက်ပြီးလူဆိုးတစ်ယောက်
ရောက်လာတယ်။ သူက ကျွန်မယောက်ျားကို သတ်တယ်။ မီးပြတိုက်
စောင့်ကြီးဦးကောင်းကိုလည်း သတ်တယ်။ သူက မီးပြတိုက်အပြင်
မှာ ရှိနေတယ်။ မီးပြတိုက် တစ်ခုလုံး ရေရာ မရှိအောင် ဖျက်ဆီးနေ
တယ်။ ကျွန်မအသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရတယ်။ အမြန်ဆုံးလာ
ကယ်ပါရင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ အင်စပက်တော်လုဇိုက

“မင်းစိတ်အေးအေးထားပါ။ ကျွန်းကို ငါတို့ အမြန်ဆုံး
ရောက်လာမယ်။ အရေးကြီးတာ တစ်ခုတော့ မှာထားချင်တယ်။
မင်းသေသေချာချာ နားထောင်ပေးပါ။ မင်းအခု ဆက်သွယ်နေတဲ့
ဝါယာလက်စက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ဆင်က မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့်
မယုံနိုင်ဟန် ဖြစ်သွားပြီး

“ရှင်းကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခုတည်းသော ဆက်သွယ်စရာ ဆိုလို
ဒီဝါယာလက်စက်ပဲရှိတာ။ ဝါယာလက်စက်ကို ကျွန်မက ဖျက်ရမယ်
ဆိုရင် ကျွန်မအသက်ကို ရှင်တို့ ဘယ်လို လာကယ်မှာလဲ”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်မှ အင်စပက်တော်လုဇိုက

“ကျုပ်တို့ပြောတာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ နားထောင်ပါ။ တကယ်
တော့ ဒီလူဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်သူလို့
တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဆီမှာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့
စစ်သတင်းလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပါသွားတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်တို့မရ
အောင်တားဆီးမှ ဖြစ်မယ်။ သူလျှို့ဝှက်ပါယာလက်စက် ပြောခွင့်ပေးလို့
မဖြစ်နိုင်သေး။ ဒါကြောင့် ဝါယာလက်စက်ကို ဖျက်ဆီးပါ”

ဟုအရေးကြီးပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင်မီးပြတိုက်အောက်မှ မီးနီးလုံးကြီး ထွက်လာ
သဖြင့် မစိန်ဆင်က ဝါယာလက်စက်ကို ကမ်းကတန်း ရပ်ပြီး မီးကို
အပြေးအလွှား သွားရောက် ငြိမ်းသတ်ရ၏။

စိုးအောင် မီးပြတိုက်အောက်ခြေကို မီးရှို့လိုက်ပုံရ၏။ မီး
တောက်ကြီးကို ရေပုံးဖြင့် တခုနဲ့တခု လောင်းချသောအခါ မီးငြိမ်း
သွားလေ၏။ မစိန်ဆင်သည် မောဟိုက်ပင်ပန်းပြီး မီးပြတိုက်ပေါ်သို့
ပြန်ရောက်သောအခါ စိုးအောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဝါယာလက်စက်
ရှေ့တွင် မြင်ရသဖြင့် အလွန် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ဓားပြောင်တစ်ချောင်းလည်း ပိုက်ထားလေ၏။

၂၂၆ စယ်ပြတ်သူ

စိုးအောင်ကဝါယာလက်သတင်းကိုပိုရန်ပြင်ဆင်ရင်း

“မင်း ခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်နေပေးဖို့ ကိုယ့် မေတ္တာ ရပ်ခံပါ
တယ်”

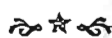
ဟုဆိုကာ ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောကို ဆက်သွယ်လေ၏။

မိန့်ဆင်သည်ပိမိကို ဝါယာလက်မှပေးပို့သော သတင်းအရ
စိုးအောင်သည် တိုင်းပြည် သစ္စာစောက်သူလျှို့ တစ်ယောက်
ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထိုကြောင့် စိုးအောင် သတင်းပေးပို့နေသော ဝါယာလက်
စက်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖျက်ရန် ကြံစည်လေ၏။

ထိုသို့ ကြံစည်ရင်း နည်းလမ်း တစ်ခုကို မေ့မျှော်လင့်ဘဲ မြင်
တွေ့သွားပြီး အနောက်ဘက် အခန်းသို့ သွားကာ ဖျက်နှာကျက်ရှိ
မီးလုံးကို ဖြုတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် မီးခေါင်းအတွင်းသို့ သံချောင်း တစ်ချောင်း
ထိုးထည့်လိုက်ရာ လျှပ်စစ်ရှော ဖြစ်ကာ မီးပြတိုက် တစ်ခုလုံး မှောင်
အတိကျသွားလေ၏။

စိုးအောင် ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောကို ဆက်သွယ်လေ၏။
မိန့်ဆင်သည်ပိမိကို ဝါယာလက်မှပေးပို့သော သတင်းအရ

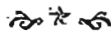
ကလကတ္တား စစ်ဌာနချုပ်သို့ လျှို့ဝှက်သူလျှို့ စိုးအောင်၏
သတင်းပို့ချက် တစ်စက်တစ်ဖျက် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ
စစ်ဌာနချုပ်မှ စိုးအောင်ပို့သော သတင်း တစ်စက်တစ်ဖျက်ကို
ကာနယ်ပီလျှံထံသို့ပေးပို့လိုက်လေ၏။

ကာနယ်ပီလျှံသည် စိုးအောင်၏ သတင်းပို့ချက်ကို ရရှိသော
အခါ ဗိုလ်ချုပ်စလင်း (၁၉၄၅) မေလ ၂၆ ရက်နေ့ ဖြစ်သည့် သိမ်းတိုက်ပွဲကို
နှိုးဆောင်ခဲ့သူ) ထံသို့ တင်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်စလင်းက မုန်တိုင်းကျန်းနှင့် အနီးဆုံး၌

၂၂၀ မင်းပြတ်သူ

ရှိသော အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပြီး စိုးအောင်
ရှိသော မုန်တိုင်းကျွန်းသို့ ယခုချက်ချင်း သွားရောက်ကယ်တင်ရန်
စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

မီးပြတိုက် အမှောင်ကျ သွားသောအခါ စိုးအောင်သည်
မိန့်ဆင်၏အနီးသို့ရောက်လာပြီးခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တာ

“ကိုယ်စစ်သတင်းတွေမပို့လိုက်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုလာခေါ်ဖို့
တော့သတင်းပို့လိုက်နိုင်တယ်၊ မကြာမီအက်ဒမန်ကျွန်းက ငြိတ်သူ
စစ်သင်္ဘောရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မိန့်ဆင်ကအံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ရှင်ကျွန်မအနားမကပ်နဲ့၊ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်လုသတ်

သမား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိုးအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မေး
ကွာစေတာစစ်ပွဲကြောင့်ပါ။ကိုယ်ကမြန်မာပြည်ကိုဇက်ဆစ်လက်
အောက်ကကယ်တင်ချင်တယ်။မြန်မာပြည်သူတွေဇက်ဆစ်စနစ်
အကြောင်းကောင်းကောင်းမသိသေးဘူး၊ဇက်ဆစ်တွေဟာဘုရား
ကျောင်းကန်တွေကိုဈာန်ဆီးတယ်၊လက်နက်အားကိုးနဲ့ပြည်သူ
တွေကိုနိုင်ဆက်စီးနင်းလုပ်တယ်၊ဒါကြောင့်ငြိတ်သွားတွေနဲ့ပေါင်း
သင်းပြီးသူလျှို့လုပ်ရတာပဲ။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အရာအားလုံးဟာကံစီမံ
ရာအတိုင်းဖြစ်မှာပါ။နံနက်အရှက်တက်ရင်ကိုယ်ကျွန်းကနေလှေနဲ့
ခွာတော့မယ်၊မင်းကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊မင်းရဲ့ယောက်ျားအတွက်
ကိုယ်ကိုဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။ကိုယ်မှာအပြစ်ရှိပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာမစိန်ဆင်သည်ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့်တအင့်
အင်ရှိုက်ပို့နေမိ၏။

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သောအခါစိုးအောင်သည်
မစိန်ဆင်ကိုဘစ်ချက်ကြည့်ပြီးမီးပြတိုက်ပေါ်မှထွက်သွားလေ၏။

မစိန်ဆင်သည်စိုးအောင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီးအကို
တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။စိုးအောင်သည်မိမိ၏သင်ယောက်ျား
အပါအဝင်ကျွန်းပေါ်ရှိလူနစ်ဦး၏အသက်ကိုသတ်ဖြတ်ခဲ့၏။

ထိုပြင်တိုင်းပြည်အတွက်အလွန်အရေးပါသောစစ်သတင်း

လျှို့ဝှက်ချက်များကိုယူဆောင်သွားသည့်ဆို၏။ထိုလူသုတ်အကို
ကျွန်းပေါ်မှအသက်ရှင်လျှက်ပြန်လွှတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။

မစိန်ဆင်သည်မိမိ၏ပျောက်ဆုံးသွားသောသေဒုတိယ
တိုက်ပေါ်တွင်ကမန်းကဟန်းရှာဖွေလေရာအဘိုးကြီးဦးဘတောင်၏
ခုံစာခံခြေရင်းတွင်တွေ့ရလေ၏။

သူမ၏သေနတ်စုတင်အောက်သို့ပြုတ်ကျပြီးစောင့်ကြည့်
ပုံလွှမ်းနေခြင်းဖြစ်၏။မစိန်ဆင်သည်လက်ထဲသို့သေနတ်ရလာ
သောအခါစိုးအောင်အနောက်သို့ကုမ္ပဏ္ဍိယထိုးပြီးလိုက်ခဲ့၏။

ထိုအခါစောင့်အောက်တစ်နေရာတွင်တချော့ရွှေသွားလာ
နေသောစိုးအောင်ကိုတွေ့ရ၏။စိုးအောင်သည်လှေရုံရာသောင်ပြင်
သို့သွားလာနေခြင်းဖြစ်၏။

မစိန်ဆင်သည်စိုးအောင်ရှိရာသို့အလျှင်အမြန်ပြေးလိုက်
သွားပြီးသေနတ်ဖြင့်ခိုင်းခနဲလှမ်းပစ်လိုက်၏။

သို့သော်သူမ၏ကျည်ဆံလွှဲချော်သွားပြီးစိုးအောင်အန္တရာယ်
ကိုမြင်တွေ့ကာတောင်အောက်သို့ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလေ၏။

မစိန်ဆင်သည်မက်စောဓာတ်သောတောင်ကုန်းအတိုင်းပြေး
လိုက်ပြီးစိုးအောင်ကိုသေနတ်ဖြင့်ထပ်မံပစ်ခတ်ပြန်၏။

သေနတ်ကျည်ဆံကလွဲချော်မြဲလွဲချော်နေလေ၏။မစိန်ဆင်

www.burmeseclassic.com

သည်အနောက်မှခက်ခက်ခဲခဲပြေးလိုက်ပြီးပစ်ခတ်ပြန်ရာ စိုးအောင်
၏ပေါင်ကိုထိပြီးလဲကျသွားလေ၏။ သို့သော်စိုးအောင်ကလဲနေရာမှ
ကြိုးတားပြီးထပြေးလေ၏။

မစိန်ဆင်သည်ခြေထောက် ဒဏ်ရာကြောင့် ဒုယီးဒုယိုက်
ပြေးလွှားနေသော စိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီးအသေမခံသတ်ချန်
အလွန်ဝန်လေးနေသဖြင့်

“ရှင်မပြေးနဲ့နော် ရပ်ရပ်လိုက် ကျွန်မလှမသတ်ချင်ဘူး၊
ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ သို့သော် စိုးအောင်သည်
သူမ၏ စကားကို နားမဝင်ဘဲ သောင်ပြင်ရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီး
လှေကိုရေထဲသို့ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲချလေ၏။

မစိန်ဆင်သည်စိုးအောင်လှေကိုဆွဲချနေစဉ်သောင်ပြင်သို့
ရောက်ရှိသွားပြီးသေနတ်ဖြင့်ချိန်လိုက်ကာ

“ရှင်မပြေးနဲ့နော် ကျွန်မရှင်ကိုမပစ်ချင်ဘူး”
ဟုပြောဆိုလေရာ စိုးအောင်ကသူမ၏စကားကိုနားမဝင်ဘဲ
လှေကိုသာရေထဲရောက်အောင်ဆွဲချလေ၏။

မစိန်ဆင်သည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီးစိုးအောင်ကို
ထပ်ပစ်လိုက်ရာ ကျည်ဆံသည်စိုးအောင်၏ရှင်အုတ်ကိုထိမှန်ပြီး
လှေအနီး၌လဲကျသွားလေ၏။

သို့သော် စိုးအောင်သည် လက်မလျော့သေးဘဲ လှေပေါ်သို့
မရမက ကုန်းရုန်းတတ်လေ၏။ လှေပေါ်သို့ရောက်သောအခါ
စိုးအောင်၏မျက်လုံးထဲတွင်ဝေဝါးလာပြီးကမ်းစပ်တွင်ရှိသော မစိန်
ဆင်ကို နောက်ဆုံး အနေနှင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့သော် သူ့မျက်
လုံးထဲတွင်ဝေဝါးပြီးမည်သည့်အရာကိုမျှမြင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူပြိုလဲကျသွားလေ၏။ မစိန်ဆင်သည်
ကမ်းစပ်၌ဒုထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးမျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ
ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုယိုလိုက်လေ၏။

BURMESE
CLASSIC

ဟုတိုးတိုးရေ့ဘဲပြီး နှင်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော်၏
နေအိမ်သို့ရုန်းဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုသတင်းသည် ဒေါက်တာဘမော်မှ တစ်ဆင့်
ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဦးလျှပ်အောင်ဆန်းထံသို့ ရောက်ရှိသွား
လေ၏။

• ဒေါက်တာဘမော်က

ကိုယ်တို့ ခေါင်းရှုပ်နေတဲ့ အမည်မဲ့ သူလျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စ
ငြိမ်းသွားပြီ

ဟုဆိုလိုက်ရာ ပိုလ်ချစ်အောင်ဆန်းက

“ကျုပ်တော့ သူ့ကိုတော်တော်နဲ့ပြောတယ်”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာဘမော်က ခေါင်းညှိတ်
လိုက်ပြီ။

ဟုတ်တယ်၊ သူ့သာကိုယ်တို့ဘက်တော်သားတွေဖြစ်ရင်
ကောင်းမယ်”

ယုဒပြာလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စိတ်

“ကျုပ်နပြောတာနန်ရင်းဝန်ကြီးနပြောသလိုမဟုတ်ဘူးဘုရား။”

မုန်တိုင်းကျွန်းဆီသို့ အင်စပက်တော်လှမ်း ဦးဆောင်သော
သင်္ဘော ဦးစွာ ရောက်ရှိသွားပြီး တျွန်းဆီသို့ လေ့ငယ်များဖြင့်
ရုန်းကပ်သွားကြ၏။

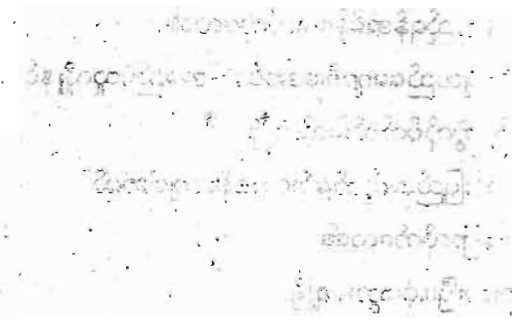
အင်စပက်တော်လုဦးတို့ရောက်ရှိသွားသောအခါကင်းစင်
တွင်သည်ထန်စွာငိုကြွေးနေသောမိန်းမနှင့်သူလျှို့ဝှက်အောင်၏
အလောင်းကိုတွေ့ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လှဦးသည် မုန်တိုင်းကျွန်းက အခြေအနေ
ကိုပြန်မာတပ်မတော်အကြံပေး အရာရှိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာကူရှိုင်း
ထံသို့သတင်းပို့လိုက်ရာ ဗိုလ်ချုပ် ဆာကူရှိုင်းက

၂၃၆ စက်တင်ဘာ

လှပန်တွေကို ကျုပ်တို့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆော်ရမယ်၊ အမည်ပဲ့
သုလျှိုဟာ ကျုပ်တို့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျည်နေတဲ့လူ၊ ရန်သူ
မဟုတ်ဘူး။

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

BURMESE
CLASSIC

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ထွက်ခွါလာသော ငြိတိသျှ၊ စစ်သဘော
သည်မှန်တိုင်းကျွန်းသို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါ ငြိတိသျှ၊ စစ်သဘောမှ အရာရှိများသည် သူတို့
နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းရိပ်စားမိသွားပြီးကလကတ္တာသို့
သတင်းပို့လိုက်လေ၏။ ထိုသတင်းသည်ကာနယ်ဝီလျံ ထံသို့
ရောက်ရှိသွားပြီးစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်ဗိုလ်ချုပ်မစ်ထံသို့အစီရင်ခံ
လိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်မစ်ကအစီရင်ခံစာကိုဖတ်ပြီးစစ်သဘောများကို

ပြောင်းစီစဉ်ပေး

၂၃၈ မင်းမြတ်သူရ

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကာနယ်ဟိလျံသည်မေဃာစိုးအောင်ခေါ်အမည်မဲ့သူလျှို့နှင့်
ပတ်သက်သော နိုင်ငံတို့ကိုပိတ်သိမ်းလိုက်ပြီး

“မင်းတို့တိုင်းပြည်အတွက်မင်းတာဝန်ကျေပါတယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ

ကဏ္ဍမင်းစံစံပြုစုပြီး နေသောအခါတွင် နန်းတွင်းမင်းတော်
မင်းမြတ်သူရသည် မင်းတော်အောင်ခေါ်အမည်မဲ့သူလျှို့နှင့်
ပတ်သက်သော နိုင်ငံတို့ကိုပိတ်သိမ်းလိုက်ပြီး
“မင်းတို့တိုင်းပြည်အတွက်မင်းတာဝန်ကျေပါတယ်”
ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။
အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

